EDGAR WALLACE

FIICELE NOPȚII

(THE DAUGHTERS OF THE NIGHT)

CAPITOLUL I.

Jim Bartholomew stătea în capul mesei sale de lucru, în ținută de călătorie, şi-şi privea din când în când ceasul, fremătând de nerăbdare.

Directorul celei mai importante filiale a băncii South Devon Farmes arăta prea tânăr pentru această funcție şi neîndoielnic că tatăl său, care fusese până la moarte directorul corporației, avusese o oarecare legătură cu avansarea lui.

Dar cine ar fi fost dispus să vadă în el doar un tânăr elegant, amator de cai de rasă, şi şi-ar fi închipuit că talentele tânărului Bartholomew se limitează doar la dresarea ogarilor şi la condusul dansului în clubul vânătorilor, şi-ar fi schimbat părerea îndată ce s-ar fi aflat de cealaltă parte a mesei de lucru, discutând afaceri.

Jim îşi privi ceasul şi oftă.

Desigur, nu avea nici un motiv serios să rămână la birou până la ora închiderii, când abia cu o zi înainte întocmise bilanțul şi numerarul fusese expediat, încă de dimineață, la Exeter.

Adevărul e că Bartholomew o făcea dintr-un soi de respect pentru adjunctul lui. Acest gentleman îl amuza şi totodată îl enerva; iar dacă i se întâmpla să se entuziasmeze uneori de conştiinciozitatea lui Stephen Sanderson, erau momente când dogmatismul şi

EDGAR WALLACE

FIICELE NOPŢII

(THE DAUGHTERS OF THE NIGHT)

CAPITOLUL I.

Jim Bartholomew stătea în capul mesei sale de lucru, în ţinută de călătorie, şi-şi privea din când în când ceasul, fremătând de nerăbdare.

Directorul celei mai importante filiale a băncii South Devon Farmes arăta prea tânăr pentru această funcţie şi neîndoielnic că tatăl său, care fusese până la moarte directorul corporaţiei, avusese o oarecare legătură cu avansarea lui.

Dar cine ar fi fost dispus să vadă în el doar un tânăr elegant, amator de cai de rasă, şi şi-ar fi închipuit că talentele tânărului Bartholomew se limitează doar la dresarea ogarilor şi la condusul dansului în clubul vânătorilor, şi-ar fi schimbat părerea îndată ce s-ar fi aflat de cealaltă parte a mesei de lucru, discutând afaceri.

Jim îşi privi ceasul şi oftă.

Desigur, nu avea nici un motiv serios să rămână la birou până la ora închiderii, când abia cu o zi înainte întocmise bilanţul şi numerarul fusese expediat, încă de dimineaţă, la Exeter.

Adevărul e că Bartholomew o făcea dintr-un soi de respect pentru adjunctul lui. Acest gentleman îl amuza şi totodată îl enerva; iar dacă i se întâmpla să se entuziasmeze uneori de

conştiinciozitatea lui Stephen Sanderson, erau momente când dogmatismul şi rigiditatea acestuia faţă de regulamentul şi rutina bancară îl plictiseau inexplicabil. Jim Bartholomew aruncă din nou o privire spre ceas, îşi luă cravaşa de pe masă şi trecu în biroul adjunctului.

Stephen Sanderson reacţionă exact cum se aştepta Jim:

Îşi privi mai întâi superiorul, apoi pendula de deasupra uşii, care-şi urma tic-tacul zgomotos.

— În două minute închidem, domnule Bartholomew, spuse el înţepat, strecurând în această simplă constatare a unei stări de fapt o nuanţă de dezaprobare.

Sanderson era un bărbat de patruzeci de ani harnic şi eficient, căruia numirea lui Jim Bartholomew la conducerea filialei din Moorford îi provocase năruirea uneia dintre cele două ambiţii ale vieţii sale. Nu avea nici un motiv special să-şi iubească superiorul; Bartholomew era un om degajat, care se distinsese în război; îi plăcea sportul şi nu dispreţuia nici micile frivolităţi ale vieţii. Sanderson, care era un tip sobru, avid de lecturi serioase, aprecia preferinţele şefului său ca limitându-se la orizontul lecturii de vacanţă. Pe deasupra, Sanderson mai avea şi o slăbiciune pe care Jim Bartholomew o detectase datorită unui ciudat spirit de investigaţie, ceea ce îl punea pe el, pe Sanderson, într-o situaţie jenantă.

— Am tras obloanele, domnule Sanderson, spuse Jim zâmbind. Nu cred că două minute în plus sau în minus contează aşa mult.

Domnul Sanderson pufni pe nas fără să-şi ridice ochii de pe hârtie.

— Cum decurg investigaţiile criminalistice? întrebă Jim cu humor.

Omul puse tocul jos, roşind pentru slăbiciunea sa.

— Permiteţi-mi să va spun, domnule Bartholomew, rosti el cu înflăcărare, că vă bateţi joc de una dintre ocupaţiile mele care ar putea fi foarte utilă băncii şi intereselor ei, într-o bună zi.

— Sunt convins de asta, spuse cu blândeţe Jim, oarecum jenat că-l provocase.

— Am descoperit recent printr-un prieten de la New York, cu care sunt în corespondenţă, firele unui caz deosebit, spuse emoţionat Sanderson, întinzându-i un plic. Aici se află ceva care v-ar putea stârni interesul, în ciuda scepticismului dumneavoastră.

Când era surescitat, vocea lui Sanderson căpăta inflexiuni guturale care-i trădau ascendenţa nordică. Pentru Jim Bartholomew, acestea erau un semnal de alarmă.

— Dragă prietene, spuse el, dar ăsta e un studiu excelent, pentru care te felicit. Când lucram la Centrul Naval de informaţii mă gândeam serios să practic meseria de detectiv.

Domnul Sanderson privi din nou ceasul.

— E timpul să plecaţi, spuse el cu un ton categoric.

Jim părăsi râzând banca.

Calul, lăsat în grija rândaşului de la localul Royal Inn, era pregătit pentru călărie. Îl încălecă şi străbătu oraşul în trap uşor de-a lungul pantei ce ducea spre coastă. Trecând de nişte vile răzleţe, ajunse, în cele din urmă, după un urcuş greu, la o mică depresiune căreia localnicii îi spuneau Strachina Dracului.

Pe creasta aşa numitei „străchini”, în apropierea fortului, aştepta, profilându-se în lumina crepusculară a soarelui, o siluetă călare; Jim îşi struni calul şi tăie drumul, urcând panta accidentată pe scurtătură, printr-o albie bolovănoasă.

Fata care-l aştepta aşezată în şea, adoptase o poziţie mai comodă, scoţându-şi una din cizmele bine lustruite din scară şi aşezând-o de-a curmezişul, pe gâtul calului. Cu genunchiul îndoit, îl privea zâmbind pe Jim cum urca anevoios.

Chipul lui Margot Cameron oferea privitorului un contrast pe care numai maeştrii francezi mai reuşiseră să-l realizeze în tablourile lor.

Impresia de paloare se datora buzelor ei foarte roşii ce estompau trandafiriul sănătos al obrazului, făcându-l să pară lipsit de culoare.

De aproape, roşul aprins al buzelor şi aparenta paloare a feţei se armonizau cu părul castaniu, bătând în auriu, împletit într-o cosiţă ce-i împodobea cuviincios capul.

Jim urcă spre ea călare, schiţând un salut cu cascheta în mână.

— Ştii, spuse fata, coborându-şi piciorul drept înapoi în scară, în timp ce te-aşteptam aici, m-am gândit şi am ajuns la concluzia sigură, aproape obsedantă, că tu nu munceşti decât atât cât să ai din ce trăi.

— Respect cu stricteţe orele de program, spuse Jim mulţumit de el însuşi, ceea ce e cu totul altceva. Dacă, aflându-te de atâta timp în Anglia, n-ai descoperit că oamenii de afaceri englezi nu-şi încep lucrul înainte de ora zece şi că fac pauză de ceai la trei după-amiaza, iar la patru pleacă acasă, călătoria ta pe aceste meleaguri nu te-a învăţat mare lucru.

Fata îl privi amuzată. Dacă ar fi râs cu uşurinţă, ar fi urmat ca în orele pe care le petrecea în compania lui Bartholomew să fie veselă tot timpul.

Călătoriră un timp în tăcere, până când Jim spuse:

— Apropo de gânduri şi concluzii obsedante, m-a chinuit toată ziua gândul că n-am să te mai văd decât o dată şi anume poimâine. Chiar intenţionezi să pleci sâmbătă?

Fata înclină afirmativ capul.

— Şi vei lipsi?… îşi lăsă el întrebarea nedusă până la capăt.

— Nu ştiu, răspunse Margot scurt. Planurile mele de viitor sunt cam vagi. În linii mari, depind deocamdată de ceea ce vor hotărî Frank şi Cecile. Spuneau că am putea cumpăra o proprietate în Anglia şi să ne stabilim pentru câţiva ani aici; lui Frank nu i-ar surâde să mă lansez pe cont propriu. De altfel…

Ea se opri brusc.

— De altfel? o încurajă Jim.

— Aş putea, evident, să-mi găsesc eu însămi un rost în Anglia.

— Bineînţeles, spuse Jim fără prea multă convingere.

Fata se întoarse spre el.

— Nu ţi-ar conveni? îl întrebă ea direct, dar Jim nu-i răspunse decât după un timp.

— Nu, admise el cu calmul obişnuit. Nu m-ar îngrijora să faci asta. M-aş bucura chiar să rămâi aici. Dacă n-ai fi atât de bogată eu… ei bine, cred că viitorul tău s-ar putea contura mai precis…

Fata aştepta o explicaţie, pe care el nu i-o dădu şi pe care nici ea nu se încumetă s-o ceară.

Se opriră pe povârnişul pustiu de deasupra colinelor. Departe, la orizont, ca un minuscul nor albastru se zărea muntele Hay Tor şi, la poalele lui, străbătând un zăvoi firav care tivea malul râului Dart, se întrezărea sclipirea argintie a apei.

— Aici e singurul loc din Anglia unde pot respira, spuse fata trăgând cu putere aer în piept.

— Respiră cât vrei, spuse Jim făcând pe gazda amabilă.

Apoi îşi opri calul şi arătă cu cravaşa spre coline:

— Vezi clădirea aia albă? Nu e, în realitate, o casă. Cred că a fost proiectată ori ca baracă de tras la ţintă, pentru distracţia unui împărat, ori ca azil pentru lunatici. O vezi?

— O văd, spuse fata, umbrindu-şi ochii cu mina.

— Proprietatea se numeşte Tor-Towers. Presupun că ai întâlnit-o pe doamna Markham?

— Markham? întrebă fata încreţindu-şi fruntea. Nu, nu cred.

— E o compatrioată de-a ta. O altă doamnă extrem de bogată.

— E americană? întrebă surprinsă fata. E ciudat că n-am întâlnit-o, deşi suntem aici de un an.

— Nici eu n-am văzut-o decât o singură dată, spuse Jim. E o clientă a băncii, dar de obicei se ocupă Sanderson de ea.

— Tânără sau bătrână?

— Tânără de tot, spuse entuziasmat Jim, şi frumoasă ca o… ai văzut vreodată la Luvru tabloul lui Greuze „L'Oiseau Mort”1? E tot atât de frumoasă ca femeia din tablou şi ar fi putut fi modelul lui Greuze, mai puţin culoarea întunecată a părului.

Margot îl privea cu sprâncenele ridicate, puţin amuzată, dar în orice caz surprinsă.

— Vai, vai! spuse ea cu prefăcută dojană, ce entuziasm!

— Nu fi prostuţă, Margot, spuse Jim roşind cu adevărat. Ţi-am spus că n-am văzut-o decât o singură dată.

— Doar o dată? Totuşi pari foarte impresionat.

— Da şi nu, spuse Jim revenind la tonul său serios.

— Am înţeles, zise fata. Totuşi ce părere ai?

— Părerea mea este că aş fi putut s-o admir, dar are ceva în ea care mi-a provocat un bizar sentiment de tristeţe.

Margot râse scurt.

— Dintre toate căile către inima unui bărbat, „un bizar sentiment de tristeţe” este cea mai scurtă, spuse ea. Să ne întoarcem.

Îşi îndemnă calul pe cărarea care o lua spre valea râului, dar şi spre vadul Moor de la care îşi luase oraşul numele de Dartmoor.

— Stai puţin.

Jim struni calul şi, când fata se întoarse spre el, văzu în ochii lui ceva care o făcu să-şi simtă inima zvâcnind mai puternic decât ar fi justificat-o brusca oprire a calului.

— Margot, n-am să te mai văd mult timp, spuse Jim şi vocea îi suna ciudat. Pleci şi numai Dumnezeu ştie când ai să te întorci. Şi după plecarea ta, acest loc, pe care amândoi îl consideram aşa de frumos, nu va mai fi decât un pustiu blestemat, iertată fie-mi profanarea.

Margot îl privea tăcută.

— Iar eu am să fac ce-am făcut şi până acum, ceea ce înseamnă că am să rămân aici pentru totdeauna şi am să devin un director de bancă septuagenar şi chel. Şi totuşi, n-am fost destinat pentru asta, spuse revenind la tonul lui

glumeţ, niciodată n-am râvnit să zac într-un birou şi să ţin piept unor inşi care vor să stoarcă o poliţă de o mie, la o garanţie de cinci sute. Eram destinat să devin marinar, spuse el mai mult pentru sine, sau… de ce nu, hoţ de bancă! Am o adevărată vocaţie de criminal, nu mi-a lipsit decât prilejul…

— Ce scop are toată pledoaria asta? întrebă fata ridicându-şi privirea către el.

— Un scop important, vital, spuse Jim îndreptându-şi spinarea, ceea ce la el era un semn sigur de nervozitate. Pledoaria asta înseamnă că te iubesc şi nu vreau să pleci din ţară, fără s-o ştii. Aşteaptă o clipă, spuse el crezând că fata se pregătea să-i răspundă. (La drept vorbind, în ciuda mărturisirii pe care o făcuse cu privire la calităţile aerului din Dartmoor, fata respira cu oarecare dificultate.) Ştiu că ai fi preferat să nu-ţi mărturisesc asta, dar n-o spui, de teamă să nu mă răneşti. Sunt într-adevăr vulnerabil, dar m-am eliberat de o serie de complexe, spunându-ţi că te iubesc. Nu-ţi cer să fii soţia mea, Margot. Ar fi necinstit să mă gândesc măcar la asta, chiar dacă nu risc să mă loveşti cu cravaşa. Vreau numai să ştii că te iubesc şi că am să muncesc. Am să părăsesc acest oraş sinistru… şi poate că într-o zi… îşi încheie cuvântarea cu câteva vorbe de neînţeles.

Magot surâdea cu blândeţe, deşi ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Ce om ciudat eşti, Jim, spuse ea încet. După ce mi-ai făcut o propunere pe care tot tu ai luat-o înapoi, mie nu-mi rămâne decât să-ţi spun că nu voi avea niciodată pentru tine sentimente de soră şi că i-am promis lui Cecile să te aduc acasă la ceai.

Jim înghiţi un nod, apoi, cu un oftat adânc, îşi înfipse pintenii în cal şi o luă înainte.

— Asta e! spuse el.

— M-aş mira ca „asta” al tău să fie egal cu „asta” al meu, spuse Margot şi adăugă imediat: acum, hai s-o bârfim pe

frumoasa doamnă Markham.

Până ajunseră la coloanele de piatră ale Moor House-ului, o clădire stranie din marginea Moorford-ului, pe care familia Cameron o închiriase pentru sezonul de iarnă, vorbiră în continuare despre acea doamnă frumoasă şi despre alte nimicuri.

CAPITOLUL II.

Frank, un american înalt şi frumos de vreo treizeci şi cinci de ani, care se întorcea de pe terenul de tenis, îi salută de departe pe sora sa şi pe Jim.

— M-a vizitat adjunctul tău, spuse el, după ce duseră caii în grajd şi Margot intrase.

— Sanderson? întrebă mirat Jim, ce naiba vrea? Ţi-ai depăşit cumva creditul?

Frank zâmbi.

— Nu e vorba de ceva atât de prozaic, spuse el, omul n-a venit în interes de serviciu. E printre altele şi detectiv amator, presupun că ştii?!

Jim oftă.

— O, Doamne, spuse el cu tristeţe. A venit să caute aici cheia unei probleme sau, în sfârşit, ceva în genul ăsta, nu-i aşa?

Celălalt râse.

— Nu tocmai. Dar, cu o lună în urmă, mi-a cerut să-l recomand unui prieten de-al meu. Stând de vorbă cu el într-o zi la bancă, i-am spus întâmplător, printre altele, că sunt prieten cu John Rogers, procurorul districtual. Acest Rogers este o celebritate în materie de criminalistică şi are cea mai grozavă bibliotecă de specialitate din Statele Unite. M-a luat gura pe dinainte faţă de Sanderson al tău şi i-am spus acest lucru. Rezultatul a fost că mi-a cerut o scrisoare de recomandare către John şi, în consecinţă, m-a vizitat azi. S-ar părea că John l-a pus în posesia unor date importante şi Sanderson vrea să-şi clarifice câteva chestiuni, cum ar fi prerogativele guvernatorilor noştri şi dreptul lor de a amnistia.

— Bine, dar ce vrea, la urma urmei? întrebă Jim după un moment de stânjeneală. Ştii, mie nu-mi face niciodată confidenţe, am senzaţia chiar că-l distrag de la investigaţiile lui criminalistice. Fapt e că nu suntem în relaţii prea amicale.

Vorbind, Frank îl conduse în biroul său. Aici, răsfoi o agendă care se afla pe masă, oprindu-se la o anumită pagină.

— Am notat aici ceva după ce a plecat, spuse el, şi adevărul e că Sanderson al dumitale nu e chiar aşa de excentric cum pare. În clipa de faţă există aici, în Anglia, ceea ce el numeşte, cu oarecare romantism, „Marele Cvartet al crimei”. Trei dintre membrii acestuia sunt compatrioţi de-ai mei, cetăţeni ai patriei mele iubite, iar celălalt un sud-american sau un spaniol care se dă drept italian şi se numeşte Romano. Faptul că acest Romano e un criminal este bine stabilit. Ceilalţi trei, ale căror antecedente sunt cunoscute, ar fi o pereche, domnul şi doamna Trenton-Doc, (despre Trenton – soţul am aflat mai multe lucruri de la Sanderson) şi, în sfârşit, Talbot – un foarte experimentat falsificator. Sub numele astea se prezintă ei înşişi, dar nimeni nu poate garanta că sunt cele adevărate sau că nu mai poartă din când în când şi altele.

— Dar cum e posibil ca toţi ăştia… începu Jim.

— Stai să-ţi spun mai departe, îl întrerupse Frank. Cred că omul tău e pe drumul cel bun. Nu există nici un dubiu cu privire la existenţa acestor patru persoane ale căror acţiuni le urmăreşte cu perseverenţă. Sunt nişte indivizi foarte activi şi deosebit de agresivi. Poliţia mai multor state din Europa şi, firește, poliţia americană le cunosc foarte bine îndeletnicirile. Fiecare dintre ei a avut la un moment dat de-a face cu justiţia. Treaba la care s-a înhămat Sanderson este să identifice pe aceşti patru infractori, ca fiind aceiaşi cu membrii unei bande constituite, autori ai furturilor de bijuterii ce au avut loc anul trecut la Paris şi la Londra.

Jim dădu din cap.

— Am toate motivele, spuse el, să ştiu cum lucrează această bandă. Cum majoritatea serviciilor Asociaţiei Bancare a primit tot timpul avertismente şi indicii asupra metodelor pe care le folosesc, presupun că de la aceste comunicări strict confidenţiale i-a venit lui Sanderson ideea; comunicările „strict confidenţiale” fiind documente secrete pe care le primesc bancherii din toate ţările nu numai de la asociaţii şi colegii lor, ci şi de la oficiile poliţieneşti respective.

— Sanderson mi-a vorbit mult despre asta, spuse Frank. Într-o bună măsură a participat şi el la această acţiune, solicitând, prin corespondenţă, forţelor poliţieneşti din întreaga lume semnalmente şi detalii asupra tuturor hoţilor de bijuterii şi a jefuitorilor de bănci, identificaţi deja şi, pe cât posibil, fotografiile acestora. L-am ajutat şi eu prin prietenul meu procurorul districtual, care l-a anunţat într-o scrisoare pe Sanderson că i-a trimis un set de informaţii şi fotografii. E drept că nu sosiseră încă până la venirea lui Sanderson, ştii şi tu, probabil, cât de neregulat circulă poşta americană.

— Şi ce gânduri de viitor are Sanderson? întrebă cu nedumerire Jim. Vrea să se facă poliţist? Bănuiesc că nu ţi-a făcut prea multe confidenţe?

Frank râse.

— Ba da, spuse el. Mi-a vorbit despre ambiţiile lui în mod… strict confidenţial, dar n-a reuşit să-mi smulgă promisiunea că n-am să-ţi spun, când o să stau de vorbă cu tine. Pot conta pe tine, Bartholomew, că n-ai să-i faci reproşuri?

— Bineînţeles, răspunse Jim. Dacă aş fi ştiut că ia lucrurile aşa în serios şi că face o treabă aşa bună, l-aş fi ajutat şi eu.

— Ideea lui Sanderson şi ambiţia lui supremă este crearea Corpului de Protecţie a Bancherilor, continuă Frank, ceea ce mi se pare o idee excelentă. Planul lui este să asocieze oameni cu aceleaşi vederi, din lumea finanţelor şi să-i antreneze pentru detectarea crimelor bancare… Uite că vine Jones să ne cheme la ceai.

Frank se ridică şi-l urmă pe Jim.

Odată ajunşi în hol, Cameron schimbă brusc subiectul.

— O să-ţi duc dorul, spuse el, dar sper că soarta ne va aduce înapoi în acest loc încântător.

Jim spera cu ardoare acelaşi lucru, dar se limită să-şi exprime încuviinţarea printr-un murmur politicos.

— Călătoria asta i-a făcut oarecum bine soţiei mele. Cel puţin aşa sper. S-a schimbat mult de la moartea surorii ei.

Era prima oară când Frank pomenea de boala soţiei sale. Până atunci Jim nu vorbise decât cu Margot despre asta.

— A murit pe neaşteptate în Statele Unite, nu-i aşa?

Frank îşi înclină afirmativ capul.

— Da. Pe când noi eram la Paris. Într-o dimineaţă am primit o telegramă urgentă şi Cecile a plecat a doua zi la New York. A ţinut să plece singură şi a mai prins-o pe sora ei în ultimele clipe de viaţă, biata fată. Nu şi-a revenit pe deplin după această lovitură tragică! I-a marcat viaţa. Cecile nu ţi-a vorbit niciodată despre sora ei?

— Nu, nu mi-a vorbit niciodată, iar eu am evitat subiectul.

— Cred că ai făcut bine, aprobă Frank.

Margot se schimbase şi stătea cu Cecile Cameron, cumnata ei, în salon.

Doamna Cameron se ridică şi-i întâmpină cu mâinile întinse. Era o femeie de vreo treizeci de ani, cu aspect plăcut şi trăsături regulate. În ochii ei negri Jim desluşea umbra unei dureri ascunse.

— Slavă Domnului, am terminat bagajele, spuse doamna Cameron.

— Plecaţi mâine? întrebă Jim.

— Vineri de dimineaţă, spuse gazda întinzându-i o ceaşcă de ceai. Plecăm cu maşina până la Southampton, ca să expediem bagajele de cu noapte. Vreau să rămân aici până în ultima clipă şi în plus, călătoria în zorii zilei mi se pare mai agreabilă.

— Am dat ordin să vi se elibereze poimâine nişte sume fabuloase, spuse Jim râzând, şi nu ştiu ce va zice directorul

nostru general când va afla că banca pierde patru clienţi atât de importanţi.

— Patru? întrebă doamna Cameron. Cine mai pleacă afară de noi trei?

— Doamna Markham de la Tor Towers va fi tovarăşa voastră de călătorie. De altfel e şi ea cetăţean american.

— Markham? O cunoşti Frank?

Frank negă.

— Nu e din New York, explică Jim. Cred că vine din Virginia. Ne vizitează cu regularitate ţara şi de data asta şi-a depus bijuteriile la noi. În ce mă priveşte, aş fi preferat să n-o facă. Îmi displace responsabilitatea de a păzi diamante în valoare de o sută de mii de lire sterline în tezaurul băncii şi de a le expedia în deplină securitate la Londra, în vederea călătoriei sus-numitei doamne pe mare.

— Doamna Markham, spuse Frank, pe gânduri. E curios că n-am întâlnit-o niciodată. Tânără sau bătrână?

— Tânără, spuse Jim, n-am văzut-o nici eu decât o singură dată de la distanţă. Se pare că treburile administrative le lasă pe seama intendentului ei, un domn simandicos pe numele de Winter, prototipul servitorului de casă mare. Întrucât de toate afacerile acestei doamne s-a ocupat Sanderson, eu ştiu foarte puţine lucruri despre ea, în afară de faptul că e o femeie bine, că are tone de bani, că e văduvă şi că-şi petrece mai tot timpul pictând şi făcând schiţe ale Dartmoorului. Presupun că trei persoane respectabile ca voi nu vor fi afectate de compania unei a patra şi că, în general, veţi fi centrul celei mai alese societăţi de pe vapor. Aţi reţinut un apartament?

— Da, spuse Frank, am reţinut apartamentul „B”, cel mai bun de pe vapor; cât despre societate, o bună prietenă a soţiei mele, o anume doamnă Dupreid, călătoreşte cu noi; merge şi Jane, nu-i aşa? zise el întorcându-se către soţia lui.

— Da, confirmă aceasta, am primit chiar dimineaţă o scrisoare de la ea. Apropo de ceea ce spuneai, domnule Bartholomew, nu cred că va fi mare înghesuială pe vapor şi,

în ce mă priveşte, călătoriile pe mare mă deprimă îngrozitor. Cât despre Jane Dupreid, nu putem conta pe ea pentru partidele noastre, zâmbi ea, nu prea are stofă de marinar; se închide în cabină din clipa în care vaporul se desprinde de chei şi rămâne acolo, până când trecem de Sandy-Hook.

Conversaţia celor trei devie în continuare spre vapoare, pasageri şi extravaganţele lor. Margot era neobişnuit de tăcută şi gânditoare. Cecile remarcă acest lucru:

— Eşti prea tăcută, Margot. Ce ţi s-a întâmplat?

Margot ieşi din reveria ei cu o tresărire.

— Ce are tăcerea mea aşa de extraordinar? întrebă ea surâzând. Parcă aţi fi într-o călătorie în care toată lumea sare în sus alarmată văzând că s-au oprit motoarele. Adevărul e că-mi pare rău că plec de aici.

Frank îşi plimbă privirea de la sora sa spre Jim şi înapoi spre ea, zâmbind.

— O, da, spuse el impasibil.

— Poate că sunt cam demodată, dar, într-un fel, detest orice schimbare.

— Nici mie nu-mi face plăcere să plec, dar n-avem ce face. Trebuie să lămurim situaţia proprietăţii mătuşii Marta.

Văzu o licărire de speranţă în ochii lui Jim şi adăugă:

— Sună ca şi cum am face doar o scurtă călătorie şi ne-am întoarce curând; în realitate, trebuie să ne ocupăm serios de nişte proprietăţi şi terenuri miniere, în care suntem cointeresaţi, ceea ce înseamnă că ne vom petrece iarna în California.

Jim oftă.

— Bine – spuse el – mă veţi găsi aici şi poate că n-o să lipsiţi atât încât, la întoarcere, să găsiţi plăci comemorative care să marcheze trecerea voastră prin unele clădiri, dacă nu şi vreuna dedicată acelui plicticos muritor care sunt.

— Poate vei deveni un monument şi în jurul tău se va construi un amfiteatru, sugeră Margot, intrând în joc.

— Am de ales între două căi – spuse de astă dată cu un ton solemn Jim. Prima, să mă dedau plăcerilor vieţii, făcându-mi veacul prin diverse localuri de agrement şi eventual să pun pe picioare o crescătorie de oi, iar a două, să jefuiesc banca şi să fac oraşul să sară în aer. E foarte tentant să jefuiesc banca, spuse, părând că reflectează adânc. De n-ar fi decât diamantele frumoasei doamne Markham…

— De ce pui întotdeauna în faţa numelui doamnei Markham adjectivul „frumoasă”, întrebă Margot nu fără o umbră de ironie.

— Din lipsa altui adjectiv mai potrivit, răspunse Jim cam în doi peri…

— Ei bine, sper totuşi că oraşul nu va sări în aer cât vom lipsi noi, spuse Frank întinzându-i din nou ceaşca soţiei sale.

— Vai! exclamă Jim deodată, privind uşor tulburat mâna întinsă a doamnei Cameron, ce inel splendid!

— E nostim, nu? spuse impasibil Frank, dă-mi-l să-l arăt domnului Bartholomew.

Cecile Cameron ezită o clipă, apoi îşi scoase inelul din deget şi-l întinse oaspetelui.

Era o bandă lată de aur care părea mai degrabă sculptată decât modelată şi apoi turnată. Poate tocmai acest aspect îi atrăsese atenţia lui Jim, care se apropie de fereastră ca să-l examineze mai bine. Modelul era cu totul neobişnuit. Pe banda lată se aflau trei femei cu cap de şarpe, delicat şi frumos cizelate până la cele mai fine amănunte ale chipului, cu toate că niciuna din ele nu măsura mai mult de o optime dintr-un inch. Jim examină cu atenţie inelul, admirând îndelung şerpii cu trupuri îngemănate, pe spatele cărora se întrezăreau aripi şi, în cele din urmă, îl înapoie doamnei Cameron, şoptind ca pentru sine:

— Fiicele nopţii”. O adevărată operă de artă.

— Fiicele nopţii”? se miră doamna Cameron.

— Da. Cele trei furii. Nişte zeităţi romane care pedepsesc pe muritorii răufăcători.

— N-am auzit niciodată că s-ar numi „fiicele nopţii”, murmură Cecile, punându-şi inelul în deget.

— Cunoştinţele mele mitologice sunt cam ruginite, se explică Jim zâmbind, dar denumirea asta mi-a rămas în minte. Inelul dumneavoastră e cu adevărat o operă de artă, doamnă.

— Ai avut noroc să-l vezi, spuse Frank, soţia mea nu-l poartă decât o dată pe an, de ziua morţii tatălui ei, nu-i aşa, draga mea?

— Da, spuse Cecile Cameron, tata ni l-a dăruit mie şi surorii mele. Era un mare cunoscător şi a copiat acest inel după un model care se află la Luvru. Nu este…, şovăi ea, ceea ce s-ar putea numi o amintire plăcută, dar tata era aşa de mândru de acest inel care era opera lui personală, încât, de dragul lui, îl port o dată pe an.

Doamna Cameron nu pomeni de sora ei moartă şi Jim puse acest lucru tot pe seama amintirilor triste.

— Şi e cu atât mai preţios, completă Frank, cu cât inelul de la Luvru a fost furat în nouăzeci şi nouă, nu ştiu dacă-ţi aminteşti, iar aceasta este singura copie din lume.

Margot se aşezase la pian şi cânta o melodie pe care Jim o primi ca pe o frântură din bucuria acelei zile, a cărei amintire ar fi urmat să-i însoţească restul vieţii. Îşi trase un scaun lângă Margot.

— Cântă-mi, te rog, ceva ca să-mi linişteşti nervii chinuiţi, zise el.

— La vârsta dumitale n-ai dreptul să ai nervi chinuiţi… La vârsta asta… începu ea, dar se opri.

— Cine ştie unde vei fi săptămâna viitoare la ora asta, spuse Jim. Cu ce vapor pleci?

— Cu Ceramia.

— Supranumit Marele Scoţian! Bătrânul Stornoway este căpitanul şi bătrânul Smythe, inginerul-şef.

Margot îşi roti taburetul spre el şi-şi aşează mâinile în poală.

— Şi, mă rog, cine sunt aceşti venerabili domni bătrâni?

— Frank, se adresă ea peste umăr fratelui său, vino să asculţi câte ceva despre nişte prieteni ramoliţi ai domnului Bartholomew.

— Nu sunt de fapt bătrâni, rectifică Jim, în schimb sunt nişte foarte buni prieteni ai mei. Ştiţi că în timpul războiului am fost în marina militară, îndeplinind cam toate funcţiile care există pe vas, de la magazioner şi fochist până la ofiţer de informaţii. Stornoway era căpitan pe „B 75”, un distrugător al Serviciului Special, iar eu eram ofiţer de legătură pe acelaşi vas. Patrulam în nordul Scoţiei. Smythe era inginer-şef, aşa ne-am cunoscut foarte bine, iar când ne-au scos…

— V-au scos? întrebă Margot, cum adică?

— Am fost pur şi simplu torpilaţi într-o zi rece de februarie şi am stat toţi trei în apă timp de douăsprezece ore. Fireşte, în asemenea condiţii poţi să cunoşti un om.

Margot râse.

— I-ai scos tu din mormântul de apă sau ei pe tine? întrebă ea ironică.

— Ne-am salvat reciproc, răspunse Jim cu jumătate de gură şi fata intui că în spatele acestei stângace declaraţii se ascundea un act de eroism greu de relatat; drept care hotărî să-l caute pe acel Stornoway cu prima ocazie, ca să se lămurească.

Jim nu putea rămâne, cum ar fi dorit toţi, la masă, pentru că avea de scris un lung raport în noaptea aceea, astfel că Margot îl însoţi câţiva paşi pe jos.

— Deci ai de gând să jefuieşti banca, după ce te părăsesc, întrebă fata.

— Şi de ce nu? ripostă el. E aşa de simplu. Trebuie să ştii, draga mea, că am înclinaţii criminale.

— Întotdeauna te-am suspectat că ai un caracter slab, dar niciodată că ai avea înclinaţii criminale. Presupun că…

— Ce înţelegi prin caracter slab? o întrebă Jim.

— Păi, şovăi Margot, cred că eşti nehotărât şi într-o anumită privinţă îţi lipseşte încrederea în tine însuţi.

— Dumnezeule mare! exclamă Jim cu uimire. Şi eu care credeam că sunt cel mai sigur de mine, cel mai hotărât om din lume.

— Eşti, în unele privinţe. Ba chiar înclini să fii încrezut, continuă ea cu maliţie, dar într-altele…

Jim se opri şi o privi în ochi.

— Să-mi spui imediat unde-am greşit. N-ai să mă laşi în această ţară binecuvântată, pe care, de binecuvântată ce e, o părăseşti, cu tot felul de insinuări enigmatice asupra caracterului meu. Cu ce ţi-am greşit?

— Cred că eşti prea englez, spuse fata.

— Adică încăpăţânat? Sper totuşi că nu-mi reproşezi faptul că aparţin naţiunii celei mai realiste şi mai cu picioarele pe pământ.

Margot râse.

— Cred că eşti greu de cap. Atâta tot.

— O, atâta tot, o îngână Jim, adăugând pe un ton mai serios: presupune că sunt gata să mă consider greu de cap, că sunt convins că cea mai valoroasă răsplată e la îndemâna mea, că aş cunoaşte o fiinţă minunată, plină de graţie şi generozitate, gata să mi se dăruie mie, care am exact atâţia bani, cât să-mi dau seama de sărăcia mea. Presupune că ştiu toate astea şi că am hotărât în sinea mea că pentru fericirea noastră trebuie s-o merit printr-o realizare deosebită. Ai mai susţine că sunt greu de cap?

Margot nu reuşi să vorbească, dar îşi strecură mâna într-a lui şi îşi continuă în tăcere drumul.

— Aş vrea să te mai văd, spuse fata, fără să-şi privească partenerul. Nu vrei să vii la Southampton să ne vezi plecând?

— E o idee, spuse el, deşi despărţirea va fi foarte dureroasă pentru mine. Totuşi aşa am să fac; voi sosi la Southampton cu trenul, dimineaţă.

— N-ai putea veni cu noi în maşină?

— Nu pot, spuse Jim, am treabă la Londra vineri dimineaţă, dar am să plec de cu noapte la Londra, să-l

întâlnesc pe directorul meu general şi am să iau apoi trenul spre Southampton. Şi acum, noapte bună. El îşi desprinse mâna şi ea privi peste umăr. În urma lor un servitor aducea calul lui Jim.

— Noapte bună, răspunse fata. Şi să nu vii mâine cu calul, nu am timp să călăresc.

— Nu vii mâine în oraş cu doamna Cameron? întrebă Jim.

— Poate că da, spuse Margot.

Jim se avântă în şea, în timp ce Margot mângâia botul calului.

— Dacă, întrebă ea brusc, dacă încerci să faci avere, ai să recurgi la o metodă foarte rapidă, nu-i aşa?

El îi puse mâna pe cap şi ea îşi ridică ochii spre ai lui.

— Va fi a dracului de rapidă.

CAPITOLUL III.

Domnul Stephen Sanderson primise o lungă scrisoare din America şi-şi petrecuse toată noaptea lucrând, luând note şi comparând noile date primite de la prietenul lui Frank Cameron cu voluminosul material pe care îl clasificase şi-l fişase anterior.

Era o muncă de durată, dar Stephen Sanderson o făcea cu plăcere. Avea de citit cu atenţie un mare număr de extrase din ziare, referitoare la valul de jafuri şi de crime care se abătuse asupra Angliei şi a Franţei. Şi trebuia să compare metodele menţionate în aceste extrase, cu cele pe care i le furniza raportul primit de la New York.

Lucră până când lumina, ce se filtra prin perdeaua ferestrei, deveni cenuşie. Pe masa lui de lucru era expusă o duzină de fotografii cu bărbaţi şi femei. Le aşeză cu o răbdare minuţioasă, combinându-le ca pe nişte piese ale celui mai fascinant joc de puzzle. Doar una sau cel mult două piese nu se potriveau. Şi când revenise, după numai câteva ore de somn, avu revelaţia emoţionantă că era posibil ca fragmentele pe care le considerase disparate să-şi găsească şi ele locul în rezolvarea jocului.

La ora zece, când veni la birou, Jim îşi găsi adjunctul şezând la masa lui de lucru cu ochii în fundul capului, dar mult mai bine dispus decât îşi amintea să-l fi văzut vreodată.

— Bună dimineaţa, domnule Sanderson.

— Bună dimineaţa, domnule Bartholomew.

Lui Jim îi stătea o întrebare pe vârful buzelor, dar se abţinu s-o pună. Îşi privi adjunctul cu un nou soi de respect.

— E ceva deosebit de interesant în această dimineaţă? întrebă el, agăţându-şi pălăria în cuier şi dezbrăcându-şi trenciul, pe care şi-l luase fiindcă ploua când plecase de acasă.

— Nimic, domnule, spuse Sanderson, manifestând ca întotdeauna un respect plin de pedanterie. Am pregătit banii pentru domnul Cameron şi pentru doamna Markham.

— Foarte bine. Dar această doamnă nu şi-a epuizat contul?

— Nu, domnule. E drept, contul ei nu era prea mare, cam 2000 de lire, dar a mai lăsat în depozit, pentru când o să se întoarcă. Îl aştept pe domnul Winter dintr-un moment în altul. Vreţi să-l vedeţi?

— Cine e Winter? A, da, intendentul. Nu, mulţumesc, spuse Jim cu indiferenţă. Dar dacă insistă el să mă vadă, mă găseşte în birou.

Jim intră în biroul lui închizând uşa, iar Sanderson îşi reluă lucrul. Nu trecu mult timp şi auzi o bătaie în uşă; un funcţionar intră şi anunţă: domnul Winter.

— Roagă-l să intre, spuse Sanderson.

Domnul Winter era un bărbat viguros şi jovial, cu favoriţii negri. El îi întinse lui Sanderson o mână mare şi, aşezându-se la invitaţia acestuia, îi prezentă o fiţuică roz pe care directorul adjunct o examină cu atenţie.

— Bun. Presupun că stăpâna dumitale e foarte emoţionată în preajma plecării înapoi, în America.

— Nu, domnule, spuse zâmbind Winter. Vă rog să mă credeţi că la Tor Towers sunt în general prea puţine emoţii. E cel mai plictisitor fel de viaţă pe care l-am cunoscut

vreodată. Toate sunt aşa cum trebuie, şi mâncarea şi locuinţa, dar e o viaţă îngrozitor de monotonă.

— Şi când plecaţi?

— La noapte, domnule. Mergem cu maşina până la Bournemonth şi, de-acolo, mâine în zori ne îmbarcăm.

— Va fi o excursie plăcută pentru dumneata.

Vârstnicul domn îşi frecă chelia.

— Şi da, şi nu, spuse el evaziv. N-am plecat niciodată din Anglia şi nu ştiu cum am să mă descurc cu americanii ăia. Desigur, doamna Markham e o persoană foarte agreabilă şi dacă toţi ar fi ca ea, m-aş simţi bine. Dar faptul că n-am traversat niciodată oceanul şi n-am călătorit niciodată cu vaporul mă face, cum e şi firesc, puţin nervos.

— O să fie bine, îl încurajă Sanderson.

Apoi sună şi îi încredinţă cecul funcţionarului:

— Adu, te rog, banii pentru cecul ăsta, spuse el.

— Ar mai fi ceva, domnule, spuse intendentul, întinzându-se pe deasupra mesei şi coborând vocea, doamna Markham e puţin cam îngrijorată în privinţa bijuteriilor pe care vi le-a încredinţat şi m-a rugat să aruncăm o privire asupra lor, ca să vedem cât de bine au fost ambalate; adevărul e, domnule, că mi-a cerut să mă conving că bijuteriile se află încă în posesia dumneavoastră.

Sanderson îşi îngădui unul dintre rarele lui zâmbete.

— Nu cred că trebuie să-şi facă griji în această privinţă. Presupun că e neliniştită din cauza furturilor de bijuterii care au avut loc.

— Ăsta e adevărul, confirmă Winter cu emfază, stăpâna mea spune că a mai fost o dată prădată pe când se afla în America şi de aceea îi este frică.

— Cred că sunt în măsură s-o liniştesc, spuse Sanderson, şi ridicându-se se îndreptă spre uşa blindată care se afla în fundul camerei sale de lucru. Manevră două chei şi îndată uşa se deschise iar el dispăru în dosul ei.

Se întoarse imediat aducând un pachet.

— Vreţi să-l desfac? întrebă el, indicând pachetul cu banda sigilată cu care acesta era legat.

— Nu, domnule, spuse Winter. E destul să rupeţi puţin hârtia, aşa cum mi-a cerut doamna Markham, ca să mă pot uita înăuntru. După cât am înţeles, bijuteriile se află într-o casetă de sticlă.

— A fost ideea doamnei Markham, spuse Sanderson, şi n-o găsesc deloc rea.

El apucă un colţ al hârtiei şi-l rupse cu prudenţă descoperind o cutie lunguiaţă de sticlă.

— Astea sunt.

Domnul Winter se aplecă şi se uită cu admiraţie la porţiunea vizibilă a unui colier de diamante, care strălucea în lumină.

— E în regulă, domnule, spuse Winter, iată şi sigiliul doamnei Markham. Şi îi întinse o etichetă pe care scria „Stella Markham” şi data.

— Ce mai e şi asta? întrebă mirat Sanderson şi domnul Winter râse încet.

— Doamna Markham este o femeie minunată care se gândeşte la toate. „Winter”, mi-a spus, „după ce domnul Sanderson va rupe hârtia, ar fi bine să lipiţi această etichetă pe bandă, astfel ca nimeni să nu poată crede că pachetul a fost desfăcut fără ştirea mea”.

Apoi linse eticheta şi, cu un „scuzaţi-mă, domnule!”, o aplică pe colţul rupt al hârtiei.

— Ah! Iată un domn care nu e deloc pe placul stăpânei mele, spuse el deodată cu o mişcare a capului către fereastra care dădea spre High Street.

Urmărindu-i privirea, Sanderson văzu doar spatele unui ins bondoc, pe care încercă în zadar să-l identifice.

— Cine era? întrebă el, n-am apucat să-l văd bine.

— Tipul de la Farmer Gold, un individ abject care şi-a permis s-o gonească pe doamna Markham de pe proprietatea lui, când a vrut să facă nişte schiţe.

— Mă mir, pentru că proprietarul de la Farmer Gold e de obicei un om la locul lui, spuse Sanderson. Mă duc să pun pachetul la locul lui, în seif, aşa că îi puteţi spune doamnei Markham că bijuteriile se află în deplină siguranţă.

Apoi veni funcţionarul cu banii pe care meticulosul domn Winter îi numără de trei ori. Îi puse în buzunar şi, când să se ridice, Sanderson îl reţinu:

— Aş vrea să discutăm despre un lucru, domnule Winter, spuse el, dacă-mi puteţi acorda cinci minute din timpul dumneavoastră.

— Cu cea mai mare plăcere, spuse domnul Winter.

— În America aţi putea culege câteva informaţii care-mi sunt necesare, mai ales din călătoria pe vapor.

— Nu ştiu dacă voi fi capabil s-o fac, domnule. Nu prea sunt îndemânatic.

— O, va fi foarte uşor s-o faceţi, spuse Sanderson râzând uşor. Vor călători cu dumneavoastră domnul şi doamna Cameron.

— Cameron? repetă Winter.

— Da!

— Sunt vecini de-ai noştri? Îi cunosc oare?

— Nu ştiu dacă îi cunoaşteţi, dar locuiesc aici la Moor House.

— A da, americanii, se lămuri Winter, iar Sanderson îi explică amănunţit în ce consta serviciul pe care i-l cerea, vorbindu-i nu cinci minute, ci douăzeci. Socoti că-i necesar să-i expună mai pe larg problema, ca să-i poată câştiga încrederea, ceea ce şi făcu.

Din biroul lui, Jim auzea un murmur în camera alăturată şi, aruncând o privire prin porţiunea de geam transparent de deasupra uşii, înregistră expresia gravă a lui Sanderson şi zâmbi. Apoi sigilă plicul în care pusese o epistolă pe care tocmai o isprăvise şi trecu în biroul de vizavi.

— N-a venit doamna Cameron? îl întrebă pe funcţionarul care se afla acolo.

— Nu, domnule. E aici numai domnul Winter, intendentul doamnei Markham.

— Spune-i domnului Sanderson că mă întorc în zece minute, spuse Jim şi ieşi în High Street.

Era agitat şi nerăbdător. Privea cu atenţie stăruitoare chipurile oamenilor ce treceau pe lângă el şi pe care, probabil, n-avea să-i cunoască niciodată. Se îndrepta în direcţia casei Cameronilor, recunoscând în sinea lui că ceea ce făcea era lipsit de sens. La jumătatea drumului văzu o maşină coborând încet dinspre Moor Hill. Maşina se opri la semnul lui şi Cecile Cameron îl recunoscu prima.

— Încotro, aşa devreme? îl întrebă ea.

În maşină se mai afla un pasager, anume Margot, care, fară să întrebe nimic, era curioasă să vadă ce pretext va inventa Jim.

— Am vrut să vă întâlnesc pe dumneavoastră, spuse Jim şi, urcându-se în maşină, se aşează pe una dintre strapontine.

— Nu şi pe Margot?

— Şi pe Margot, admise Jim fără să clipească, ştiu că sunt stupid de patetic, dar regret plecarea voastră.

— Cred că toţi am dori să rămânem, spuse Cecile. Chiar şi Margot.

— Chiar şi Margot, o ironiză cumnata ei.

— Nu poţi găsi un pretext să vii cu noi? întrebă doamna Cameron.

— Pretextul l-am găsit de mult, spuse Jim.

Margot privea insistent prin geamul maşinii, părând interesată de orice şi de toate, mai puţin de tânărul în costum de tweed care stătea, la mică distanţă, pe strapontina din faţa ei.

— Poate că am să-mi fac drum până acolo, dacă nu vă întoarceţi repede, continuă Jim. Într-o bună zi, în timp ce-o să fiţi în apartamentul vostru de la etajul douăzeci şi nouă al somptuosului Goldrox Hotel şi veţi suna cameristul, va apărea în locul acestuia Jim Bartholomew şi va spune: „mi-a venit aşa o idee să dau o fugă până aici, la doi paşi”.

Maşina se opri în faţa băncii. La intrare, Sanderson vorbea cu vizitatorul său.

— Şi acum, spuse Jim, să ne ocupăm puţin de onorabilele afaceri ale băncii.

Se opri înmărmurit, privind faţa doamnei Cameron: era albă ca o moartă, buzele-i păliseră şi chipul îi încremenise într-o expresie de groază.

Jim se întoarse şi-l văzu pe Sanderson.

Acesta îi spunea chiar atunci ultimele cuvinte intendentului doamnei Markham, pe care-l condusese până în stradă şi nu văzuse sosirea maşinii. Jim o privi din nou pe Cecile, care tremura de parcă ar fi fost cuprinsă de friguri.

— Doamne, spuse ea sufocându-se, o Doamne!

Fără să-i fi văzut, Sanderson intrase din nou în bancă.

— Ce s-a întâmplat, dragă Cecile? Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? întrebă Margot, cuprinzând-o în braţe.

— Nimic, nimic…

Jim amuţise de uimire.

Sanderson?! Ce putuse vedea Cecile Cameron în ochii acestui om cu faţa total inexpresivă, încât s-o aducă, pe o femeie atât de echilibrată, într-o asemenea stare de teroare? N-avea nici o îndoială că Sanderson fusese cel care declanşase spaima doamnei Cameron şi, coborând din maşină, o însoţi către intrare.

— O, nu e nimic, am fost de-a dreptul stupidă, îngână Cecile Cameron în timp ce Jim o conducea în biroul lui, doar o uşoară senzaţie de leşin, am avut-o şi altădată. Te rog să mă ierţi, domnule Bartholomew, că m-am dat aşa în spectacol.

— Totuşi ce-a fost, draga mea? întrebă neliniştită Margot.

— Nimic, nimic, doamna Cameron râse forţat, n-a fost realmente nimic. M-a învăluit un fel de ceaţă. Vrei să te ocupi dumneata de mine, domnule Bartholomew? Nu prea ţin să-l văd pe adjunctul dumitale.

Întâmplarea îl neliniştise şi pe Jim. El intră în biroul lui Sanderson şi-l găsi stând impasibil la masa lui de lucru ca şi când n-ar fi avut nici o legătură cu situaţia în care o adusese pe Cecile.

— Mă ocup eu de contul doamnei Cameron, spuse Jim.

— Foarte bine, domnule, răspunse Sanderson fără să-şi ridice măcar privirea. Tocmai am rezolvat contul doamnei Markham.

Peste câteva clipe, Jim se întoarse în biroul său, aducând banii; doamna Cameron părea că îşi regăsise oarecum calmul.

— E forfotă azi în bancă, spuse Jim. Intendentul doamnei Markham tocmai a ridicat două mii de lire pentru stăpâna lui.

Cecile aşteptă să numere banii în linişte, apoi întrebă:

— E vorba de doamna care pleacă în America, nu-i aşa?

— Da, cred că ne va părăsi în cursul zilei de azi sau poate mâine, voi afla îndată.

Considerând interesul lui Cecile pentru doamna Markham drept un pretext ca să-l facă să iasă, trecu în biroul lui Sanderson şi îşi prelungi cât putu absenţa, oferindu-i astfel răgazul să-şi revină. Fu oarecum surprins să-l găsească pe adjunctul său într-o dispoziţie excelentă şi gata să-i dea toate informaţiile.

— Da, spuse el revenind în birou, doamna Markham se va îmbarca mâine şi intendentul ei i-a mărturisit lui Sanderson teama de a călători pe mare. Cred că se pregătesc să plece de astăzi.

Când cele două femei părăsiră clădirea băncii, Jim le conduse până la maşină. Le privi urcându-se şi făcându-i semn de rămas bun, apoi urmări maşina până când nu-i mai văzu numărul; se întoarse fără grabă în birou, apăsă soneria prin care comunica de obicei cu Sanderson şi adjunctul său îşi făcu apariţia.

— Sanderson, spuse Jim, îţi datorez nişte scuze.

— Mie, domnule? întrebă surprins adjunctul.

— Da, spuse Jim – am fost de-a dreptul nepoliticos în privinţa micului dumitale hobby şi nu mi-am dat seama cât de importantă poate fi munca dumitale în acest domeniu.

Sanderson îl privi bănuitor.

— Ei, bine, domnule Bartholomew, dacă aveţi de gând să vă bateţi joc…

— N-am câtuşi de puţin această intenţie, spuse Jim. Ia loc. Am avut ieri după amiază o lungă convorbire cu domnul Cameron şi, fără să trădeze niciunul din secretele dumitale, mi-a spus că lucrezi sistematic pentru a identifica pe membrii „Marelui Cvartet” cum obişnuieşti să-l numeşti, care a făcut atâtea victime în lumea băncilor.

— Da, domnule, ăsta e adevărul, spuse Sanderson aşezându-se, şi sunt fericit s-o spun că mă aflu pe urmele lor. S-ar părea chiar că nu sunt singurul; am primit ieri o scrisoare de la prietenul din America al domnului Cameron, care este procuror şi care mi-a furnizat câteva informaţii foarte interesante. Se pare că cel mai mare duşman al „Cvartetului” este o femeie. O femeie detectiv de la Departamentul Justiţiei, care îi urmăreşte de patru ani pe cei patru membri. Nu cunosc numele acestei doamne şi ceea ce ştiu mi s-a încredinţat în mod confidenţial.

— O femeie detectiv sună palpitant, spuse Jim. Ce şanse de a-i captura crezi că are?

Sanderson dădu evaziv din cap.

— Greu de răspuns la această întrebare. E probabil ca această cucoană care-i urmăreşte de la distanţă să fie mai aproape de descoperirea lor decât aş putea fi eu vreodată. Resursele ei sunt nelimitate, are în spate guvernul american şi dispune de tot felul de mijloace pentru a-şi schimba înfăţişarea, iar, pe deasupra, îşi poate consacra tot timpul muncii sale.

Lui Jim i se păru că în acea clipă adjunctul său nutrea un resentiment mai puternic faţă de misterioasa doamnă detectiv cu autoritatea ei nelimitată cu tot, decât faţă de răufăcătorii pe care caută să-i distrugă.

— Apropo, domnule, Winter a cerut să vadă bijuteriile doamnei Markham înainte de a pleca, spuse Sanderson şi-i relată superiorului său întrevederea avută. Dar nu se referi la sfârşitul acestei întrevederi dintre el şi intendent, pe a cărui colaborare conta.

— O pacoste, bijuteriile astea ale ei, spuse Jim. Aş fi preferat să le lase oriunde în altă parte; ştii ceva, Sanderson, am să trimit acest colier la Londra, imediat după plecarea doamnei Markham. Trebuie să scrii la centrală, să-i anunţi să-l aştepte marţi şi îl vei duce chiar dumneata. Cred că o plimbare la Londra n-are să-ţi strice, ba chiar te poate ajuta.

Sanderson confirmă recunoscător.

— Vă mulţumesc, domnule, aş fi bucuros să dau o fugă la Scotland Yard şi să mă văd cu inspectorul M'Ginty. Sunt oarecum în corespondenţă cu el. Pare un om foarte inteligent.

— Te pomeneşti că şi este, spuse Jim flegmatic. E curios cât de des li se întâmplă asta adevăraţilor detectivi.

CAPITOLUL IV.

Jim avea de ales să meargă acasă şi să mănânce singur sau să rămână şi să moţăie la el în birou. Numai că, să mănânce singur nu-l tenta de loc, aşa că se afla în culmea nehotărârii când văzu maşina Cameronilor oprindu-se în faţa băncii şi pe Frank sărind din ea.

Jim Bartholomew se grăbi să-l întâmpine.

— Vreau să-ţi vorbesc Jim, spuse Frank tulburat.

Era pentru prima oară când i se adresa cu numele lui de botez şi lucrul acesta îi făcu plăcere lui Jim.

— Nu înţeleg ce i s-a întâmplat lui Cecile, spuse Frank în timp ce făceau câţiva paşi pe strada pustie la ora prânzului. Azi dimineaţă era foarte bine dispusă, a făcut chiar o glumă în legătură cu inelul ăla al ei, care e un subiect tabu pentru Cecile. Cum zici că se numeşte…

— Fiicele nopţii”. Sună cam romanţios şi cam echivoc dar, din punct de vedere mitologic, e corect.

— Şi, îţi spuneam, a plecat veselă de acasă, continuă Frank, dar s-a întors de la bancă distrusă, de ţi se face milă s-o vezi. Ce i s-a întâmplat?

— Dumnezeu ştie, spuse Jim. Eram lângă ea în maşină când deodată am văzut-o că se face albă la faţă şi că e gata să leşine.

— A avut vreun motiv?

— Niciunul, din câte mi-am dat seama, spuse Jim, gândindu-se că e mai prudent să nu pomenească faptul că vederea lui Sanderson părea s-o fi adus în starea aceea.

— Oricum, s-a hotărât să nu mai plece în America mâine.

— Dumnezeule! Spuse Jim simţind că-i tresare inima.

— Bineînţeles, nu mai pot pleca nici eu, spuse Frank. Dar Margot are să plece. Uite, aici sunt hârtiile care trebuie semnate de ea sau de mine.

— Adică Margot pleacă singură? întrebă Jim.

— Din păcate da. N-o să ducă lipsă de spaţiu pe vapor! Am reţinut un apartament pentru trei persoane…

— Ce spune ea de toate astea?

— E foarte deprimată. Aş dori să te mai vezi cu ea. E o fată foarte bună, Bartholomew, cea mai bună fată din lume e surioara mea. Pleacă la noapte spre Southampton. Aş vrea să fii şi tu acolo şi s-o conduci mâine la vapor. Eu nu pot s-o las pe Cecile singură în starea în care se află.

— Sigur că nu, răspunse cu promptitudine Jim. Dar ia spune-mi, ai vreo idee de ce n-a mai vrut doamna Cameron să plece? Mi se părea că într-o oarecare măsură îşi dorea această călătorie.

— N-aş spune că era chiar entuziasmată de ideea plecării, dar o acceptase. Mai ales că pleacă şi prietena ei, doamna Dupreid, aşa încât existau toate premizele unei călătorii agreabile. Pentru ea, că mie-mi produce greaţă. Ce a determinat-o pe Cecile să se răzgândească, numai Dumnezeu ştie. N-am îndrăznit niciodată să fiu prea indiscret în ce priveşte comportarea femeilor şi, în consecinţă, sunt cel mai fericit soţ.

Jim râse.

— Ai puţin timp să vii cu mine acasă acum? întrebă Cameron. Sunt cu maşina.

Jim avu o ezitare.

— Un moment, spuse el şi, întorcându-se în bancă, intră în biroul lui Sanderson.

— Plec pentru aproximativ o oră, Sanderson, dacă ai nevoie de mine, sună-mă la familia Cameron.

Sanderson clătină din cap. Era de-a dreptul amabil.

— Nu cred să fie nevoie, domnule Bartholomew, am pus la punct bilanţul firmei Jackson şi Wales şi extrasul de cont va fi gata ca să-l semnaţi de-abia la ora cinci.

În drum spre Moor House, Cameron îi făcu lui Jim mai multe confidenţe decât în cele douăsprezece luni de când dura prietenia lor.

— Cecile nu şi-a revenit deplin de la moartea surorii ei. A murit de febră tifoidă la New York City. Ţi-am mai spus că Cecile a mai apucat s-o vadă în ultimele ei clipe. A fost foarte ataşată de familia ei şi mă întreb uneori dacă lovitura primită nu i-a tulburat mintea. Îţi spun sincer, Jim, ideea asta mă distruge. Când am fost ultima oară la New York am convins-o să consulte un specialist căruia i-am mărturisit temerile mele, dar el n-a realizat gravitatea stării ei, punând-o doar pe seama şocului şi a crizei nervoase. Margot se comportă, fireşte, admirabil în perioadele când Cecile e pradă stresului. Ce simţi tu pentru Margot? întrebă el pe neaşteptate.

Jim roşi.

— O iubesc, răspunse el prompt şi cu o stranie emoţie.

— Asta e şi părerea mea, spuse Frank liniştit. Şi ce ai de gând să faci în privinţa asta? întrebă Frank cu o privire uşor amuzată.

— Am de gând s-o cer de nevastă, dar n-am s-o fac atâta timp cât sunt un biet director de bancă, cu un venit microscopic…

— Dar nu ştii că Margot are banii ei? îl întrebă Frank.

— Tocmai de aceea. Am o infinită încredere în norocul meu, să spunem, spuse Jim. Am să fac avere. Imediat după plecarea lui Margot am să demisionez din postul de director al băncii şi am să întreprind ceva care să-mi oferă perspective mai bune. Ştiu ce-ai să-mi spui, bătrâne! adăugă Jim, lăsându-şi mâna pe genunchii celuilalt. Ai să spui că-mi poţi oferi tu un post bun. Ştiu că eşti foarte bogat şi că m-ai putea plasa în aşa fel încât să câştig cu uşurinţă. Dar asta n-ar fi destul ca să fac avere şi, sincer vorbind, nici nu cred că ţi-ar face plăcere să-ţi accept oferta.

— Ai dreptate, spuse Frank după o pauză. Şi te respect pentru asta, Jim. Nu mă îndoiesc nici o clipă că vei reuşi; şi mai cunosc pe cineva care nu se îndoieşte.

Când au sosit, erau aşteptaţi cu masa şi Cecile Cameron, care-şi recăpătase în oarecare măsură stăpânirea de sine, îl întâmpină pe Jim cu un zâmbet răsfăţat.

— Ei bine, ce părere ai de ultima mea extravaganţă, domnule Bartholomew?

— Faptul că aţi mai lăsat în păstrare bani în banca mea e o mare consolare. Cât despre extravaganţă, bănuiesc că vă referiţi la faptul că aţi renunţat să plecaţi. Dar e, oare, extravagant să nu faci ceea ce nu vrei? N-ar fi mai extravagant să nu faci ceea ce-ţi cere inima? El o privi pe Margot drept în ochi şi Margot îi susţinu privirea fără să roşească. Să renunţi la ce doreşti mai mult în viaţă?

— Eu n-aş numi asta extravaganţă, spuse fata. Aş numi-o mai degrabă eroism.

Jim se înclină.

— Mi-am dat seama că nu pot să mă desprind aşa deodată de viaţa asta liniştită, spuse doamna Cameron. Şi, sincer vorbind, nu cred că mi se poate face o vină din asta.

— Nu te învinuieşte nimeni, draga mea, spuse Frank. N-ai vrea să pleci pentru un timp pe continent?

— Vreau să rămân aici, răspunse cu grabă soţia sa, în acest colţ de lume, unde să nu văd pe nimeni.

— E cazul să te înclini iar cu respect, Jim, spuse Margot.

— Nu ştiam că îi spui „Jim”, constată cu prefăcută mirare Frank.

— Uneori, în momentele mele de tandreţe, spuse calmă fata şi Jim simţi că se înăbuşă.

A fost un dejun neaşteptat de vesel şi Jim se întoarse la bancă având în vedere următoarele posibilităţi de fericire:

Prima, dacă soţii Cameron rămân în Anglia, Margot se va întoarce cu certitudine; a două, dacă Margot se întoarce, el nu va mai avea niciodată curajul să-i accepte plecarea şi era de-a dreptul extraordinar faptul că perspectiva laşităţii sale îl încânta.

Margot veni după amiază la bancă să-şi ia rămas bun. Alesese acest loc public pentru că nu era de loc sigură cum s-ar fi comportat dacă despărţirea s-ar fi petrecut într-un loc mai izolat.

— Cecile a plecat în Scoţia. A avut o discuţie foarte lungă cu Frank, azi după masă; când a ieşit din birou, Frank avea un aer îngrozitor de grav. Fapt e că Cecile a plecat. Am văzut-o cu ochii mei plecând.

— Cum, a şi plecat? întrebă Jim uimit. Cu Frank?

Fata negă din cap.

— Nu, a plecat singură. Are nişte prieteni acolo.

— Biata fată. Mă tot întreb ce i s-a întâmplat.

Margot îl privi.

— Şi eu am încercat să ghicesc. Nu ştiu dacă ai remarcat că atunci când era gata să leşine, se uita la Sanderson al dumitale.

Jim încuviinţă.

— Am băgat şi eu de seamă. Din câte ştiu, ea nu-l mai văzuse pe Sanderson până atunci.

— Aşa ştiu şi eu, spuse fata. Am vorbit despre el cu două sau trei zile în urmă. I-am povestit despre hobby-ul de detectiv al domnului Sanderson şi ea s-a amuzat. Cu ocazia asta mi-a spus că nu l-a văzut niciodată pe adjunctul dumitale.

Îi întinse mâna.

— La revedere, Jim, îi spuse ea cu drăgălăşenie, cred că am să mă întorc destul de curând.

Jim cuprinse mâna fetei în ale lui, găsindu-şi cu greu cuvintele.

— Tu mă înţelegi, nu-i aşa?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Te înţeleg perfect – îi răspunse – vrei să mă săruţi?

El îi ridică obrazul şi-i apăsă uşor buzele cu ale lui.

CAPITOLUL V.

Jim Bartholomew se întoarse de la gară cu inima grea. Refuzase propunerea lui Frank de a-l duce cu maşina la bancă şi promisese că va veni să ia masa cu el. Melancolia lui era accentuată de exuberanta bună dispoziţie a lui Sanderson. Enervarea lui crescu atunci când, în timp ce lucra, Sanderson începu deodată să bâzâie un soi de litanie, ale cărei note străbăteau lemnul şi geamul uşii.

— De ce naiba te văicăreşti în halul ăsta, explodă Jim, năvălind în biroul adjunctului său.

— Mă văicăresc, domnule? întrebă Sanderson cu un zâmbet amabil. Dimpotrivă sunt fericit şi nimic mai mult. Ştiţi domnule că „Marele Cvartet”…

— Uf, iar afurisitul ăsta de „Mare Cvartet”, bombăni Jim iritat şi fu din nou surprins de zâmbetul calm al interlocutorului său.

Se îndreptă spre biroul lui, dar se întoarse din uşă.

— Ei bine, ce e cu „Marele Cvartet”? întrebă el, simţind că orice subiect care l-ar putea distrage cât de cât ar fi mai mult decât binevenit în după-amiaza asta.

— Am calculat totalul recompenselor oferite pentru prinderea hoţilor ăstora, spuse Sanderson. Aveţi vreo idee la cât se ridică?

— Nici măcar una vagă.

— O sută douăzeci de mii de lire sterline, spuse, vădit impresionat, Sanderson. Numai guvernul italian oferă cincizeci de mii de lire pentru găsirea diamantelor „Negretti” care sunt proprietatea statului. Ducele de…

— Mai termină cu banii! protestă Jim. Nu-ţi ajunge cât vorbeşti toată ziua de lire sterline, franci şi mărci?

— Nu, domnule, spuse celălalt cu sinceritate. Vreau să vă rog ceva, domnule Bartholomew, continuă.

— Ce anume?

— Să scrieţi la centrală şi să le cereţi să ne trimită un revolver de cea mai bună calitate. N-avem decât unul, cel din biroul dumneavoastră. Vă daţi seama că eu dorm sus absolut neînarmat?

— N-ai decât să-l iei pe al meu, spuse Jim. Ce feroce te-ai făcut! Părerea mea este că mergi prea des la cinematograf.

— Eu? La cinematograf? exclamă indignat Sanderson. Vă închipuiţi că-mi cheltuiesc banii câştigaţi cu sudoarea frunţii pe asemenea prostii? N-am văzut decât un singur lucru bun la cinematograf, continuă el cu importanţă. O serie de imagini din viaţa albinelor şi dacă în aceste jalnice săli de spectacol s-ar reprezenta filme cu astfel de subiecte, le-aş frecventa cu regularitate.

— Poftim revolverul, spuse Jim deschizând sertarul şi scoţând un Colt cu ţeava lungă, fii atent, e încărcat!

— Puneţi-l la loc, lăsaţi sertarul descuiat şi o să-l iau deseară.

— Dar de ce vrei un revolver? întrebă curios Jim.

— Pentru că simt că, mai devreme sau mai târziu, vom avea şi noi de-a face cu „Marele Cvartet”, replică Sanderson cu solemnă gravitate.

— Prostii, spuse neîncrezător Jim. Ce naiba să caute „Marele Cvartet” al dumitale în târgul nostru? Să-i prade pe faliţii de Jingle şi Morrik sau…

— Nu uitaţi că în această bancă se află diamante în valoare de o sută de mii de lire, spuse cu subînţeles Sanderson şi Jim scoase un fluierat admirativ.

— Asta cam aşa e! Cred că ai dreptate. Şi nu uita, Sanderson, diamantele astea trebuie să plece marţi la Londra.

Chiar atunci intră un client, un fermier înstărit cu numele de Sturgeon, care cultiva o mie de acri în marginea târgului. El se uită la pendula de pe perete.

— Tocmai mi-am pus la punct socotelile, spuse el, scoţând un carnet de depuneri.

Jim îl salută din uşa biroului.

— Nici o grijă, ţinem deschis zi şi noapte când e vorba să încasăm bani, dar suntem foarte riguroşi cu orele de birou când e vorba să facem plăţi.

— Salut, Bartholomew, am văzut adineaori pe cineva cu care eşti prieten, spuse Sturgeon, cobora acum jumătate de oră la haltă.

Halta era, cum o arăta şi numele, o gară mică, afară din oraş, unde trenurile opreau numai pentru a lua sau a depune pe călătorii din satele învecinate, care voiau să-şi petreacă o zi în urbe.

— Am atâţia prieteni, încât nu pot să ştiu despre cine e vorba, spuse Jim cu oarecare indiferenţă.

— E vorba despre doamna Cameron, fu uimitorul răspuns.

— Nu se poate, spuse cu neîncredere Jim, doamna Cameron a plecat la Londra.

— Nu ştiu de unde venea şi unde se ducea, dar îţi pot spune că a coborât la haltă şi s-a urcat în maşina ei, care o aştepta.

— S-ar putea să fie aşa, spuse Jim după ce reflectă o clipă.

— Aşa este, râse interlocutorul său, luându-şi înapoi carnetul de depuneri, la revedere!

Jim Bartholomew se întoarse în birou şi închise uşa. Doamna Cameron plecase cu trenul de trei, ce avea legătură cu nord-expresul la Bristol. Plecase cu o oră înaintea lui Margot, care luase trenul de Exeter pentru a prinde la Yeovil legătura cu cel de Southampton. În timp ce vorbea cu Sturgeon, inima lui Jim tresărise o clipă la gândul că fermierul se referea la Margot. Dar Cecile Cameron!

Desigur Frank va fi în măsură să-l lămurească şi era gata să pună mâna pe telefon, când se opri, reflectând mai

serios. Era puţin probabil ca doamna Cameron să-şi schimbe din nou planul fără ştirea soţului ei. Îşi aminti apoi că Frank vorbise cu oarecare indiferenţă de plecarea soţiei sale în Scoţia şi nu făcuse nici un comentariu asupra ei. Şi lucrul acesta i se păruse straniu. Când ajunse seara la cină, Jim era aproape convins că o va găsi pe Cecile Cameron în salon; dar nu era, şi Frank nu pomeni deloc de ea, ceea ce la el, care vorbea mereu, fără să obosească, despre soţia lui, era un lucru cu totul excepţional.

Cina a decurs într-o atmosferă mohorâtă. Jim simţea dureros absenţa lui Margot. Vorbi foarte deschis despre ea şi gazda lui îl încurajă. Cât despre doamna Cameron, Jim avu impresia că Frank se străduia să evite în discuţie numele soţiei sale şi când, la un moment dat, oaspetele îşi exprimă îndoiala în legătură cu şansele doamnei Cameron de a prinde expresul de Scoţia, Frank schimbă vorba.

Noaptea, în drum spre casă, Jim îşi simţea inima cuprinsă de un sentiment de singurătate şi, mergând, se gândea intens la dragostea lui. Începuse să burniţeze şi asta-l făcu să-şi amintească de trenciul uitat la birou. Cum banca era în drum, căută în buzunar cheile de la birou şi, spre satisfacţia lui, le găsi; grăbi pasul, depăşind un alt trecător, care nu era altul decât inspectorul poliţiei locale.

— Urâtă vreme, domnule Bartholomew, spuse inspectorul, recunoscându-l pe Jim. Nu e maşina domnului Cameron? întrebă el, arătând cu degetul o lumină roşie pe cealaltă parte a străzii.

— Nu, nu e a lui, e de mult acolo?

— De vreo jumătate de oră; trebuie să fie a vreunui aristocrat de la ţară. În noaptea asta e un concert al şcolii, la biserică.

Din motive de economie, în oraşul Moorford se decretase că, în nopţile cu lună, să nu se aprindă felinarele; şi, cum această noapte era considerată oficial o noapte cu lună, în ciuda grămezii compacte de nori care nu lăsa nici o urmă de lumină pe cer şi în ciuda burniţei, felinarele erau,

conform deciziei, stinse, ceea ce îl împiedica pe Jim să distingă conturul maşinii.

Când ajunseră în dreptul băncii, Jim scoase cheia de la intrare.

— Aveţi de lucru? întrebă inspectorul.

— Nu, intru doar să-mi iau trenciul, răspunse Jim. Vă ajung din urmă…

Inspectorul îşi continuă drumul, iar Jim intră şi închise uşa în urma lui.

Trecând pe lângă clădirea băncii, inspectorul ridică ochii şi văzu lumină în livingul din apartamentul de la etaj; unde locuia domnul Stephen Sanderson. Mai mult decât atât, văzu lumină şi în încăperea unde ştia că se află biroul particular al directorului adjunct.

Nu făcuse mai mult de doisprezece iarzi, când auzi o împuşcătură şi se întoarse. Ascultă, dar nu auzi nici un strigăt. Totuşi, fără nici o îndoială, fusese o împuşcătură. Inspectorul era un vechi soldat şi nu se putea înşela asupra acestui zgomot.

Veni repede înapoi spre bancă, cercetă cu atenţie cercevelele verzi ale ferestrelor şi privi înăuntru. Văzu o siluetă în faţa uşii de sticlă a biroului lui Sanderson şi bătu. Apoi înconjură clădirea spre uşa principală. Era întredeschisă, deşi îşi amintea precis că îl auzise pe Jim Bartholomew închizând-o. Îşi îndreptă lanterna spre interior şi intră. În stânga culoarului se afla o uşă; apăsă pe clanţă şi se trezi în biroul lui Jim Bartholomew; şi acesta era gol, dar cheia rămăsese în broască.

— Cine e? se auzi o voce.

— Inspectorul Brown. S-a întâmplat ceva rău?

— Vreţi să veniţi aici?

Inspectorul traversă încăperea, deschise uşa de sticlă care ducea în biroul lui Sanderson şi se opri.

Jim Bartholomew stătea în genunchi pe podea, privind trupul care zăcea, prăbuşit şi nemişcat, lângă scaunul biroului.

— Doamne, Dumnezeule, spuse inspectorul, domnul Sanderson e rănit?

— E mort, spuse cu voce stinsă Jim şi adăugă, privind revolverul din mâna cadavrului: pistolul meu l-a omorât. Am auzit o împuşcătură în timp ce descuiam şi am dat fuga aici.

Se ridică în picioare şi deschise uşa biroului lui Sanderson, care comunica printr-un culoar cu uşa de la intrare. Aceasta era întredeschisă.

— A ieşit pe aici, spuse Jim. Ieşi repede în stradă, Brown! Eu am să cercetez clădirea. Criminalul nu poate fi prea departe. Era evident că acesta fugise prin acelaşi culoar prin care intraseră cei doi bărbaţi.

Ucigaşul lui Sanderson se găsise, probabil, aproape de inspector când acesta intrase pe uşa pe care el tocmai o lăsase deschisă, fugind. Totuşi, când inspectorul ajunse în stradă, aceasta era pustie. Dar departe, către capătul de sud al oraşului se vedea o mică sclipire de lumină roşie. Era maşina pe care o văzuseră aşteptând pe cealaltă parte a străzii. Tocmai dispărea.

Controlul pe care îl făcu Jim în întreaga clădire, nu avu nici un rezultat. Reieşea clar că acolo fuseseră două persoane, că Sanderson avusese un vizitator; pe masă erau două ceşti goale, iar pe farfuria uneia din ele un rest de ţigară din acelea pe care le fuma Sanderson.

Nu găsise nici un alt indiciu. Se întoarse în birou şi se aplecă asupra mortului. Sanderson fusese împuşcat de la mică distanţă. Se părea că murise fără durere pentru că pe faţa lui, acum înnobilată de moarte, se putea citi o ciudată seninătate, păstrând parcă o urmă din buna dispoziţie în care-l găsise Jim în timpul după-amiezii. Una din mâinile lui Sanderson era întinsă cu palma deschisă spre podea. Pumnul celeilalte mâini era strâns. Jim o ridică; între degetul gros şi celelalte se zărea o bucăţică de hârtie. Jim desfăcu pumnul mortului şi scoase ceea ce se afla în el, apoi se îndreptă spre lampa de pe birou. Ceea ce ţinuse

Sanderson în mână era colţul rupt al unei fotografii cu latura de vreun inch şi jumătate.

Faţa, a cui o fi fost, dispăruse. Mai rămăsese o mână, care era în mod vădit o mână de femeie.

Jim o privi şi deodată simţi că întreaga încăpere începe să se învârtească, aşa că fu nevoit să se ţină de colţul biroului, ca să nu se prăbuşească; pentru că pe unul dintre degetele acelei mâini se afla inelul fără seamăn pe lume, din care-l priveau necruţătoare, cu microscopică precizie, cele trei înfiorătoare capete ale „Fiicelor Nopţii”. Doamna Cameron!

Cine l-a omorât pe Sanderson a făcut-o pentru a-i lua fotografia. Dar de unde o avea?

Ca într-o străfulgerare, Jim îşi aminti pachetul cu fotografii pe care-l primise Sanderson de la procurorul american. Îşi aminti şi groaza doamnei Cameron când dăduse cu ochii de Sanderson şi schimbarea tuturor planurilor ei, inclusiv coborârea din tren, la haltă, când se presupunea că ar fi plecat spre Scoţia. Jim se lăsă într-un fotoliu, cu capul în mâini, simţindu-se rău şi tremurând.

Auzi paşi grei pe culoar, strecură colţul fotografiei rupte în buzunar şi ieşi în întâmpinarea inspectorului, care se întorcea singur.

— Eu mă duc după doctor, domnule Bartholomew, spuse Brown, medicul poliţiei este plecat din oraş, aşa că va trebui să merg până la Oldshot, după doctorul Greg. Vreţi să mă aşteptaţi?

Jim fu de acord. Acest interval de timp era binevenit. Trebuia să reflecteze.

Inspectorul se întoarse peste o jumătate de oră, însoţit de medic şi de un alt poliţist pe care îl luase de la postul său. Şi iată că-l aştepta o nouă surpriză: uşa era deschisă, iar Jim Bartholomew dispăruse. Pe biroul din camera unde zăcea cadavrul se găsea o cheie şi o bucată de hârtie pe care scria: „Telegrafiaţi la banca din Tivorton să ne trimită un director, care să preia postul. Daţi-i această cheie”.

Inspectorul îşi mută uluit privirea de la medic la poliţist.

— Nu înţeleg, spuse el cu o voce tulburată. De ce a trebuit să plece domnul Bartholomew? Şi unde o fi plecat?

I se raportă că la ora două domnul Bartholomew luase ultimul tren spre Exeter, chiar în clipa în care acesta pleca din gară. Dimineaţa următoare, la ora zece, ca răspuns la telegrama urgentă a inspectorului, sosi un delegat de la centrala băncii, care inspectă imediat camera blindată. Se întoarse cu un pachet cam şifonat în mână, îl puse pe masă şi consultă registrul de depuneri. „Depozitul numărul şaizeci şi patru”, bolborosi el. „Un colier de diamante, proprietatea doamnei Stella Markham de la Tor Towers. Depus la bancă în nouă septembrie, evaluat la suma de o sută douăsprezece mii de lire şi asigurat de bancă. Rata asigurării, achitată.” Îşi mută privirea spre pachetul sfâşiat. Sigiliile fuseseră sparte, benzile şi hârtia rupte. Înăuntru se afla o casetă de sticlă goală.

În aceeaşi după amiază fu emis un mandat de arestare împotriva numitului Jim Bartholomew, suspectat de crimă şi tâlhărie. Descrierea şi semnalmentele lui fură comunicate telegrafic, de la un capăt la celălalt al ţării. De asemenea, se comunică urgent prin radio cu toate navele care plecaseră în ziua aceea; răspunsul fu acelaşi: nu se află la bord.

CAPITOLUL VI.

Aplecată peste balustrada vasului Ceramia, Margot Cameron supraveghea cheiul, aşteptând neliniştită un semn de la Jim. Îi promisese că va veni s-o vadă la plecare şi ea ştia că doar o împrejurare extraordinară l-ar fi putut împiedica s-o facă. Ţinea aşa de mult să-i vorbească, încât uitase să se intereseze la ce oră era plecarea şi era gata să izbucnească în plâns când sunetul clopotului îi vesti pe cei care nu plecau că e momentul să părăsească vasul. Ea mai rămase pe punte, până când marele pachebot ieşi din apele Southamptonului, sperând că măcar în al doisprezecelea ceas îl va vedea apărând pe Jim şi, de abia când vasul trecu de Netley, coborî să arunce o privire asupra luxosului apartament pe care îl rezervase fratele ei.

Vastitatea acestuia şi goliciunea lui îi spori sentimentul de singurătate şi, pentru prima oară în viaţa ei, simţi un autentic dor de ţară atât de puternic încât îi veni să plângă.

Încercă să depăşească această stare schimbându-şi îmbrăcămintea, apoi luă o carte şi se duse pe punte să-şi caute şezlongul.

Frank organizase foarte minuţios călătoria, rezervând şi trei şezlonguri pe puntea mijlocie. Un steward îi aduse nişte pleduri şi o pernă şi Margot se pregăti pentru acea monotonie exasperantă care însoţeşte orice călătorie.

Eticheta şezlongului vecin se desprinse, atrăgându-i atenţia. O prinse şi o fixă la loc. „Doamna Dupreid” citi ea, şi-şi aminti că prietena cumnatei sale se afla pe vapor. Îşi lăsă cartea pe şezlong şi coborî la biroul de cazare.

— Doamna Dupreid, spuse ea unui funcţionar.

— Da, doamnă, este la camera 209 puntea C.

Margot mulţumi şi luă liftul care urca spre puntea C. Ajungând la camera 209, care se afla la mijlocul punţii, bătu în uşă şi apăru o cameristă.

— Doamna Dupreid e în cabină? întrebă Margot.

— Da, doamnă, dar nu vrea să vadă pe nimeni.

— Vreţi să-i spuneţi că sunt domnişoara Cameron.

— Ştie că sunteţi pe vapor, răspunse fata. Dar vă roagă s-o scuzaţi; se simte foarte rău şi nu este în stare să vadă pe nimeni.

Margot se simţi puţin jignită de acest refuz inexplicabil şi, arborând o expresie de regret convenţională, se întoarse la cartea ei. Pasagerii se întorceau de la masa de prânz şi de abia acum realiză că, în preocuparea ei de a-l vedea pe Jim, sărise peste această atât de importantă masă. Nu-i mai rămânea nimic de făcut, decât să se întoarcă, resemnată, la şezlongurile ei. Cel rezervat pentru ea era ultimul dintr-un grup de patru; la cel de alături, un steward aranja nişte pături şi perne moi şi uşoare pentru o femeie înaltă care privea fără nici un interes aceste preparative. Margot strecură o privire curioasă spre ea. Femeile sunt

întotdeauna fascinate de alte femei şi Margot încercă s-o intuiască din priviri. Era o femeie foarte drăguţă, de vreo douăzeci şi opt de ani, după aprecierea ei, avea o faţă spirituală şi ochi negri, adânci care – după cum i se păru lui Margot – o străpunseră când se opriră o clipă asupra ei.

Stewardul îşi terminase treaba şi, rostind o formulă de mulţumire, doamna se aşează şi ea.

Margot remarcă deosebita eleganţă cu care era îmbrăcată şi, în acelaşi timp, titlul cărţii pe care o citea „Memoriile unui şef de poliţie din New York”. Numai că, în loc să citească, i se adresă:

— Domnişoara Cameron, nu-i aşa? o întrebă.

— Da, zâmbi Margot, punându-şi deoparte cartea.

— Am auzit că veţi călători pe acest vapor împreună cu fratele şi cumnata dumneavoastră. Suntem vecini, numele meu este Stella Markham.

— O, da, cunosc casa dumneavoastră. Mi-a fost arătată cu câteva zile în urmă. „O baracă de tras la ţintă pentru un împărat sau un azil pentru lunatici” îşi aminti ea descrierea lui Jim şi ridică din umeri, în gând, la această amintire pentru că în acel moment sentimentele ei faţă de Jim nu erau prea afectuoase.

Sperase să-l mai vadă o dată înainte de plecare iar el nu numai că nu venise, dar nici măcar nu-i trimisese o telegramă.

— Domnul şi doamna Cameron sunt şi ei aici, nu-i aşa?

— Nu. Şi-au schimbat planurile în ultimul moment.

— Înseamnă că veţi fi cam singură în acest voiaj, spuse Stella Markham, zâmbind.

— Da, dar asta îmi convine şi chiar că prefer să fie aşa, replică Margot.

Apoi, conversaţia începu să lâncezească şi amândouă îşi reluară lectura.

Cea care rupse tăcerea fu Stella Markham.

— Cumnata dumneavoastră este una dintre cele două persoane pe care mi-aş fi dorit să le cunosc. Trei, dacă vă

includ şi pe dumneavoastră, adăugă ea cu tact, ceea ce o făcu pe Margot să râdă.

— Cine e cealaltă persoană? întrebă ea, total nepregătită pentru răspunsul care urmă.

— Aş fi vrut să-l cunosc pe directorul băncii din Moorford, un bărbat care se numeşte Bartholomew. Şi de când mă aflu aici, doresc mai mult ca oricând să-l întâlnesc.

— De ce? întrebă surprinsă Margot, rugându-se în gând ca ochii pătrunzători ai doamnei Markham să nu-i observe tulburarea.

— Mi s-a spus că e un tip destul de amuzant, spuse aceasta, şi Margot încercă să se domine. Am stat la masă cu căpitanul Stornoway, care mi-a vorbit despre domnul Bartholomew, când a auzit că vin din Moorford. Margot îşi aminti că Stornoway era unul din cei doi ofiţeri de pe vas, pe care-i pomenise Jim. Ei bine, draga mea, continuă doamna Markham, pur şi simplu a sărit în sus de bucurie când i-am pomenit numele, deşi la început mi s-a părut uşor încurcat. Se pare că acest domn Bartholomew se afla cu el pe un vas care a fost torpilat şi au stat în apă douăsprezece ore, şi, dacă n-ar fi fost directorul nostru de bancă, s-ar fi înecat şi el şi încă un ofiţer care se află şi el, acum, cu noi pe vas.

— Am auzit şi eu despre asta, spuse Margot.

— Îl cunoaşteţi?

— Pe domnul Bartholomew? Da, îl cunosc destul de bine.

— Şi e chiar aşa un tip amuzant?

— În sensul că poate să stea în cap şi să cânte cuplete comice?

— Nu, în sensul că e un om interesant.

— O, asta da, spuse Margot reluându-şi lectura.

Şi din nou doamna Markham fu cea care rupse tăcerea.

— Sunt cea mai inactivă şi mai apatică fiinţă de pe lume, spuse ea, şi sufăr, sufăr, sufăr că nu găsesc nimic de făcut care să-mi justifice cât de cât existenţa. Detest Anglia, detest America şi, mai presus de toate, detest Parisul.

— Aţi fost vreodată la Coney Island? întrebă Margot, căreia începuse să-i displacă compania lâncedă a vecinei sale.

Doamna Markham pufni uşor.

— N-am întâlnit niciodată pe cineva care să fi fost la Coney Island, spuse ea reluându-şi cartea.

Margot se ridică, dădu câte o raită în ambele sensuri ale punţii şi, întorcându-se la lift, urcă pe puntea F unde se afla biroul recepţiei şi al informaţiilor. În timpul conversaţiei ei cu doamna Markham îi venise ideea că, poate, Jim îi trimisese, totuşi, în ultima clipă, o telegramă. Sau, cel puţin, primise vreuna din partea fratelui, sau a cumnatei ei. Găsi, într-adevăr, o telegramă de la Frank, dar nu şi de la Jim. Se gândi că Cecile, aflându-se în drum spre Scoţia, n-ar fi avut cum să-i trimită o telegramă înainte de plecarea vasului. Se plimbă fără chef pe punţile vaporului până la ora ceaiului. Din câte-şi dădea seama, nu se afla nici o cunoştinţă de-a ei pe vas aşa că, plictisită la culme, se întoarse în cabină, se întinse şi aproape că aţipi. O dezmetici apariţia cameristei venite să-i pregătească toaleta pentru cină.

— Cât e ceasul?

— Şase şi jumătate, domnişoară, răspunse devotata ei Jenny, care arăta palidă şi cu ochii stinşi.

— Ţi-a fost rău? întrebă Margot.

— Da, domnişoară.

— Cum asta? întrebă Margot. Doar marea-i ca oglinda; unde suntem?

— Aproape de Cherbourg, domnişoară. Ajungem într-o oră.

Ceramia lua pasageri de la Cherbourg şi, de obicei, escala dura câteva ore.

Margot intră în restaurant.

Îşi schimbase masa de trei persoane, reţinută de Frank, cu alta, care se afla într-un colţ al somptuoasei săli şi, din izolarea ei, cerceta întreg restaurantul în speranţa că va găsi totuşi o figură cunoscută. Schimbă de la distanţă o

privire cu Stella Markham care purta o toaletă splendidă, combinaţie de negru cu galben şi care, şi ea, era singură la o masă.

Margot îşi luă cafeaua în marea sală – a şaptea minune a lumii maritime – ascultă orchestra şi la ora unsprezece, când Ceramia părăsi Cherbourgul, se retrase în apartamentul ei, pregătindu-se pentru culcare.

Avea stofă de marinar şi, când vasul îşi începu legănatul în vâltorile Canalului Englez, adormi îndată, trezindu-se de abia când Jeny îi aduse cafeaua şi cornurile de dimineaţă.

— Nici o veste pentru mine?

— Nu, domnişoară, niciuna.

— Nici o telegramă?

— Nu, domnişoară.

— Bine, pregăteşte-mi baia.

Era teribil de indispusă. Dacă nu putuse veni s-o vadă, cel puţin să-i fi trimis un mesaj.

Ştia cu siguranţă, bineînţeles că ştia, doar fusese marinar, că este posibil să comunici cu cei care se află pe mare.

După ce se îmbrăcă, îl căută pe ofiţerul de la recepţie şi informaţii, cu care mai vorbise şi-l consultă în acest sens.

— Da, putem primi mesaje destul de departe, îi răspunse acesta, dovadă că am primit mai multe în timpul nopţii – privi circumspect în jur şi coborî vocea – între altele unul referitor la descoperirea unui ins suspectat de crimă.

CAPITOLUL VII.

Margot se înfioră.

— E aici, pe vas?

Ofiţerul râse.

— Nu, nu. Am fost sculat noaptea din pat, cu ordinul să-l identific pe acest domn, controlând aproximativ şase sute de paşapoarte; o treabă foarte plicticoasă.

Fata râse cu simpatie.

— Aveţi mulţi pasageri?

— La limita de sus, răspunse el. Şi, negăsind nimic în paşapoarte, n-am putut să le dau nici uri răspuns. Nu pot

să-i scot pe pasageri la raport şi încă în timpul nopţii. Şi chiar dacă aş fi făcut-o, eram, cel mult, în măsură să raportez că cel căutat nu se află pe vas. Dar dacă individul a părăsit Anglia, ceea ce e puţin probabil, se putea îmbarca pe o duzină de alte vase, pentru că sâmbăta e o zi de trafic intens. Puteţi fi sigură, domnişoară Cameron – continuă ofiţerul – că dacă veţi primi o comunicare, ea vă va fi transmisă în cel mult jumătate de oră de la recepţionarea ei.

Trebuia să se mulţumească doar cu atât.

Serviciul religios îi ocupă dimineaţa cu un „Te Deum”, după care dormită şi citi, alternativ, în orele plicticoase care o despărţeau de căderea nopţii. O revăzu pe Stella Markham. Era greu s-o evite, şezlongurile lor fiind alăturate şi, de regulă, pasagerii îşi păstrau locurile rezervate în tot timpul călătoriei.

Pe când leneveau aşa, trecu legănându-se un om care-i stârni doamnei Markham râsul.

— Ăsta e bietul meu intendent, spuse ea, nu suportă marea.

— Călătoreşte cu clasa întâi? întrebă mirată Margot, fiindcă ştia că personalul de serviciu folosea, de obicei, clasa a două.

Doamna Markham dădu afirmativ din cap.

— De ce nu? zise ea calmă. Dacă aş fi avut un câine ar fi călătorit şi el cu clasa întâi; detest clasa a două şi cred că n-ar trebui să existe oameni pentru clasa a treia.

— Sunteţi, evident, o democrată, spuse politicoasă Margot, dar doamna Markham o privi fix.

— Detest, de asemenea, oamenii ironici şi sarcastici.

— Atunci mă detestaţi îndoit, râse Margot şi un surâs se ivi în colţul buzelor subţiri ale Stellei Markham.

— Dimpotrivă, spuse ea, dumneata eşti atât de tânără, încât aş da două milioane bătute pe muchie ca să fiu în locul dumitale.

— Cui le-aţi da? întrebă Margot calmă.

— O, am uitat, spuse doamna Markham şi, după un uşor zâmbet, continuă: banii nu trebuie să însemne prea mult pentru dumneata. Eşti o tânără domnişoară norocoasă.

Doar când coborî să se îmbrace pentru cină, Margot îşi aduse aminte, cu mustrare de conştiinţă, că nu se mai interesase de doamna Dupreid şi se îndreptă spre apartamentul acesteia. O întâmpină din nou camerista cu faţa severă:

— Doamna Dupreid se simte ceva mai bine, domnişoară, dar acum doarme. Am dus-o pe punte astă-seară, ca să facă puţină mişcare.

Margot îşi continuă drumul cu senzaţia că cel puţin şi-a făcut datoria. Ziua i se părea nesfârşită, aşa cum sunt toate zilele de la începutul unei călătorii pe mare şi, după ce-şi puse pijamaua, cu un suspin de uşurare, notă acea zi de duminică în agenda ei ca fiind o zi total lipsită de interes.

Lunea fu o copie fidelă a duminicii, în afară de faptul că temperatura crescuse, încât pasagerii îşi scoseseră pardesiele şi-şi petreceau timpul aplecaţi peste balustradă sau zăcând relaxaţi în şezlonguri şi încălzindu-se la soare.

Nimic nu prevestea senzaţionalele evenimente care aveau să se petreacă la sfârşitul acestei zile. Doamna Markham fu cea care deschise, prin relatarea ei, seria întâmplărilor neobişnuite:

— Am avut azi noapte o aventură destul de ciudată, spuse ea, aşezându-se alături de Margot.

— Sună palpitant, replică Margot. Şi chiar simt nevoia, în clipa de faţă, de ceva care să mă tulbure.

— Cabina mea se află pe puntea A de pe care se vede această punte de promenadă, iar ferestrele dau spre intersecţia punţii de promenadă cu puntea de comandă. E o poziţie cam incomodă, dacă uit să închid oblonul ca să nu intre lumina de pe punte şi mai ales dacă un cuplu de îndrăgostiţi zăboveşte afară după stingerea luminilor. În ce mă priveşte, consider că vorbele de dragoste sunt tot ce poate fi mai stupid pe lume. Nu crezi?

— Nu ştiu, răspunse Margot calmă, n-am avut prilejul să le ascult.

Doamna Markham o privi râzând apoi continuă:

— Ei bine, prima aventură a început în timp ce mă aflam pe punte, imediat după cină. Camerista mea se dusese să facă o plimbare, trebuie să ştii că în general cameristele îşi găsesc mai întotdeauna cum să-şi umple timpul liber, mai ales dacă întreţin relaţii amicale cu pasageri de sex opus. Şi cum stătea aplecată peste balustradă privind la pasagerii de la clasa a treia, care se perindau pe puntea lor, a văzut la un moment dat pe cineva în apartamentul meu; dormitorul e odaia cea mai apropiată de locul unde se afla ea, cu acces atât la camera de baie, cât şi la living. Când s-a uitat în direcţia aceea, spre uimirea ei camerista a văzut o femeie care tocmai intra în încăpere.

— Ce fel de femeie?

— Cum să spun, descrierea cameristei nu prea stă în picioare. Pretinde că femeia era complet acoperită cu un voal, ceea ce sună romantic, dar nu e prea descriptiv. De altfel n-am văzut nici un pasager să poarte voaluri pe acest vapor, cu toate că sunt printre ei câţiva care ar fi avantajaţi dacă ne-ar scuti de feţele lor dezagreabile.

— Şi ce-a urmat? întrebă Margot.

— Necunoscuta a văzut-o pe cameristă privind înăuntru şi a ieşit imediat.

Fata a alergat cât a putut de repede, dar când a intrat în prima odaie, nu mai era nici urmă de femeie voalată şi nici în celelalte.

— O fi fost o pasageră care a greşit uşa.

— Aşa am crezut şi eu, spuse doamna Markham, dar lucrul cel mai extraordinar de abia urmează. Pe la unsprezece şi jumătate mi-am făcut ultima plimbare pe punte împreună cu domnul Winter, intendentul meu şi cu un om foarte respectabil, reverendul Price din Texas. Mergeam discutând tot felul de banalităţi, cunoşti genul de conversaţie care se poartă pe un vapor şi adevărul e că numai un pastor poate

fi al treilea interlocutor, când al doilea e propriul tău intendent. Conversaţia a continuat până când a bătut miezul nopţii, după care i-am urat somn uşor domnului Price şi ne-am îndreptat spre cabina mea. Noaptea, domnul Winter mă conduce întotdeauna până la uşă, aşteptând să mă vadă intrată în apartament.

Ei bine, deschizând uşa, m-a surprins faptul că am văzut luminile aprinse. Eram pe punctul de a-i spune asta lui Winter, când o mână murdară într-o mânecă albastră apăru prin uşa deschisă a dormitorului, unde era întuneric, răsuci întrerupătorul şi stinse lumina din prima cabină; în clipa aceea, domnul Winter, care în pofida aparenţei, este un om foarte curajos, intră fuga în prima încăpere şi, aprinzând lumina, se năpusti în dormitor, unde era întuneric. În clipa aceea văzu un om strecurându-se prin fereastra care dădea spre puntea din faţă, sărind ca un ţipar peste balustradă, pe puntea inferioară, şi făcându-se nevăzut.

— Dumnezeule! exclamă alarmată Margot Cine putea fi?

— Un marinar, unul dintre marinarii vasului şi fireşte am să mă plâng mâine căpitanului.

— Şi ce credeţi că voia? Să fure?

Doamna Markham dădu afirmativ din cap.

— Sunt foarte neglijentă cu micile mele bijuterii şi toate erau la îndemâna lui, dar, evident, l-am deranjat la timp, pentru că nu lipsea nimic.

— I-aţi văzut faţa?

— De unde mă aflam eu era imposibil s-o văd, dar domnul Winter spune cu certitudine că individul era fochist. Faţa şi mâinile îi erau negre şi purta o salopetă albastră ca toţi fochiştii de pe aceste vase alimentate cu motorină.

Căpitanul păru să ia foarte în serios lucrurile, pentru că, în aceeaşi după-amiază, toţi fochiştii se perindară pe puntea din spate, unde domnul Winter o însoţi pe stăpâna sa şi, cu un aer grav, încercă să-l identifice pe răufăcător. Nu reuşi totuşi şi se gândi că i-ar fi fost mai uşor dacă s-ar fi

interesat cine era de serviciu în momentul în care s-a produs incidentul.

Seara, la cină, pasagerilor li se distribuiră nişte copii multiplicate după buletinul de informaţii al Ceramiei, tipărit pe vapor ca un ziar care cuprindea rezumatul ştirilor recepţionate prin radio.

Pe Margot o miră faptul că nu găsi nici o referinţă la aventura doamnei Markham. Parcurse cu atenţie micul ziar plin de extrase din cuvântările unor persoane lipsite de importanţă, despre subiecte de mult depăşite, cum ar fi rezultatul unor campionate de tenis sau bilanţurile bancare şi cotele de bursă.

În aceeaşi seară, pe când stătea de vorbă cu Margot, ofiţerul de la recepţie fu interpelat de doamna Markham, care se opri lângă ei, întrerupându-şi plimbarea:

— Buletinul dumneavoastră, domnule, spuse ea, e total neinteresant.

— Facem şi noi ce putem, răspunse zâmbind ofiţerul, vedeţi şi dumneavoastră că noi nu ne putem deplasa după ştiri, trebuie să vină ele după noi.

— Şi n-a venit nimic altceva?

— Absolut nimic, doamnă. Aşteptaţi ceva anume?

— Nu, nu, răspunse ea ridicând din umeri. Poate doar ceva mai incitant decât părerile domnului Balfour despre educaţia publică.

Doamna Markham îşi reluă plimbarea şi ofiţerul întrebă, privind în urma ei:

— V-a povestit ce i s-a întâmplat noaptea trecută?

Margot confirmă.

— Cât aş fi dorit să nu se întâmple, continuă tulburat ofiţerul. Sarcina mea e suficient de grea şi fără aceste blestemate de furturi sau tentative de furt. Lucruri de soiul ăsta se întâmplă în orice călătorie; când se adună trei mii de oameni la un loc nu e de mirare şi nici nu putem evita cu totul astfel de manifestări ale răului. Cu toate acestea, oamenii noştri de pe vapor sunt foarte oneşti. Sunt angajaţi

la noi de ani de zile şi nimeni nu s-a plâns de ei vreodată. E drept că, pe vremuri, fochiştii erau recrutaţi din drojdia societăţii, dar acum, când vapoarele funcţionează pe bază de motorină, suntem mai exigenţi la angajarea lor şi, în cele mai multe cazuri, inginerul-şef îi cunoaşte personal.

— Domnul Smythe?

— Da, îl cunoaşteţi?

— Din auzite. Era prietenul unui prieten de-al meu.

Margot era neobişnuit de surescitată şi rămase până târziu pe punte; majoritatea amatorilor de plimbare se retrăsese să citească la luminile din interiorul vaporului. O văzu pe doamna Markham aplecată peste braţul devotatului ei intendent, apoi reluându-şi poziţia şi dispărând împreună cu el în întuneric. Cele mai multe lumini de pe punte erau stinse, lăsând pe seama reflectoarelor rare sarcina de a furniza lumină întârziaţilor plimbăreţi.

Margot avea de gând să coboare şi ea, când văzu un bărbat care venea cu paşi rari dinspre capătul opus al vaporului. Era în ţinută de seară şi se ţinea strâns de balustradă aruncându-şi din când în când privirea spre apele întunecate. De abia când ajunse în dreptul ei îşi întoarse faţa şi ea sări în picioare cu un ţipăt. Era Jim Bartholomew.

CAPITOLUL VIII

— Jim, reuşi ea să îngâne, întinzându-i ambele mâini, de ce… de ce…

— Sst! spuse el încet, nu trebuie să-mi spui Jim.

— Nu înţeleg…

— Spune-mi John Wilkinson. Sună a nume de om cumsecade.

— Dar ce s-a întâmplat, Jim? Ce înseamnă toate astea? Ce cauţi pe vapor? E minunat, am fost atât de supărată că n-ai venit.

Jim privi circumspect în jur.

— Vino lângă balustradă, spuse el, şi apleacă-te deasupra ei în timp ce am să-ţi vorbesc; vocea îi era deosebit de

gravă: aş vrea să-mi fii un prieten adevărat.
— Nu e nevoie să-mi ceri asta, spuse fata, tremurând de emoţie.
— Îţi cer foarte multă răbdare, atât de multă cum nu cred că vreun bărbat i-a mai cerut vreodată unei femei. Şi, în primul rând, îţi cer să ne întâlnim aici, în fiecare noapte.
— Dar de ce nu ne putem vedea ziua?
— Pentru că există nişte motive pe care, mulţumesc lui Dumnezeu, tu nu le cunoşti!
Fetei îi bătea inima sălbatic, era speriată şi se temea pentru el. Mii de combinaţii năstruşnice îi trecură prin cap, care însă nu o ajutau să se apropie de rezolvarea misterului.
— Nu pot să înţeleg, spuse ea întinzându-i mâna. Dar am încredere în tine, eşti aici şi asta e minunat. Cum ai spus că te cheamă?
— John Wilkinson. Un nume cumplit de comun, dar a fost primul care mi-a venit în minte.
— Unde e cabina ta?
El zâmbi.
— Nu am cabină, cel puţin nu una pentru mine.
— Dar, Jim…
El îi strânse cu putere mâna.
— Draga mea, acum patru zile aş fi putut să te cer de soţie. Aş fi putut să te iau în braţe şi să fii pentru totdeauna a mea. Dar am ratat acest noroc. Un fel de vanitate, pe care bărbaţii o numesc mândrie, nu mi-a îngăduit să te cer, pentru că tu aveai prea mulţi bani, iar eu prea puţini; iar acum se pare că nu sunt numai în pericol de a te pierde ci şi de a-ţi sfărâma inima, afară de cazul că tu vei avea încredere neclintită în mine şi eu voi reuşi să fac avere în următoarele patru zile.
— În următoarele patru zile? repetă ea.
Jim confirmă.
— Sună cam ciudat. Eu, care-ţi vorbisem de un răgaz de patru ani pentru a te câştiga, îmi propun acum să fac avere

în patru zile, iar dacă nu voi reuşi, totul se va sfârşi. Şi acum, dragă Margot, vrei să ai deplină încredere în mine?

Fata încuviinţă, lipindu-se strâns de el.

— Acum du-te jos, iubita mea. Eu rămân. Circulă pe-aici un inspector cu ochi de vultur şi nu simt deloc nevoia să mă întâlnesc cu el. Noapte bună.

El îi desprinse mâna de sub braţul său şi-i sărută vârfurile degetelor. Margot coborî tulburată, pentru că toate acestea nu erau motive de bucurie, ci de teamă, teamă pentru bărbatul pe care-l iubea şi care, îşi dădea bine seama, se afla într-o primejdie iminentă.

A două zi, îi ceru stewardului-şef să-i schimbe locul de la masa ei izolată, la cea a ofiţerului secund. Aici mai erau tacâmurile a trei pasageri. Doi, care nu mai apăruseră în timpul călătoriei, şi al treilea, un american de origine germană care-şi isprăvise masa înaintea apariţiei lui Margot.

— N-am avut niciodată o asemenea companie la masă, îi spuse ofiţerul. Vă sunt foarte recunoscător, domnişoară Cameron, că aţi venit la masa mea. Aţi făcut ca viaţa să merite să fie trăită. Pe viitor voi cere o garanţie scrisă de la fiecare comesean al meu, că nu va lipsi niciodată, râse el. Şi, ca dovadă a lipsei de companie de care sufăr, am cedat locul celălalt unui ofiţer italian. L-aţi cunoscut?

— Omul care poartă întotdeauna nişte pantaloni bufanţi, ca de călărie? întrebă Margot.

— Exact. Cred că doarme în ei.

Margot văzuse un ofiţer italian de stat-major într-o uniformă gri strălucitoare de fireturi şi admirase, pe bună dreptate, cizmele lui lustruite, amploarea pantalonilor şi croiala impecabilă a tunicii cu guler înalt.

— Numele lui e Visconti, Pietro Visconti. Este un straşnic arbitru al eleganţei în Italia. Cred că e ataşat al ambasadei italiene. În orice caz, călătoreşte cu paşaport diplomatic.

Peste puţin timp ofiţerul italian îşi făcu apariţia. Era un bărbat cu trăsături agere, foarte volubil şi foarte amabil,

având obiceiul de a se înclina din talie într-un fel plin de solemnitate. Vorbea fluent englezeşte şi ar fi reuşit să satisfacă prin aceste calităţi chiar şi exigenţa plictisită a doamnei Stella Markham.

N-a fost nevoie ca Pietro Visconti să devină bun prieten cu Margot pentru a i se confesa acesteia, chiar în acea după amiază, că era îndrăgostit cu pasiune de o altă doamnă, ceea ce i-a provocat fetei un suspin de uşurare. Doamna în cauză nu era alta decât doamna Stella Markham, despre ai cărei ochi, statură, frumuseţe, puritate a tenului şi graţie ofiţerul vorbi fără punct şi virgulă, cam o jumătate de oră.

Margot era mulţumită de acest divertisment pentru că, dacă şi până atunci zilele i se păruseră prea lungi, cea de azi era fără sfârşit. Încercase să doarmă după-amiază, ca să poată fi proaspătă şi strălucitoare la întâlnirea din acea noapte cu Jim, dar somnul o ocolise. Aşa că se întoarse pe punte, unde avu parte de confidenţa căpitanului Visconti.

Un alt divertisment de care avu parte se petrecu în aceeaşi seară, când doamna Markham îi prezentă pe reverendul Charles Price. O surprinse plăcut faptul că reverendul era un om simpatic şi cultivat, care nu încerca să o aducă pe calea cea bună şi nici măcar nu luă un aer de reproş când ea îşi aprinse o ţigară pe punte; ba chiar îi oferi chibrituri. Charles Price călătorise în Europa din motive de sănătate, după cum spunea el.

— Nervii? îl întrebă foarte calmă Margot şi reverendul păru surprins.

— Da, cum aţi dedus?

— Pentru că păreţi şi acum foarte agitat. V-aţi uitat mereu împrejur, în timp ce stăteam de vorbă şi tresăriţi la orice zgomot.

El confirmă.

— E adevărat. M-a impresionat foarte tare aventura doamnei Markham. Mă îngrozeşte gândul că ea, sau oricare altă femeie, poate fi implicată într-o astfel de experienţă; cu

toate că nu pot să nu observ că doamna a fost foarte curajoasă.

Stewardul aduse ceaiul şi aşează ceştile pe nişte suporturi împletite.

— Presupun că vă duceţi în vizită la nişte prieteni, întrebă domnul Price, luând ceaşca de ceai pe care i-o întinsese Margot.

— Într-un fel, da, răspunse fata. Trebuie să fac o vizită de afaceri, după care sper să mă întorc la Londra.

În clipa aceea, îşi dădu seama că nu mai era grăbită să se întoarcă. Ce treburi avea Jim la New York nu putea ghici. Motivul pentru care se afla el aici, pe vapor, depăşea de-asemenea până şi cele mai îndrăzneţe zboruri ale imaginaţiei sale. Îşi aminti, aşa cum îşi mai amintise de zeci de ori, cu o strângere de inimă, că următoarele patru zile erau vitale pentru Jim. Şi n-avea nici măcar cea mai vagă idee unde se afla el în tot timpul ăsta, de ce nu apărea pe punte ca toţi ceilalţi pasageri, de ce… îşi goni gândul cu un mic gest de disperare, care nu-i scăpă domnului Price; urmărind-o prin ochelarii lui cu ramă groasă, acesta îi înapoie ceaşca de ceai goală şi îi spuse:

— Cred că nici dumneavoastră nu v-ar strica să vă îngrijiţi puţin nervii, domnişoară Cameron.

Seara, la cină, Margot găsi, ca supliment la buletinul informativ, o mapă cu lista pasagerilor, pe care şi-o dorise, dar nu îndrăznise s-o ceară. Parcurse cu mare atenţie coloanele de nume şi când ajunse la sfârşit se făcu foarte palidă: Jim nu figura pe listă nici cu numele lui adevărat, nici cu cel de John Wilkinson. Închise gânditoare mapa şi o puse pe scaunul de alături.

— Căutaţi pe cineva, domnişoară Cameron? o întrebă secundul.

— Da… pe… este… îngână, neputându-şi ascunde tulburarea. Un prieten de-al meu intenţiona să se îmbarce pe acest vapor… Domnul Wilkinson… John Wilkinson…

— Nu avem nici un Wilkinson la bord. Nici la clasa întâi nici la a două, nici la a treia. Ştiu sigur, pentru că am verificat astăzi biletele de îmbarcare şi le-am confruntat cu lista pasagerilor.

— Şi nu se află la bord? întrebă ea cu îndoială.

— În nici un caz, spuse el cu fermitate. Nu avem nici un pasager cu numele de Wilkinson, lucru destul de neobişnuit, fiindcă e un nume foarte comun. Totuşi nu e un fapt inedit, s-a întâmplat să avem şi trei călătorii fără nici un Smith.

Ofiţerul se ridică mai devreme de la masă, pentru că, la serviciul de recepţie pe care-l conducea, volumul de lucru şi aşa destul de încărcat, sporise prin îmbolnăvirea adjunctului său.

— Ah, domnişoară Cameron, spuse el ridicându-se, dacă doriţi o experienţă inedită şi dacă nu vă culcaţi devreme vă invit să vizitaţi la noapte postul de transmisiuni radio.

Ochii fetei străluciră.

— Mi-ar face foarte multă plăcere! Dar nu sunteţi prea ocupat?

— Chiar şi secundului care răspunde de serviciul de recepţie îi sunt îngăduite nişte ore de somn, răspunse bine dispus ofiţerul; dacă puteţi fi pe puntea superioară la douăsprezece şi jumătate, am să vin să vă iau.

Întâlnirea cu Jim era fixată la ora douăsprezece şi, cum nu putea fi decât scurtă, Margot încuviinţă.

Era unsprezece şi jumătate când ajunse pe punte şi la douăsprezece fără cinci apăru Jim, în pas de plimbare, de-a lungul balustradei, oprindu-se de astă dată mai des pentru a privi chipurile, marea; de fapt, vremea fiind frumoasă şi mişcarea vasului mai blândă, se aflau pe punte mulţi pasageri dornici să ia aer. Se oprise între două reflectoare, sprijinindu-se de balustradă şi atunci Margot coborî. Îl găsi pe Jim tot atât de corect îmbrăcat ca şi în noaptea trecută, doar chipul arăta ceva mai obosit.

— A fost prea cald astăzi, spuse el când fata îl întrebă dacă nu se simte bine, şi am rămas în… cabina mea.

— Spune-mi, l-ai văzut pe Frank înainte de a pleca?

El dădu din cap:

— N-am ştiut că plec decât vineri noaptea.

Margot nu-l întrebă de ce, realizând că acest lucru era, în mod tacit, interzis.

— Margot, spuse el deodată, poţi să-mi spui câte ceva despre cumnata ta?

— Despre Cecile? întrebă ea surprinsă.

El confirmă din cap.

— Dar, dragul meu, tu ştii tot ce se poate şti despre ea. E măritată de şapte ani cu Frank.

— Înainte de a se mărita cu Frank ce făcea?

— Ce întrebare e asta? Era fiica lui Henrik Benson, un om bogat şi, totodată, un artist. Îţi aminteşti probabil că el a făcut inelul pe care tu l-ai numit „fiicele nopţii”?

El confirmă din nou, apoi adăugă:

— Mai ştii şi altceva despre familia lor?

— Nimic, afară de faptul că sora ei, pe care o adora, a făcut o căsătorie nefericită când avea optsprezece ani. N-am aflat niciodată prea mult despre asta. A fugit de la colegiu cu un şofer sau aşa ceva şi, bineînţeles, ăsta nu e un lucru despre care Cecile dorea să vorbească prea mult. Oricum, biata fată a murit.

— Asta ştiu, spuse Jim. Ştii cumva ce s-a întâmplat cu bărbatul ei?

Margot ezită.

— Nu sunt prea sigură, dar am impresia că era o lichea frumoasă şi… şi că a făcut puşcărie pentru nu ştiu ce crimă. Astea le-am dedus mai mult din ceea ce nu spunea Cecile, decât din ceea ce spunea. Viaţa Magdei, aşa o chema, a fost o tragedie. Dar de ce mă întrebi toate astea, Jim? Nu, nu-mi spune, îmi pare rău că am călcat consemnul.

Jim se aplecă spre ea, aruncând o privire în dreapta şi în stânga, şi-i sărută vârful urechii.

— Roagă-te pentru mine, Margot, roagă-te mereu, ca următoarele trei zile să mă ţin tare.

Fata îi strânse braţul.

— Am să mă rog, spuse ea încet.

— Şi să ai încredere în mine, indiferent ce vei auzi.

Ea încuviinţă tăcută.

— Şi acum, coboară, iubito, şi lasă-mă să mă strecor spre ascunzătoarea mea.

Fata era gata să plece, când Jim o apucă strâns de braţ şi o trase înapoi către balustradă. Doi bărbaţi tineri se apropiau agale de ei. Margot îşi aminti că pe unul dintre ei îl mai văzuse. Celălalt îi era complet necunoscut. Păreau nişte pasageri obişnuiţi ai clasei întâi, îmbrăcaţi corespunzător acestei categorii, dar apariţia lor avu un efect deosebit asupra lui Jim.

— E ceva rău? întrebă ea în şoaptă după ce trecură cei doi. Îi cunoşti?

— Nu pot să-i dibui. Pe unul dintre ei, când l-am văzut ultima oară, purta un tricou cu dungi şi răspundea la numele de Nosey2, dar, dacă mă gândesc mai bine, ăsta nu e un nume, ci o foarte nimerită poreclă. Şi-acum, du-te, draga mea. Trebuie să plec şi eu.

Fireşte, când se întoarse după scurt timp pe puntea superioară, Margot nu-l mai găsi pe Jim şi putu să constate că misteriosul Nosey dispăruse şi el.

La câteva minute după miezul nopţii, Margot se întâlni cu secundul care o conduse printr-un culoar îngust către camera de transmisiuni radio, flancată de cele două coşuri gigantice şi fumegânde ale Ceramiei. Era o încăpere fierbinte şi intens luminată de becurile tabloului de bord, cărora li se adăugau şi luminile de deasupra. Operatorul, un tânăr cu ochelari, îi explică lui Margot cum funcţionează instrumentele; după aceea, punându-şi casca de recepţie, ascultă şi ea semnalele intermitente.

— Asta e Campania, explică operatorul, e la trei mile îndărătul nostru.

— Extraordinar, spuse fata. Şi celălalt zgomot care se aude? Răsucise butonul şi „celălalt zgomot” devenise o

succesiune de tonuri aproape imperceptibile.

— Ăsta e Aberdeen, ultimul post din bătrâna noastră ţară pe care-l mai puteţi auzi; mâine dimineaţă vom fi în afara razei lui de acţiune.

Un alt operator veni din partea opusă a tabloului de bord.

— Cred că ne vin nişte ştiri, spuse el, vă cer scuze domnişoară, dar dacă nu aveţi nimic împotrivă, am să vă iau casca.

Îşi potrivi receptoarele în dreptul urechilor, apăsă o clapă pe care o avea la îndemână şi începu să scrie. După câteva clipe îşi ridică privirea spre ofiţer.

— Nu ştiu dacă e cazul să notez, spuse el. Căpitanul a ordonat ca nici o referinţă la crima din Moorford să nu apară în buletin.

— Crima din Moorford? întrebă neliniştită Margot, cum, ce s-a întâmplat?

— Ştirea a fost scoasă din buletin de către căpitan, spuse ofiţerul. Presupun că n-a vrut să-l sperie pe criminal, în cazul în care s-ar fi aflat la bordul vasului nostru. E vorba de o crimă care s-a petrecut la o bancă.

Margot se rezemă de perete să nu cadă. Se făcuse palidă ca de moarte dar, în lumina crudă a lămpilor, nimeni nu băgă de seamă acest lucru.

— Directorul adjunct al băncii, continuă ofiţerul, un anume Sanderson cred, a fost împuşcat mortal şi directorul, Bartholomew, a fost găsit cu revolverul în mână. Se pare că ar fi putut să se disculpe, întrucât se despărţise doar cu câteva clipe înainte de inspectorul de poliţie, dar, în aceeaşi noapte, Bartholomew a dispărut cu un colier de diamante în valoare de 112.000 de lire sterline; printr-o bizară coincidenţă, acest colier aparţine unei doamne care se află pe vaporul nostru. Am primit de abia acum informaţia prin radio şi am să i-o comunic mâine dimineaţă.

— Şi ce s-a întâmplat cu Bartholomew? întrebă cu o voce sufocată Margot.

— A fugit, spuse ofiţerul ridicând din umeri. A şters-o pe cât se pare. Bineînţeles că se poate să fi fost prins între timp. E ceva care se referă la el în mesajul de acum? îl întrebă pe operator.

— Doar câteva ştiri suplimentare; a fost arestat un ins în Franţa, dar s-a dovedit că nu e Bartholomew.

Margot făcu un pas şi ar fi căzut dacă n-o sprijinea braţul ofiţerului.

CAPITOLUL IX

— Ce s-a întâmplat, domnişoară Cameron? întrebă el îngrijorat. Regret foarte mult că v-am adus aici. Lămpile astea sunt prea puternice şi camera e de-a dreptul înăbuşitoare.

O conduse afară, pe puntea unde se afla cabina de radiotransmisiune şi îi aduse un scaun.

— Aşteptaţi aici să vă aduc un pahar cu apă, spuse ofiţerul ieşind grăbit.

O siluetă se mişcă în umbra unei bărci de salvare şi Margot văzu strălucind plastronul unei cămăşi albe.

— Jim! suspină ea cu voce stinsă ca în agonie. Jim!

El se apropie fără zgomot şi fata băgă de seamă că era desculţ.

— O, Jim, ştiu tot! Dar ce înseamnă toate astea?

— Deci ai aflat? întrebă Jim liniştit.

Ea nu putu decât să confirme dând din cap.

— Dar ai încredere în mine, Margot, nu-i aşa?

Fata respiră adânc şi-şi ridică ochii spre ai lui.

— Da, Jim, am încredere, spuse ea şi tânărul o cuprinse câteva clipe în braţe atingându-i buzele.

Se auziră cizmele ofiţerului călcând pe muchia de alamă a scării, ceea ce îl făcu pe Jim să se topească în umbră.

— Mă simt mai bine, îi spuse Margot ofiţerului, apucând cu mâna tremurând paharul.

— Nu s-ar spune, observă ofiţerul. Nici nu vă închipuiţi cât de rău îmi pare, ar fi trebuit să-mi dau seama că încăperea e supraîncălzită.

— Nu vă faceţi griji, totul e în ordine. În realitate a fost vina mea, am… am băut prea mult vin la masa de seară!

— Asta-i bună! spuse indignat ofiţerul. Aţi uitat că stăm la aceeaşi masă, domnişoară Cameron! Dumneavoastră n-aţi băut strop de vin de când sunteţi pe vapor.

Fata râse forţat, aşa că ofiţerul fu foarte mulţumit când o lăsă pe mâna cameristei.

Asasin! Asasin!

Cuvintele astea îi sunau în urechi şi nu-şi putu găsi locul în pat, toată noaptea.

Talazurile care se izbeau de vas, vaietul vântului şuierând în hublouri, toate păreau să se contopească în sunetul aceluiaşi laitmotiv: Asasin! Asasin!

Nu, nu era cu putinţă. Jim nu putea să facă asta; el, care obişnuia să spună în zeflemea, autopersiflându-se, că ar putea deveni spărgător de bănci! Culmea absurdităţii, a unei absurdităţi tragice, zeflemeaua şi autopersiflarea deveneau acum acuzaţii! La fel cu fuga lui, toate astea nu făceau decât să-i dovedească vinovăţia.

Ce putea să facă ea? Îşi puse de mii de ori această întrebare şi nu găsi nici un răspuns care s-o mulţumească. Nu-i rămânea decât să-şi păstreze încrederea şi să aştepte. Oare unde era Jim? Unde se ascundea? Cum o fi putut să scape de percheziţia inspectorilor, care controlau fiecare metru de vapor de două ori pe zi? Şi ţineau sub observaţie întregul vapor, pătrunzând în ascunzişurile respingătoare ale celor mai secrete locuri, unde s-ar fi putut ascunde călătorii clandestini?

Margot îşi tot repeta aceste întrebări cărora nu le găsea răspuns. Reuşi să aţipească doar pe la şase şi gongul de prânz sunase deja, când ea îşi făcu apariţia pe punte.

— De abia aşteptam să te văd, o abordă Stella Markham. Am nişte noutăţi îngrozitoare…

Margot ştia foarte bine care erau noutăţile şi, în clipa aceea, o urî pe femeia lascivă, care vorbea tărăgănat, din faţa ei, cum nu urâse pe nimeni până atunci. Fără

nenorocitele ei de diamante nu s-ar fi întâmplat acea crimă! De ce nu le-a dus în altă parte, la Londra sau la New York? O privi cu expresie interogativă:

— Da? făcu ea simulând un aer de indiferenţă.

— Am pierdut un colier mare de diamante… Mi-a fost furat, draga mea, de însuşi directorul băncii, spuse doamna Markham. Bineînţeles că banca îmi va da o despăgubire substanţială pentru că le-am asigurat, dar erau nişte pietre splendide.

— Aţi jucat vreodată pe scenă? o întrebă cu insolenţă Margot.

— Nu, draga mea, de ce?

— Mă gândeam că numai în teatru se pot pierde diamante de o sută douăsprezece mii de lire şi coliere din cele mai splendide pietre, spuse fata a cărei exasperare ajunse la culme. De ce le ţineţi la bancă, de ce nu le purtaţi şi nu vă asumaţi singură toate riscurile?

Stella Markham îşi ridică mirată sprâncenele arcuite, apoi râse.

— Am uitat, spuse ea, că le-a luat acel „amuzant” director de bancă, fostul dumitale prieten.

— Este încă prietenul meu! scăpără de furie fata.

— Trebuie să fie foarte interesant să cunoşti oameni de asemenea speţă, o persiflă în continuare doamna Markham.

— Nu ştiu ce înţelegeţi prin „asemenea speţă” ripostă Margot cu mânie reţinută, dar ştiu că îngâmfarea şi imprudenţa dumitale au provocat prăbuşirea unui om de treabă şi că un biet om cumsecade a murit.

Zâmbetul dispăru de pe faţa doamnei Markham.

— Cine a murit? întrebă ea repede.

— Stephen Sanderson, directorul adjunct a fost găsit împuşcat mortal, în biroul lui, cu o noapte înaintea îmbarcării noastre.

Faţa Stellei Markham îmbătrâni deodată.

— Sfântă Fecioară, şopti ea, împuşcat mortal? Nu, nu se poate.

Arăta aşa de rău, încât Margot făcu un pas către ea şi o apucă de braţ.

— Ce-i cu dumneata? întrebă ea, dar doamna Markham nu-i răspunse. Îşi lovi capul cu palma, zvâcni din tot trupul, apoi se chirci, căzând pe şezlongul ei. Leşinase.

Amintirea zilelor următoare fu, pentru Margot Cameron, amintirea unui coşmar.

În noaptea respectivă se duse la locul obişnuit să se întâlnească cu Jim. Dar Jim nu veni. Ceva mai devreme îi întâlnise pe reverendul Price şi pe doamna Markham plimbându-se pe punte. Doamna Markham îi spuse că îşi revenise complet din leşin şi-şi ceru scuze. Dar Margot observă că avea cearcăne întunecate în jurul ochilor şi trase propriile ei concluzii.

— E stupid, dar nu pot niciodată să aud despre o moarte violentă, fără să leşin, spuse doamna Markham, iar lovitura a fost dublă pentru mine, pentru că l-am cunoscut pe bietul om.

— Doamna Markham mi-a relatat tristele noutăţi, spuse domnul Price. E într-adevăr îngrozitor; îngrozitor.

El îşi clătină capul şi păru convins de ceea ce spune.

— Asta ar putea explica, întrebă doamna Markham…

— Ce? întrebă domnul Price când ea se întrerupse.

— Ceea ce v-a spus stewardul astă seară.

— A da, spuse domnul Price privind stăruitor dincolo de balustradă.

— Ce v-a spus? întrebă Margot.

— Stewardul de punte mi-a spus că se află doi detectivi la bord. Călătoresc cu clasa întâi.

Pe Margot o cuprinse iar panica:

— Detectivi? întrebă ea şovăind, şi unde sunt? I-aţi putea repera?

— Nu, spuse doamna Markham cu o uşoară iritare. Probabil că Winter îi cunoaşte, el face parte din categoria oamenilor care au de-a face cu detectivii…

— Îngrozitor, repetă domnul Price, întâmplarea tragică de la bancă părea să-l afecteze profund.

— Cred că am să mă duc la culcare, spuse el, vă rog să mă scuzaţi, doamnelor.

Le întoarse brusc spatele şi le părăsi.

— Îmi place omul ăsta, spuse Margot. N-aş putea spune de ce, dar cred că-mi place.

— Aşa e, spuse doamna Markham cu indiferenţă, e un om destul de agreabil.

— Dar omul dumitale nu te însoţeşte în astă-seară?

— E bolnav, se grăbi să răspundă Stella Markham, am avut azi o zi agitată şi asta a fost destul să-l pună pe domnul Winter hors de combat3

Conversaţia încheindu-se, Margot rămase să-l aştepte în continuare pe Jim. Îl mai aştepta încă la ora când începu spălarea punţii. Nemaiavând ce face, fata se retrase în cabina ei şi plânse, poate, pentru prima oară în viaţă. Nu putu să doarmă şi la ora cinci, când zorii zilei se iviră prin hublou, se sculă, îşi făcu toaleta şi ieşi pe punte.

Ascensoarele nu porniseră încă la ora aceea, aşa că începu să urce pe scară. Când ajunse la puntea C îşi aminti de doamna Dupreid şi, în ciuda durerii sale, surâse la ideea că i-ar putea face o vizită la cinci dimineaţa.

Cu toate acestea se întoarse şi aruncă o privire asupra culoarelor înguste care duceau spre cabinele de călători.

Prin uşa întredeschisă a cabinei doamnei Dupreid se zărea o fâşie de lumină.

Poate că n-a putut nici ea dormi, gândi Margot, şi după o scurtă ezitare, străbătu culoarul şi bătu la uşă. Când o atinse, uşa se deschise singură; cabina era goală şi, mai mult decât atât, patul nici nu fusese pregătit pentru noapte. Margot îşi încreţi fruntea căutând o explicaţie. Poate că doamna Dupreid se plimba pe punte; Margot urcă restul de trepte şi ieşi în răcoarea dimineţii.

Cu excepţia ofiţerului de cart puntea era pustie; o privi fără vreun interes deosebit, fiind obişnuit cu ciudăţeniile

pasagerilor, dar veni totuşi în urma ei şi o întrebă dacă doreşte ceva, de pildă, o cafea.

— Nu cred că vreunul din stewarzi s-a trezit la ora asta, dar, dacă doriţi ceva, vă pot aduce eu.

Margot îi acceptă recunoscătoare propunerea. Ofiţerul aduse un scaun pe care-l acoperi cu o pătură şi ineditul acestei aventuri începu s-o amuze…

Vaporul avea un uşor ruliu, ceea ce o făcu să se gândească cu compasiune la domnul Winter. Marea fremăta cenuşie şi cerul coborât promitea ploaie…

— O să se înseninеze către amiază, spuse ofiţerul care, ca toţi ofiţerii de cart, îşi petrecea viaţa explicând mereu particularităţile vremii proaste nefericiţilor pasageri.

— Uite-i şi pe gresori, se duc la datorie.

Un şir de oameni venea de-a lungul punţii…

— Ce sunt gresorii?

— Băieţii care văd de motoare, de obicei le spuneam fochişti. La ei, în sala maşinilor, e foarte cald, temperatura urcă până la 140 de grade4. Zilele trecute l-au scos pe unul şi de-abia după două ore şi-a recăpătat cunoştinţa.

— Bietul om, spuse Margot. E îngrozitor în ce măsură noi, cei care ducem o viaţă confortabilă, ignorăm suferinţa acestor oameni.

— Fiii Martei”5 spuse ofiţerul, cu un aer foarte serios. Sau poate ai Mariei, nu ştiu exact. Un tip a scris un poem în care arată că o parte din fii trebuie să muncească din greu pentru cealaltă parte din fii. Margot îl aprobă din cap.

Gresorii ajunseră în dreptul lor şi o priviră curioşi. Îi privi şi ea cum treceau în şir şi deodată fu cât pe-aci să scape ceaşca din mână. Se stăpâni cu greu să nu ţipe când văzu că al şaptelea om din rând, desculţ şi cu capul gol, şi privind fix înainte, era Jim Bartholomew, îmbrăcat cu un tricou albastru de marinar şi cu nişte pantaloni zdrenţăroşi care nu-i treceau de genunchi.

CAPITOLUL X.

Jim trecu împreună cu ceilalţi, în timp ce Margot rămase fără grai. Ofiţerul de lângă ea vorbea cu gravitate şi fervoare despre inegalităţile sociale, fără să observe agitaţia ei.

— Da, domnişoară, asta e situaţia, unii muncesc din greu în sala maşinilor, iar alţii dormitează pe puntea superioară. Dar cei ce lucrează sub noi cunosc bucurii pe care cei de sus le ignoră. Sunt printre cei din sala maşinilor, domnişoară, mulţi oameni mai nobili decât cel mai distins călător de la clasa întâi, din câţi au navigat vreodată. Ar trebui să ne gândim la ei cu toată consideraţia pe care o merită orice fiinţă umană, ca dumneata şi ca mine. Şi chiar cu dragoste.

— Sunt copleşită, spuse fata întinzându-i mâna, nu-mi mai vorbiţi despre asta.

— Îmi pare rău, spuse ofiţerul surprins şi totuşi măgulit că elocvenţa lui provocase o reacţie atât de puternică.

— Sunteţi bun să-mi mai aduceţi o cafea? Mi-e teamă că pe asta am cam irosit-o…

Ofiţerul îi luă ceaşca aproape goală şi plecă.

Aşadar, asta era! Explicaţia era clară. Jim Bartholomew devenise fochist. Înţelese totul Într-o străfulgerare. Inginerul-şef şi căpitanul erau prietenii lui. Acesta era motivul pentru care interzisese căpitanul orice ştire despre crimă. Cei doi prieteni ai lui îl îmbarcaseră pe Jim, asumându-şi toate riscurile, pentru a-l salva pe cel care le salvase viaţa, riscându-şi-o pe a sa. Şi Jim se afla acum acolo, dedesubt, în sala maşinilor. Bine că, cel puţin, era mai răcoare de dimineaţă decât în arşiţa amiezii. Îşi aminti apoi de misteriosul Nosey „Ultima oară când l-am văzut, era în tricou vărgat” spusese Jim. Oare era şi el fochist? Nu ştia cum arată, pentru că atunci când îl văzuse era întuneric. Această divagaţie nu dură mult. Gândul ei se întoarse la Jim. Dacă a coborât la cinci – socoti Margot – va urca la nouă şi se va odihni, probabil, până după-amiază, când va fi iarăşi foarte cald. Ofiţerul de la recepţie îi spusese că

Ceramia era un vas deosebit de călduros, mai ales când intra în zona Gulf-Stream-ului6

Mai bine nu-i spunea, gândi ea, regretându-şi apoi gândul. Poate că acesta era motivul pentru care Jim nu venise la întâlnire noaptea trecută, reflectă Margot, pe bună dreptate. Jim fusese la datorie, muncind istovitor în măruntaiele giganticului vapor, într-o atmosferă de nedescris. Şi lucrul acesta îl făcea pentru ceva, pentru cineva. Asta o ştia foarte bine, nu pentru el însuşi muncea din greu. Pentru cine altul, decât pentru ea?

Când ofiţerul de cart îi aduse o altă ceaşcă de cafea, o găsi zâmbind. Zâmbea încă şi când, o oră mai târziu, se culcă. Se trezi, incomodată de hainele pe care nu şi le mai scosese, la trei după-amiaza şi primul ei gând se îndreptă spre Jim Bartholomew, fugarul care se sustrăgea rigorilor legii, muncind în căldura dogoritoare a motoarelor. Şi râse.

Râdea cu sfidătoare mândrie, pentru că ştia, mai bine ca oricine, cât de mare era primejdia în care el se afla.

Îi veni în gând o altă amintire din zorii acelei zile, şi anume vizita în cabina doamnei Dupreid. Aşa că primul drum îl făcu la cabina acesteia şi bătu la uşă. Apăru aceeaşi cameristă şi, la somaţiile lui Margot, şopti:

— Doamna Dupreid doarme. A avut o noapte foarte proastă.

— Chiar aşa, făcu Margot, la ce oră s-a culcat? Îşi dădu seama că e indiscretă şi că întrebarea ei sună a impertinenţă.

— O, se culcă înainte de miezul nopţii, doamnă, răspunse camerista, şi Margot se întoarse nedumerită pe punte.

Parcă numai misterul comportării doamnei Dupreid o nedumerea? Cu Stella Markham fu mai politicoasă decât de obicei. Graţioasa creatură îşi cam pierduse echilibrul, o anumită nuanţă de insolenţă dispăruse din tonul ei şi Margot o găsi mult mai umană decât înainte.

— Mulţumesc, am avut o noapte foarte rea, răspunse ea la întrebarea fetei. Urăsc vaporul ăsta. Sunt momente – şi aici

vocea ei vibră cu patimă – sunt momente când aş dori să ajung în fundul mării.

— Cere-i căpitanului, poate că ar fi de acord să-l scufunde de dragul dumitale, spuse Margot, se spune că e un om foarte îndatoritor.

Doamna Markham o străpunse cu privirea, dar supărarea i se topi într-un zâmbet.

— A fost o copilărie din partea mea s-o pornesc aşa la drum şi acum îmi fac toate reproşurile cuvenite. Uf! E foarte cald, nu?

Era într-adevăr foarte cald. Marea arăta ca o oglindă, iar previziunea ofiţerului de cart că vremea se va ameliora înainte de prânz se îndeplinise.

Deasupra, cerul era albastru, fără nor şi doar câteva umbre ale ierburilor de mare întinau puritatea de safir a oceanului.

— Dacă aici e aşa de cald, îmi închipui ce trebuie să fie în sala maşinilor! spuse doamna Markham cu obişnuitul ei ton de conversaţie. Mi-a povestit cineva că unul dintre fochişti, sau gresori, cum le spun ei, a murit de apoplexie azi la amiază. Când am coborât la masă, l-am întrebat pe doctor, dar a negat, ăştia nu spun niciodată ce se întâmplă pe vapor.

— Cred că această călătorie mă va omorî şi pe mine, spuse Margot, umblând de colo-colo de-a lungul balustradei, fără să-şi găsească locul.

Doamna Markham, care nu vedea în asta decât un soi de neastâmpăr din partea tovarăşei sale de călătorie, îşi reluă tricotatul pe care îl întrerupsese la venirea fetei.

Margot se aşează lângă ea, hotărâtă să înfrunte o nouă încercare. Totuşi ceva îi spunea că, dacă într-adevăr murise un om în sala maşinilor, acela nu putea fi Jim.

— Dar intendentul dumneavoastră cum se simte? N-a murit şi el de apoplexie?

Doamna Markham continuă să tricoteze cu ochii pe andrele.

— Nu, spuse ea după un timp, intendentul meu este nemuritor.

Era ceva ciudat în tonul ei, care o făcu pe Margot s-o privească.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că un bun intendent nu moare niciodată.

Margot îşi plimbă privirea în ambele sensuri ale punţii.

— Nu l-am mai văzut, spuse ea.

— E în salonul fumătorilor. Uite că vine amicul dumitale!

— Nu e amicul meu, ripostă Margot în timp ce căpitanul Visconti, strălucitor în uniforma lui şi arborând un zâmbet ipocrit, se apropia de ele.

— Cam ciudat băieţaşul ăsta, spuse doamna Markham, absorbită de lucrul ei.

— Într-adevăr, are un aer contrafăcut parcă ar fi ieşit direct din cutie, o completă Margot şi doamna Markham râse.

Ofiţerul se opri la distanţa cuvenită, salutând pe fiecare din cele două doamne şi strânse cu solemnitate mâinile lui Margot.

— N-aţi venit la masă, domnişoară, spuse el, am fost de-a dreptul dezolat. V-am căutat în toate părţile, dar nu v-am văzut. Am urcat pe puntea superioară, m-am plimbat şi pe acolo, v-am căutat şi în salonul cel mare şi în galeria cu palmieri, dar nu eraţi nicăieri.

Margot îl abandonă în compania zeiţei lui şi coborî grăbită la prietenul ei, ofiţerul secund de la recepţie.

— Vreau să vă cer o mare favoare, domnule Bray, spuse ea când îl găsi de unul singur, în biroul lui, unde se sufoca de căldură, deşi nişte ventilatoare electrice îşi făceau din plin datoria deasupra.

— Vă asigur că dorinţele dumneavoastră vor fi satisfăcute, domnişoară Cameron, răspunse el cu amabilitate.

— Aş vrea să călcaţi una dintre cele mai stricte reguli de pe vapor.

— Şi care este cea mai strictă regulă de pe vapor?

— Aceea de a nu vă dezvălui secretele. Nu ne-aţi spus niciodată numărul de noduri cu care înaintăm sau ce se întâmplă atunci când se reduce viteza şi de ce se reduce.

Ofiţerul zâmbi.

— Uneori se petrec lucruri pe care nici noi, cei de la departamentul nostru, nu le ştim.

— Iată ce vreau să vă întreb. (Îi trebui un efort ca să tragă aer în piept, înainte de a vorbi.) E adevărat că un… fochist a murit astăzi?

Bray o privi cu gravitate.

— Da, e adevărat.

— Din cauza căldurii? întrebă ea şi picioarele începură să-i tremure.

— Nu, asta nu e adevărat. A murit pur şi simplu… bietul om. Îmi pare nespus de rău. Era de cincisprezece ani în compania noastră.

Fata respiră adânc, de astă dată cu uşurare.

— Vă mulţumesc, spuse ea cu voce fermă. Voiam să aflu câte ceva despre acest caz.

— Mă bate gândul, domnişoară Cameron, că aveţi un prieten în sala maşinilor, spuse ofiţerul râzând.

— Îi consider pe toţi cei de-acolo prieteni, răspunse Margot. Încep să înţeleg cât de grea este povara pe care Dumnezeu le-a dat-o fiilor Martei. Şi ofiţerul, care se afla între fiii Martei şi fiii răsfăţaţi de viaţă ai Mariei, rămase tăcut.

În ziua aceea Jim Bartholomew îşi terminase serviciul şi, în timp ce străbătea culoarul îngust, care ducea către înghesuitul său adăpost, cineva îl bătu pe umăr şi întorcându-se văzu faţa mânjită de unsoare a omului în faţa căruia lucrase toată dimineaţa.

— Vreau să-ţi vorbesc, Wilkinson, îi spuse încet fochistul, vino în sala de baie…

Jim îl urmă ascultător. Sala de baie era o încăpere echipată cu duşuri şi un şir de lavabouri.

— Ce căutai noaptea trecută pe puntea de promenadă? întrebă cu ton autoritar omul poreclit Nosey.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, replică Jim.

Celălalt îl privi gânditor, apoi spuse brusc:

— Bineînţeles. Eşti Bartholomew.

— E un nume, spuse Jim, dar nu neapărat al meu.

— Să nu discutăm despre asta, spuse omul. Hai să ne aşezăm undeva. Sunt obosit, dar vreau să lămurim o treabă.

Găsiră două scaune de lemn.

— Uite ce, spuse Nosey, sunt de la Scotland Yard şi, deşi nu pe tine te urmăresc, pot să te arestez şi poate că am s-o şi fac, cu toate că şefii mei nu cred că tu ai comis crima sau că ai furat colierul. De altfel, colegul meu a primit prin radio un raport amplu asupra acestui caz. Acum, cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci, este să-mi spui tot ce ştii şi să fii absolut sincer. N-ai să ai altă ocazie, pentru că eu am să părăsesc sala maşinilor, mâine sau poimâine… Cu mulţumirea că niciunul dintre indivizii pe care-i caut nu se află printre angajaţii vaporului.

Jim n-ar fi avut nimic de câştigat dacă s-ar fi eschivat sau dacă ar fi tăcut, aşa că-i istorisi tot, până la ultimul detaliu. Vorbi o oră, timp în care detectivul îi puse câte o întrebare şi la sfârşit, când se ridicară, omul Scotland Yard-ului îl bătu pe umăr:

— E cineva aici, care va fi arestat înainte ca pachebotul să ajungă la Hudson River… poate că acela vei fi dumneata.

— V-aş dispreţui dacă v-aţi întoarce acasă cu mâna goală, spuse politicos Jim.

Rutina vieţii de pe vapor era din ce în ce mai plictisitoare pentru Margot Cameron şi aştepta cu nerăbdare nu ora somnului, ci ora întâlnirii.

Îşi reluă locul de lângă balustradă şi, în sfârşit, îl văzu pe Jim de-a lungul ei. Ca de obicei, era în ţinută de seară.

— Eşti un om minunat! şopti ea dintr-o răsuflare şi se apropie de el. Cum merg treburile? Mă refeream la cele importante…

— Cred că bine, spuse el, apoi privi în jur; mi-e teamă că afurisitul ăla de steward o să mă vadă şi e ultimul om pe care aş vrea să-l întâlnesc, fiindcă, din nefericire, mă cunoaşte. Şi dacă te încumeţi să fii văzută cu mine, ai să te compromiţi iremediabil.

— Cred că m-am compromis deja, spuse fata strecurându-şi braţul sub al lui.

Accesul către puntea pe care se aflau bărcile de salvare era o scară îngustă şi fata urcă prima. Sus mai rămăseseră o pereche sau două, care zăceau în şezlongurile lor cufundate în întuneric. Cei doi se îndreptară spre provă, lipindu-se unul de altul când culoarul se îngusta sau când întâlneau vreun obstacol în cale.

Între două bărci se afla câte o platformă îngustă de pe care se manevra lansarea la apă şi, pe unul din aceste mici intervale, se ghemuiră cei doi.

— Acum, povesteşte-mi tot, de ce a trebuit Cecile să coboare la haltă ca să ia maşina şi de ce nu i-ai spus asta lui Frank?

— Pentru că am crezut că ştie, spuse Jim, lucrul ăsta m-a derutat şi pe mine. Îi spusese că va pleca în Scoţia înainte de a lua această hotărâre subită?

— Nu, spuse fata. Probabil că s-a răzgândit după discuţia pe care a avut-o cu Frank la el în birou. A fost o discuţie foarte serioasă. Frank arăta foarte contrariat când a ieşit, iar biata Cecile era complet răvăşită. Dar nu mi-ai spus tot.

— Nu, recunoscu el, nu ţi-am spus tot. Tăcu un timp, după care continuă: sunt două aspecte. Unul e cel despre care ţi-am povestit deja şi celălalt, pe care aş fi vrut să-l las pentru mai târziu. Aş fi preferat să nu-ţi povestesc ce s-a întâmplat după ce inspectorul m-a lăsat singur cu cadavrul. Totuşi trebuie să-ţi spun, pentru că am nevoie de ajutorul tău ca să rezolv misterul. Uite, când m-am uitat la mâna bietului Sanderson, am descoperit ca ţinea strâns o bucată de hârtie. I-am desfăcut degetele şi am descoperit un colţ dintr-o fotografie care-i fusese, în mod vădit, smulsă.

— O fotografie a cui? se precipită fata.
— Era, cum ţi-am spus, doar un colţ. Nu se vedea decât o mână de femeie.
— Şi? întrebă Margot.
El tăcu din nou, apoi reluă:
— Era o mână şi pe această mină, un inel.
Fata îi strânse braţul.
— Nu era „Fiicele nopţii”? întrebă ea.
— Ba da, răspunse Jim. Era „Fiicele nopţii”.
CAPITOLUL XI
— Cecile! Inelul ei! Eşti sigur?
— Nu încape nici o îndoială. Venind pe vapor, am împrumutat de la inginerul-şef o lupă foarte puternică cu care se pot vedea toate detaliile celor trei capete, în relief.
Margot încremenise în tăcere. Un timp rămaseră amândoi aplecaţi deasupra balustradei, urmărind dâra spumegândă din urma vaporului.
— Nu vrei să-mi spui nimic altceva în legătură cu tine? întrebă fata.
— N-am ce să-ţi spun decât că am sosit în zorii zilei la Southampton şi m-am urcat imediat pe vas. Ştiam că Smythe, inginerul-şef, trebuie să fie aici, l-am găsit şi i-am explicat absolut tot ce mi s-a întâmplat; i-am împărtăşit şi suspiciunile mele, pe care ţie nu ţi le-am spus deocamdată. Smythe l-a chemat pe Stornoway în cabina lui şi am stat de vorbă toată după-amiaza. Sunt doi băieţi minunaţi. Şi-au asumat întregul risc. Eu dorm în cabina inginerului-şef, chiar pe puntea asta. Stewardul de aici cunoaşte secretul, dar e şi el un vechi prieten al meu.
— Şi ce se va întâmpla la New York?
— Nu ştiu. Sunt nişte detectivi pe vapor şi tare cred că sunt cu ochii pe mine.
— Dar ce caută?
— Au venit pentru Marele Cvartet. Ţi-am vorbit despre teoria bătrânului Sanderson. Săracul de el, în ultimul timp

vorbea mereu despre recompensele oferite pentru arestarea acestor gangsteri.

— Nu ştiu ce să mai cred, spuse fata după un timp, inelul din fotografie m-a năucit de tot. Este singurul din lume, Frank a spus-o de mai multe ori. Totuşi nu pot să… Fata nu-şi sfârşi fraza şi nici Jim nu îndrăzni s-o mai completeze în locul ei.

— Crezi că Cecile a făcut acest lucru îngrozitor? întrebă ea după un timp.

— Că l-a împuşcat pe Sanderson? Nu, Doamne fereşte!

— Oare îl cunoştea pe Sanderson? S-ar părea că da. Îţi aminteşti cum i s-a făcut rău, în ziua aceea, când l-a văzut în faţa maşinii?

Jim tăcu un timp, apoi spuse:

— În locul tău aş exclude posibilitatea vinovăţiei doamnei Cameron. Sunt convins că n-a participat cu nimic mai mult la această crimă decât tu şi cu mine…

În bezna din spatele lor răsună deodată un strigăt; un strigăt ca de animal pe cale de a fi sugrumat. Se auzi apoi fuga unor paşi grăbiţi şi zgomotul surd al unui corp căzând.

La primul zgomot, Jim se avântă în beznă şi fata îl urmă, oprindu-se în spatele lui. Îl văzu aplecându-se peste ceva inform ce zăcea lângă unul din pereţii despărţitori care secţionau puntea superioară din loc în loc. Jim aprinse un chibrit şi întrebă:

— Cine e domnul acesta?

Fata privi peste umărul lui şi se înfioră la vederea sângelui care se prelingea pe lângă capul celui căzut în nesimţire.

— Vai, e domnul Price, reverendul, spuse ea.

Cu siguranţă că afară de ei nu auzise altcineva strigătul pentru că nu veni absolut nimeni.

Jim ridică trupul celui lovit şi îl rezemă cu spatele de parapetul unei plute de salvare. Curând după aceea, omul scoase un geamăt.

— Cum vă simţiţi? Puteţi umbla? întrebă Jim.

La început i se păru că omul nu-şi venea în fire, pentru că nu-i răspunse.

— Am să încerc, spuse el într-un târziu şi, gemând iarăşi, se ridică în picioare ajutat de Jim.

— Îngrozitor, îngrozitor, murmură el şi repetă: îngrozitor, îngrozitor.

— Vă simţiţi totuşi mai bine, domnule Price, întrebă fata.

— Da, mi-e mai bine, cine e?

— Margot Cameron.

— Da, da! Ce stupid, m-am împiedicat de ceva, e aşa de întuneric aici.

— Cine a făcut asta? întrebă Jim.

— Ce anume? întrebă la rândul lui reverendul.

— Cine v-a lovit? precizează Jim. N-o să-mi spuneţi că v-aţi împiedicat, pentru că v-am auzit luptându-vă cu cineva. El aprinse din nou un chibrit. Şi acel cineva a încercat să vă sugrume, se văd urmele în jurul gâtului dumneavoastră.

— Mi-e teamă că aţi visat domnule, spuse Price, oricum vă mulţumesc pentru atenţia dumneavoastră. Şi, spunând acestea, se îndepărtă clătinându-se printre bărcile de salvare, în direcţia de unde venise.

— Hm! făcu Jim, de data asta am avut noroc!

— Noroc! se miră fata. Cum adică?

— Un adevărat noroc, repetă Jim tulburat. Ar trebui să-i mulţumim amândoi, şi tu, şi eu, lui Dumnezeu că nu l-am găsit mort. Eu, mai ales, am toate motivele. Hai să vedem de unde venea strigătul. Străbătu cu atenţie culoarul îngust şi se opri. Cred că de aici, spuse. Suntem aproape de oficiul telegrafic. Hai să-i facem o vizită operatorului.

Trecură printr-o uşă îngustă, urcând câteva trepte spre ghişeul unde pasagerii îşi depuneau şi-şi achitau telegramele. Aici se afla un fel de colivie în spatele căreia şedea un operator, în cămaşă cu mânecuţe negre suprapuse, cum poartă de obicei funcţionarii.

— Domnul Price şi-a luat tot restul? întrebă Jim cu o voce nevinovată.

— Da, domnule, a primit un dolar şi cincizeci de cenţi.

— Credeam că v-a dat o bancnotă de zece dolari, se hazardă Jim.

— E adevărat, dar telegrama a costat doar opt dolari şi cincizeci de cenţi, spuse calm operatorul şi Jim îi mulţumi, retrăgându-se.

— Asta ce-a mai fost? întrebă mirată fata, când se întoarseră pe punte.

— Am vrut să aflu dacă Price a expediat o telegramă şi cât de lungă a fost. A trimis un mesaj care l-a costat opt dolari şi cincizeci de cenţi, ceea ce înseamnă aproximativ patruzeci de cuvinte, deci un text destul de lung. Price a fost atacat după ce şi-a expediat mesajul. Îl consider foarte norocos pe acest domn pentru faptul că n-a fost aruncat peste bord.

Când ajunseră pe punctul de a-şi lua rămas bun, fata îi spuse:

— Dacă dă Dumnezeu şi vei fi reabilitat în ochii lumii, dacă totul se termină cu bine… ai să… peste cât timp ai să…

Îşi dădea seama chiar atunci că e mult mai greu să-şi formuleze întrebarea decât îşi închipuise.

— Am să mă însor cu tine cât mai curând posibil, spuse Jim. Chiar dacă va trebui să împrumut bani de la tine pentru certificatul de căsătorie.

CAPITOLUL XII.

Lui Jim îi mai rămâneau cam două zile ca să-şi facă dreptate, dovedindu-şi singur nevinovăţia; astăzi, mâine şi eventual încă o jumătate din ziua următoare.

Margot nu se îndoia că va reuşi s-o facă, deşi teama de felul în care se vor desfăşura lucrurile o făcea să se înfioare.

Dimineaţa urcă pe punte imediat după micul dejun şi prima persoană pe care o văzu fu domnul Price, care stătea liniştit în şezlongul lui şi citea un volum gros. Fata îi atinse uşor bandajul de la cap în chip de salut.

— Mi-e teamă că v-am speriat noaptea trecută, spuse el. A fost o prostie să mă aventurez singur pe puntea superioară.

— Sunt convinsă că, dacă aţi fi fost singur, nu v-aţi fi ales cu această rană, spuse fata.

Pastorul râse, dar în râsul lui stăruia o nuanţă amară.

— Constat că tânărul dumitale prieten a reuşit să-ţi insufle convingerea că am fost atacat de cineva. Crede-mă, scumpă domnişoară Cameron, că n-are dreptate; strigătele pe care le-aţi auzit erau ale unor tineri zurbagii şi veneau din cealaltă parte a punţii. I-am auzit şi eu de mai multe ori şi m-am alarmat la rândul meu.

— Aţi fost totuşi atacat şi, pe de altă parte, domnul… vreau să spun prietenul cu care eram, nu v-a spus că v-a auzit strigând, ci doar luptându-vă. Aţi fost atacat, domnule Price, când vă întorceaţi, după ce aţi expediat un lung mesaj la New York.

Reverendul scăpă cartea din mină, sări în picioare şi o privi cu ochii pe jumătate închişi.

— Nu cumva sunteţi domnişoara Whiters, întrebă el puţin mai tare decât în şoaptă.

— Cine e domnişoara Whiters? A, da, presupun că e o femeie detectiv. Domnul… îşi muşcă limba să nu rostească numele interzis al lui Jim Bartholomew, domnul Wilkinson mi-a vorbit de existenţa acestei persoane.

— Există, într-adevăr, o persoană cu numele de Whiters. Agnes Whiters cred că o cheamă, spuse pastorul cu o voce tărăgănată. Dacă nu mă înşel, am văzut-o menţionată cu prilejul unui caz, probabil în calitatea ei de detectiv. Dar eu m-am referit la o altă domnişoară Whiters, o prietenă a… mătuşii mele.

Căpitanul Visconti apăru chiar în clipa aceea şi, luând-o pe fată de braţ, o conduse ceva mai departe:

— Nu-mi place popa ăsta, spuse el, în general nu pot suferi popii. (Îşi răsucea mustăţile vorbind mereu.) Sunt lupi în blană de oaie. Foarte nocivi pentru tineret, se oţărî el în continuare.

Visconti părea mai sigur de el în acea dimineaţă şi, văzându-l că se aşează în şezlongul Stellei Markham,

Margot se întrebă dacă extraordinara lui bună dispoziţie nu se datora acestui gest pe care-l asocia cu femeia pe care o adora cu atâta ostentaţie şi lipsă de discreţie. Îi vorbi despre Italia, despre Milano, locul său de obârşie, despre cariera lui militară din timpul războiului; află apoi că se distinsese în luptele de la Tagliamento; în cele din urmă, îi vorbi cu atâta familiaritate despre Washington, încât ea îl întrebă dacă mai fusese acolo, ceea ce el confirmă:

— De mai multe ori; dar ca un om obişnuit, nu în calitate de al doilea ataşat militar al celei mai puternice ţări.

Fata râse şi el îi aminti cu solemnitate că strămoşii săi romanii au introdus în lume arta războiului.

La apariţia doamnei Markham, Visconti îşi părăsi reverenţios locul.

Ciudata îmbătrânire apărută pe faţa Stellei şi pe care Margot o remarcase cu două zile în urmă, nu dispăruse de tot. Arăta ca şi cum n-ar fi dormit şi primele ei cuvinte confirmară această impresie:

— Am văzut răsăritul soarelui azi-dimineaţă, spuse ea.

— Eu îl văd de vreo două zile, răspunse Margot râzând. N-aţi putut dormi?

— N-am dormit de când am plecat din Tor Towers, spuse Stella Markham şi ridicându-şi ochii spre cer adăugă: Doamne, de ce-am plecat de acolo!

— Bine, dar o să vă întoarceţi, nu-i aşa? întrebă Margot.

— Presupun că o să fiu nevoită să mă întorc, spuse doamna Markham după o pauză. Va trebui s-o fac probabil în legătură cu asigurarea bijuteriilor care mi-au fost furate. Am telegrafiat unei firme de avocaţi din Londra şi le-am cerut să-mi reprezinte interesele; sper să nu întâmpin vreo dificultate deosebită. Ce este? se adresă ea domnului Winter, intendentul, care apăruse lângă ei şi arăta mai puţin jovial şi prosper ca de obicei.

El îi răspunse, păstrând o atitudine plină de respect:

— Aveţi o radiogramă în cabină, doamnă.

— E în ordine, Winter, îl concedie ea cu o mişcare a capului, adăugând: şi el s-a sculat cu noaptea în cap.

Se ridică din şezlong şi văzu capul bandajat al pastorului.

— Ce i s-a întâmplat domnului Price, ştii cumva, domnişoară Cameron?

— Da, spuse calmă fata, se pare că avut un accident noaptea trecută, pe puntea bărcilor de salvare.

— Un accident? Nu ştiu nimic despre asta.

Se duse către Price şi se aşează pe un scaun de lângă el, rămânând câtva timp acolo.

Molipsită de perindarea continuă a pasagerilor, ca pe orice transatlantic, Margot închise cartea şi porni să se plimbe şi ea. Îl întâlni en route7 pe americanul de origine germană, vecinul ei de masă. Se întorcea în America pentru a se căsători şi era foarte timid. Margot reuşi să-l scoată din rezerva lui, asemuindu-l cu un trubadur, lucru ce-l făcu să crească în proprii lui ochi. Apoi fata îşi continuă plimbarea şi, făcând un al doilea tur al punţii, tocmai se apropia de doamna Markham, care încă se întreţinea cu reverendul Price, când îl văzu pe Winter venind dinspre scara de acces. Se opri la oarecare distanţă şi aşteptă să prindă privirea stăpânei sale. Aceasta se ridică şi coborî scara urmată de intendent.

Margot n-o mai văzu pe doamna Markham până târziu, după-amiază.

Se întâlniră în sala centrală unde fata îşi bea ceaiul ascultând, chipurile, orchestra, în timp ce inima şi gândul ei erau în sala maşinilor, pentru că zgomotul înăbuşit al elicei îi evoca necontenit pe omul al cărui viitor era ameninţat de nori atât de negri.

Radiind de frumuseţe, Stella Markham apăru parcă plutind, spre uimirea plină de admiraţie a fetei; era atât de elegantă, încât o sută de perechi de ochi feminini se întoarseră după ea. Îşi trase un scaun şi se aşează lângă Margot.

— Unde vei locui la New York?

Margot îi dădu adresa.

— Mi-ar face plăcere să te întâlnesc, adăugă doamna Markham, eu plec la Richmond, dar mă întorc la New York într-o săptămână sau cel mult zece zile.

Pe măsură ce vorbea, Margot îşi dădu seama că Stella Markham îşi schimbase atitudinea; de la relaţia cu o cunoştinţă ocazională, faţă de care se manifesta o bunăvoinţă oarecum protectoare, evoluase spre ceva care ar fi putut deveni prietenie.

Şi comportarea ulterioară a doamnei Markham îi confirmă impresia. Îi vorbi despre Devonshire, încercând s-o determine pe Margot să-i spună, la rândul ei, câte ceva despre viaţa ei de la Moon House şi-şi exprimă regretul că nu se întâlniseră în timpul şederii lor în Anglia.

— Presupun că eşti aşteptată la New York? întrebă ea.

— Da, spuse Margot. Mă aşteaptă probabil un prieten al fratelui meu care e avocat. De fapt sunt sigură că mă aşteaptă.

— Cine este acest domn? întrebă, vădit interesată, doamna Markham. Pe avocaţii mei îi cheamă Peak şi Jackson.

— Prietenul lui Frank este procurorul districtual John B. Rogers.

— Îl cunosc, afirmă Stella, vreau să spun că-i ştiu reputaţia. De altfel, îl cunoaşte cam toată lumea la New York.

— Da, cred că e foarte popular.

— Nu ştiu cum să fac, spuse doamna Markham gânditoare. Trebuie să plec imediat la Richmond şi i-am promis unei prietene o cutie de bomboane de la Paris.

— Nu puteţi să i-o trimiteţi prin comisionar?

— Nu ştiu adresa prietenei mele. I-am spus să mă sune la hotelul unde vei sta dumneata. Te-ar deranja să-i spun funcţionarului de la recepţie că, dacă se interesează cineva de mine, să vină la dumneata şi să-i dai cutia?

— Câtuşi de puţin, spuse fata zâmbind.

În sinea ei, detesta acest gen de mici comisioane, dar se gândi că în relaţiile care se creaseră, ar fi fost o impoliteţe să refuze.

— Am să-ţi dau cutia cu bomboane înainte de coborâre, spuse doamna Markham. Nu vrei să vii la mine în cabină? întrebă după o scurtă pauză. Am câteva rochii drăguţe pe care mi-ar place să ţi le arăt. Ce-ar fi să vii chiar acum?

Curiozitatea o determină pe Margot să accepte fără ezitare.

Apartamentul Stellei Markham era spre capătul punţii A şi consta din două încăperi, dormitorul şi camera de zi, prima dintre aceste încăperi fiind mai aproape de provă. Era un interior foarte agreabil, deşi mai puţin confortabil decât al lui Margot.

Toaletele pe care i le arătă Stella Markham erau foarte frumoase şi chiar dacă n-ar fi fost decât pentru ele, meritau această vizită. Margot îşi luase deja rămas-bun de la Stella, când aceasta o chemă înapoi.

— Ce-ar fi să iei de pe acum bomboanele? spuse ea, trăgând o casetă metalică din dosul patului.

Încercă s-o descuie, dar întâmpină oarecare rezistenţă. În cele din urmă examină broasca şi zise:

— A umblat cineva aici!

Margot o văzu iarăşi întunecându-se.

În sfârşit, Stella reuşi să deschidă caseta şi scoase din ea un pachet plat pe care-l desfăcu. Era o cutie splendid îmbrăcată în satin şi cu capacul pictat de mână. Stella deschise cutia şi-i arătă cel mai frumos aranjament de bomboane pe care-l văzuse Margot vreodată.

— Te deranjează dacă ţi le dau acum? întrebă doamna Markham.

— Deloc, spuse binevoitoare Margot, aşteptând ca Stella să împacheteze la loc cutia şi s-o lege cu o panglică. Apoi se întoarse în cabina ei şi puse pachetul în dulap.

Doamna Markham o deruta pe Margot. Crezuse, la început, că a intuit-o perfect, dar fiecare zi îi revela o altă

faţetă necunoscută şi fata simţi că încrederea în propriul ei discernământ se clatină din cauza contradicţiilor şi oscilaţiilor caracterului Stellei.

Se gândea încă la ea, când o găsi la ieşirea din lift, spre puntea de comandă, aşteptând-o.

— Trebuie să te previn, îi spuse doamna Markham, că se percep taxe vamale ridicate pentru dulciuri, dar m-am gândit că, dacă prietenul dumitale, bine cunoscutul procuror districtual te întimpină la vamă nu va îndrăzni nimeni să te deranjeze, examinându-ţi bagajele.

Margot râse.

— Întâmplător m-am gândit şi eu la asta, spuse ea.

Aştepta, ca de obicei, noaptea. Zilele începeau pentru ea când îşi întâlnea iubitul, în beznă, lângă bărcile de salvare şi se sfârşeau o dată cu plecarea lui. Tot ce se întâmpla în afara acestui timp era doar un intermezzo plicticos, întrerupt de micile emoţii pe care i le oferea hazardul. Şi în ziua aceea îi era dat să aibă, din plin, parte de asemenea emoţii; începând cu după-amiaza, când, intrând în cabina ei, simţi un nu prea plăcut miros de tutun.

O sună pe stewardesă.

— Cine a fost aici?

— Nimeni, după câte ştiu eu, răspunse mirată femeia. …

Margot inspiră aerul din jur.

— Dacă cel puţin ar fi fost tutun bun! Dar ăsta e de-a dreptul insuportabil.

Avea senzaţia că ştia de undeva respectivul miros. Căută cu atenţie şi, după un timp, descoperi ceea ce căuta: un rest de ţigară. Îl examină cu atenţie şi reveni preocupată pe punte. Îl văzu pe căpitanul Visconti şi se duse de-a dreptul la el.

— Ce-aţi căutat azi după-masă în apartamentul meu, domnule Visconti? îl abordă ea.

El sări în picioare, de îndată ce i se adresă.

— În apartamentul dumneavoastră? întrebă el cu o surpriză exagerată. Vă înşelaţi, n-am fost acolo.

Margot îi arătă restul de ţigară şi el izbucni în râs:

— O, vă jucaţi de-a Sherlock Holmes, aţi descoperit un muc de ţigară, dar, din păcate, nu-mi aparţine. Eu fumez nişte ţigări speciale.

— Cât de speciale? întrebă fata cu ironie.

— Ţigări italieneşti, explică el, dar sunt pe vapor persoane care fumează din astea. Ştiu eu vreo duzină. Şi de ce aş fi intrat eu în apartamentul dumneavoastră, domnişoară Cameron? Nici măcar nu ştiu unde este.

După această ripostă neconvingătoare, fetei nu-i mai rămânea decât să accepte situaţia şi să-i ceară scuze. La urma urmei, poate că nimerise acolo din greşeală, hoinărind la întâmplare şi, poate, speriat de propria lui îndrăzneală, aprinsese o ţigară. Îşi aminti chiar că nu-l văzuse niciodată fără ţigări şi mărturisise o dată că la el fumatul este un act reflex, încât nici nu-şi dă seama dacă are sau nu o ţigară între dinţi. Dar în ipoteza că totuşi fusese în apartamentul ei ce căutase acolo? Întrebarea o puse bine deoparte, păstrând-o pentru întâlnirea din acea noapte cu Jim.

A două surpriză veni după cină. Margot îşi dădu seama că, pentru a preda bomboanele, trebuia să ştie numele persoanei care urma să-i telefoneze aşa că se îndreptă spre cabina doamnei Markham.

Era evident că e înăuntru, pentru că se vedea lumină prin geamul de sus al uşii şi se auzeau voci. Margot bătu, apăsând în acelaşi timp pe clanţă. Dar, spre surprinderea ei, uşa era încuiată. Auzi imediat o voce care întrebă „Cine e?” Vocea era a Stellei, dar suna atât de ciudat, încât de-abia o recunoscu.

— Margot Cameron, spuse fata. Vreau să vă întreb ceva.

— Un moment.

Lumina se stinse brusc şi uşa fu întredeschisă câţiva centimetri. În lumina palidă, Margot putu să vadă că ochii doamnei Markham erau înroşiţi de plâns.

— Ce este, draga mea, întrebă încet Stella.

— Aş vrea să ştiu numele persoanei care o să mă sune pentru cutia cu bomboane.

— Am să ţi-l spun mai târziu, draga mea, acum te rog să mă scuzi.

Aproape că-i închise uşa în nas şi Margot auzi din nou murmurul vocilor. Interlocutoarea Stellei era tot o femeie şi n-ar fi fost exclus să fie camerista ei. Dar această bănuială dispăru când o văzu pe camerista doamnei Markham pe punte; cine era deci vizitatoarea? Margot n-ar fi fost atât de curioasă să dezlege acest mister, dar considera că e de datoria ei să adune multe informaţii care ar fi putut constitui un ajutor pentru cauza lui Jim Bartholomew.

În loc să se întoarcă pe punte, Margot se îndreptă către intrarea salonului cel mare, unde se încrucişau toate drumurile; aşteptarea ei fu recompensată după vreo jumătate de oră, când o văzu, în sfârşit, pe femeia care ieşea din cabina doamnei Markham.

În loc să se îndrepte spre intrarea salonului, vizitatoarea Stellei apucă pe un drum lateral de unde, pe cât îşi amintea Margot, pornea o scară către puntea superioară. Se hotărî într-o clipă şi coborî scara către puntea C: intuiţia ei se adeveri, când văzu silueta înaltă şi întunecată intrând în cabina doamnei Dupreid.

Aşadar, doamna Dupreid era. Prietena cumnatei sale. Margot simţi că ameţeşte. Renunţă să mai încerce un raţionament coerent. Jim va înţelege despre ce e vorba. Asta era încă o problemă pe care o va păstra pentru el. Nu-i rămânea decât să-i spună tot ce aflase, era convinsă că el avea în mână toate firele misterului. Dar toate aceste evenimente începeau să se învălmăşească, derutând-o. De ce o vizitase doamna Dupreid pe Stella Markham? Şi de ce plângea Stella? Lucrurile erau foarte încâlcite. Se duse la bibliotecă, locul cel mai liniştit de pe vapor şi, citind un roman al lui Scott, simţi că artificialitatea eroilor lui neverosimili o liniştea întrucâtva, distrăgând-o de la propriile ei frământări. La ora unsprezece, lumina se

micşoră, semnalând tuturor celor care ar fi vrut să se mai bucure de ospitalitatea ei, ora închiderii.

Mai trecu o oră şi Margot se gândi că Jim ar putea veni mai devreme la întâlnire. Îşi reproşă chiar că nu-i sugerase acest lucru şi, punându-şi pardesiul, urcă pe puntea superioară cu speranţa că poate-i venise lui această idee.

Noaptea, puntea era pustie. În salonul de sub ea se dansa, fapt care atrăsese acolo cea mai mare parte a tineretului; păşind cu grijă pe culoarul îngust şi incomod dintre bărci şi construcţiile de pe punte, Margot se gândi că va fi cam neplăcut să aştepte singură acolo şi că, dacă Jim nu venise, ar fi fost mai bine să se întoarcă pe puntea de promenadă.

Dar Jim era acolo.

Când îl văzu se opri brusc. Deşi era întuneric, siluetele se detaşau clar şi Margot simţi că e gata să leşine: lângă balustradă, la capătul bărcilor, Jim ţinea în braţe o femeie.

Margot încremenise. Nu încăpea nici o îndoială, nu l-ar fi putut confunda niciodată pe Jim Bartholomew. Ţinuta corpului şi a umerilor lui era inconfundabilă. Era el, Jim, care îi şoptea cuvinte pline de tandreţe femeii pe care o ţinea în braţe şi care plângea la pieptul lui. Margot îşi cuprinse capul în mâini. Era trează sau visa? Vaporul ăsta era oare plin de femei plângăreţe? Să fie doamna Markham? Probabil că făcuse un zgomot, pentru că îndată cuplul se desfăcu şi femeia dispăru în beznă.

— Jim, spuse Margot cu glasul stins.

— Ce este, draga mea? Nu trebuia să te aştept aici?

— Ceva îmi spune că nu pe mine mă aşteptai, spuse ea cu o patetică nuanţă de umor. Jim, cine era?

El nu-i răspunse.

— Cine era femeia aceea?

— Nu pot să-ţi spun, draga mea.

— Nu-mi mai spune „dragă”, se înfurie ea deodată. Cine era femeia aceea, îmi spui sau nu?

— Nu pot să-ţi spun, răspunse el.

— Bine, atunci am să aflu pe altă cale. Se răsuci şi o luă la fugă pe punte fără să ţină seama de obstacole şi coborî în holul salonului. Prima persoană pe care o văzu fu doamna Markham care stătea de vorbă cu Visconti, făcându-şi leneşă vânt cu evantaiul şi se uita la dansatori prin uşa deschisă a holului. Margot o luă înapoi şi apucă să zărească rochia doamnei Dupreid, care tocmai dispărea în cabina ei. Deci ea fusese. O clipă mai târziu, Margot bătea la uşa cabinei.

— Cine e? întrebă o voce stinsă.

— Margot Cameron.

— Regret, dar nu te pot vedea în astă seară. Nu mă simt bine.

— Totuşi am să intru, doamnă Dupreid, spuse fata cu hotărâre. Sunt Margot Cameron şi Cecile este cumnata mea.

— Nu te pot primi, spuse din nou femeia, dar Margot, fără să-i mai aştepte răspunsul şi în pofida protestelor gazdei, apăsă clanţa şi intră în cabină, trântind uşa în urma ei.

— Şi acum… – începu ea, dar se opri stupefiată:

— Cum, tu? Cecile!

În faţa ei, Cecile Cameron o privea înlăcrimată şi totodată sfidătoare.

CAPITOLUL XIII

— Acum, ai să fii bună şi ai să-mi explici, spuse Margot, lăsându-se să cadă pe canapea. Ce naiba înseamnă tot misterul ăsta?

— Margot! protestă Cecile.

— Ei da, ştiu, m-am exprimat cam violent, dar sunt momente când politeţea te ţine în loc. Eşti bună să-mi explici?

— Nu pot, spuse ea cu tristeţe. Tot ce pot să-ţi spun este că sunt aici cu ştirea lui Frank.

— Tot e ceva, consimţi Margot cu un început de zâmbet în colţul gurii, ceea ce la ea însemna un început de relaxare.

Dacă zici că Frank ştie, lămureşte-mă şi pe mine cum ai ajuns aici!

— M-am hotărât în ultimul moment să mă îmbarc, spre norocul meu. Ţii minte că prietena mea, doamna Dupreid, se afla încă la North Devon şi că trebuia s-o luăm de-acolo, în drum spre vapor.

Margot încuviinţă.

— După ce am avut o discuţie cu Frank, a fost şi el de acord că e mai bine să plec. Dar, din anumite motive, nu puteam s-o fac sub numele meu. Voiam, în primul rând, să fiu singură şi să am libertatea de a acţiona după împrejurări. I-am spus asta prietenei mele şi ea a avut amabilitatea să-mi accepte planul, cedându-mi nu numai cabina ei, ci şi paşaportul pe care urma să i-l restitui, odată ajunsă în America, pentru ca să poată pleca la rândul ei cu un alt vapor.

— Până aici am înţeles foarte bine. Dar tot ce mi-ai spus nu explică de ce anume eşti aici şi ce căutai în cabina doamnei Markham?

Cecile clătină tristă din cap.

— Credeam că ai încredere în mine, draga mea.

— Da, am, spuse Margot deznădăjduită, am avut încredere în Jim şi am încredere în tine, am avut în amândoi încredere, ceea ce nu m-a împiedicat să vă găsesc astă noapte în cea mai compromiţătoare atitudine posibilă, Cecile.

— Simţeam nevoia să mă plâng cuiva, replică aceasta. Am fost uluită când l-am întâlnit. Ştii, fac scurte plimbări pe puntea superioară şi, ferindu-mă să ies în calea ta, am dat întâmplător de el, noaptea trecută. Am stat de vorbă şi…

Margot îi întrerupse ezitarea.

— Asta am dedus-o, spuse ea cu ton sec. Şi fireşte aţi găsit un mod agreabil de a sta de vorbă. Dar adevărul e, dragă Cecile, că n-am nici un resentiment faţă de Jim. Ţi-a spus, cred, că şi el e într-o situaţie încurcată.

— Da, spuse Cecile, bietul băiat.

— Sper că ai fost plină de compasiune faţă de el.
— Bineînţeles! cum să nu fiu, spuse Cecile indignată.
— Şi a plâns pe umărul tău, continuă Margot necruţătoare. Un plâns zdravăn face bine oricui…
— Am uneori impresia, Margot, că eşti complet lipsită de inimă. Şi totuşi mă bucur atât de mult că te văd. Cecile o îmbrăţişă strâns pe fată. A fost îngrozitor…
— Ei, gata! Hai să vorbim acum cât de cât rezonabil. Când voi fi şi eu în sfârşit lămurită în legătură cu tot ce implică acest scandalos mister?
Cecile o privi gânditoare.
— Poate în ziua când vom ajunge la New York. Numai dacă…
— Dacă ce?
— Dacă lucrurile vor merge bine, spuse Cecile cu prudenţă.
— Ai aflat despre… era rândul Iui Margot să ezite, despre fotografie?
— Mi-a spus Jim ceva…
— Îl cunoşteai pe domnul Sanderson dinainte?
Cu spatele spre Margot, Cecile negă din cap. Apoi se întoarse spre ea:
— Să lăsăm asta până la sosirea noastră la New York. Eşti de acord, draga mea?
— Bine, sunt gata să fac orice pentru tine. E târziu, m-aş mira ca Jim să mă mai aştepte, spuse fata şi ieşi din cabină cu lacrimi în ochi.
Prinse un ascensor care tocmai pornea şi ajunse pe puntea bărcilor de salvare la timp ca să vadă o siluetă ce se depărta şi să alerge după ea.
— A, tu eşti? Ei, ai reuşit s-o asasinezi pe acea doamnă?
Fata se înfioră.
— Să nu mai vorbim de asasini. Iar în ce-o priveşte pe Cecile, ea este fată bună. Dar, în clipa de faţă, este cea mai misterioasă şi cea mai exasperantă fată bună pe care o

cunosc. Şi nu ştiu dacă era absolut necesar să plângă pe pieptul cămăşii tale.

— Nu prea îmi era la îndemână să-mi scot cămaşa, spuse Jim şi fata îşi înăbuşi râsul pe umărul lui.

Se strecurară amândoi spre spaţiul strâmt dintre bărci.

— Când îţi reiei munca de fochist? întrebă Margot.

— Nu-ţi bate joc de munca mea, spuse el, e o ocupaţie foarte serioasă. Şi acum am să încerc să te iniţiez în tainele mele, dar, dacă n-am să-ţi spun unele lucruri pe care ai dori să le ştii, să nu-mi pui întrebări. Promiţi?

— Promit, spuse fata.

— În primul rând, am să repet ce ţi-am mai spus, deşi nu cred că e nevoie să-ţi mai spun că n-am furat eu bijuteriile doamnei Markham. Colierul i-a fost furat de ceea ce Sanderson se amuza să numească Marele Cvartet, un grup de patru gangsteri care lucrează împreună şi care, fapt atestat de poliţia internaţională, a Organizat cele mai mari furturi de bijuterii, stârnind senzaţie în toată Europa. Unul dintre membrii acestei bande a furat şi bijuteriile doamnei Markham.

— Dar cine sunt cei patru? întrebă fata. O, pardon, e cumva o întrebare interzisă?

— Da şi nu, spuse Jim. Este, pentru că nu mi-e prea uşor să-ţi răspund, neavând o confirmare oficială. Ştiu doar de la Sanderson că sunt o pereche, un bărbat şi o femeie, al căror nume e Trenton şi care au fost un timp închişi în Statele Unite, iar în clipa de faţă s-ar părea că se află aici, pe vas. Doi detectivi de la Scotland Yard încearcă să-i depisteze ţinând sub observaţie pe pasagerii de la clasa a două şi a treia. Al treilea din banda celor patru este un spaniol care se numeşte Antonio Romano, iar, al patrulea, care reprezintă creierul grupului, deşi nu e el şeful, ci Trenton, se numeşte Talbot; este cizelator-expert şi achiziţionarea bijuteriilor este ocupaţia lui de predilecţie. Dar, precis, din informaţiile Scotland Yard-ului nu se ştie decât că doi din aceşti patru gangsteri se află aici, la bord.

— Dar tu de unde ştii?

— De la unul din oamenii Scotland Yard-ului care lucrează în tură cu mine, fu răspunsul.

— Adică e fochist? întrebă fata şi adăugă imediat: omul poreclit Nosey?

— Da. Bănuiam de ce se afla în noaptea aceea pe punte şi când m-a întrebat dacă sunt Jim Bartholomew, cel urmărit pentru crimă…

— Cum? fata deveni palidă. Nu trebuia să-i spui ca eşti tu, nu trebuia.

— Ba da, trebuia, răspunse calm Jim. Nu te speria, iubito, doar nu-ţi închipui că am să mă ascund toată viaţa? Dacă nu voi putea lămuri acest mister în timpul călătoriei, am să mă întorc în oraşul nostru ca să-mi susţin procesul şi voi dovedi în mod concludent că nici nu l-am omorât pe Sanderson şi nici n-am furat bijuteriile.

O sărută cu tandreţe şi teama fetei dispăru ca prin farmec.

— Cred că o să am părul alb când o să intre vasul ăsta în port.

— Iar eu am să am pielea roşie, prăjită de aburii uleiului încins. Vrei să-ţi spun mai departe?

— Sigur că da, te rog…

— De fapt nu mai am ce să-ţi spun, constată Jim, dezamăgind-o, decât că o să ai conştiinţa mai împăcată, aflând că nu i-am spus chiar tot sergentului Rowson, colegul meu de suferinţă, pentru că am vrut să-mi păstrez o cât de mică şansă, pentru când vom debarca la New York. Când vom ancora la Ellis Island va veni o întreagă armată de detectivi americani la bord, în căutarea bandei de gangsteri şi e aproape sigur că o vor descoperi.

— De ce crezi asta? întrebă fata.

— Pentru că unul din ei i-a turnat pe ceilalţi. El a trimis o radiogramă la Washington, în noaptea când era să fie omorât.

Fata era gata să ţipe de uimire, dar Jim îi acoperi gura cu mâna.

— Domnul Price, şopti Margot.

— Price sau Talbot cum vrei să-i spui. S-a autodenunţat, propunându-se ca martor al acuzării; aş da orice să ştiu conţinutul mesajului. Talbot are un plan şi unul din punctele planului este de a o repune pe doamna Markham în posesia colierului ei, astfel că am toate motivele să sper că acea nepreţuită zgardă îi va împodobi din nou gâtul8, adăugă el cu maliţie.

— Sărmanul de tine, râse fata. Ştii ceva? Niciodată n-am fost mai fericită decât acum, pe acest vapor. A fost o călătorie cu adevărat minunată.

— Nu-i aşa? spuse el, zâmbind ironic. Dacă m-ai putea vedea ce ars sunt pe spate… Apoi, schimbând brusc tonul, adăugă: şi totuşi a meritat; aş îndura de două ori pe-atât, în împrejurări de două ori mai grele, de dragul acestor ore furate, pe care le-am petrecut împreună. Hai să coborâm, spuse el pe neaşteptate, o să ne plimbăm cu curaj pe puntea de promenadă.

Puntea era la ora aceea destul de goală; o parcurseră în sus şi-n jos, nestingheriţi, vorbind despre Devonshire, despre America şi despre toate lucrurile din lume, mai puţin despre cele care se aflau în inimile lor. La capătul punţii, unde se mergea spre cabine, îl văzură pe domnul Price. Stătea aplecat deasupra balustradei, dus pe gânduri, privind spre puntea de dedesubt. La vreo douăzeci de yarzi mai încolo, aşezat pe un şezlong sub unul din felinare, se afla un tânăr foarte plăcut la vedere, într-o impecabilă ţinută de seară. Margot îl recunoscu pe pasagerul pe care-l văzuse plimbându-se cu aşa-numitul Nosey.

— L-ai văzut pe tipul ăsta? întrebă Jim după ce trecură de el.

— Da.

— E celălalt detectiv. Are misiunea să-l păzească pe Price sau Talbot, cum vrei să-i spui, de ceilalţi gangsteri. În noaptea aceea erau gata să-l termine.

— Ăsta o duce bine! spuse Margot. Cel puţin comparativ cu colegul lui din sala maşinilor.

Jim râse înfundat.

— Au tras la sorţi care din ei să meargă la clasa întâi şi amicul meu a pierdut.

Parcurseră puntea de trei ori şi domnul Price se afla în acelaşi loc şi în aceeaşi poziţie, cu capul înfundat în piept şi cu mâinile încleştate de balustradă.

La al patrulea tur pe care-l făcură pe punte, Jim se opri în faţa tânărului păzitor.

— Prietenul-nostru e cam de mult timp aici, nu-i aşa?

Detectivul îşi aruncă ţigara şi răspunse, continuând să supravegheze puntea:

— De vreo jumătate de oră.

— S-a apropiat cineva de el?

În mod vădit, detectivul îl cunoştea pe Jim. (Margot avea să afle mai târziu că cei doi poliţişti şi cu Jim avuseseră în ziua aceea o consfătuire în cabina inginerului-şef.)

— Nu s-a apropiat nimeni. Dar, fireşte, a trecut multă lume care se plimba pe lângă el, aşa cum aţi trecut voi.

— Mă întreb la ce meditează de atâta timp, spuse Jim.

— Bietul om! îl compătimi Margot.

— Ba e cazul să fie fericit, spuse râzând detectivul, a primit o radiogramă din partea Guvernului american în care i se comunică aprobarea de a depune mărturie în favoarea statului şi, totodată, absolvirea de orice vină.

Detectivul se apropie de meditativul personaj şi-i puse mâna pe umăr:

— E timpul să mergeţi la culcare, domnule Price.

Cum Price nu răspunse, detectivul se aplecă asupra lui şi-l privi. Apoi se întoarse cu mâinile în buzunare, lângă cei doi.

— Domnişoară Cameron, spuse el cu un aer preocupat, cred că trebuie să mergeţi la culcare.

Jim îl privi cu atenţie şi fata îi urmări privirea, după care îşi ridică ochii spre el. Jim încuviinţă din cap.

— E rănit?

— O, nu, dar nu se simte bine. Are o criză şi, după cum ştiţi, nimănui nu-i place să fie văzut în asemenea situaţie.

Ea acceptă această minciună convenţională, îl privi zâmbind pe Jim şi coborî.

După aceea, Jim şi cu detectivul aşezară cadavrul pe punte şi poliţistul scoase un stilet din spatele lui.

CAPITOLUL XIV.

Nicăieri un secret nu e păstrat cu atâta stricteţe ca pe un vapor. Întreg echipajul unui pachebot, de la căpitan până la băiatul care anunţă că a sosit ora mesei, toţi sunt conspiratori înnăscuţi şi luptă împotriva indiscreţiei. Niciunul dintre pasageri, în afară de cei direct implicaţi, nu ştia şi nici nu bănuia a doua zi dimineaţă, că în noaptea aceea se petrecuse un eveniment tragic.

La masă, tacâmul domnului Price era pregătit, cu şervetul împăturit în stânga, cornurile calde şi cafeaua îl aşteptau la ora opt şi jumătate punct, când obişnuia în mod inevitabil să-şi ia micul dejun.

Stewardul de pe punte şterse roua de pe şezlong, îi aşează perna şi cărţile deşi, la fel ca ceilalţi membri ai echipajului, ştia că jos, aproape de chila vasului, într-o cameră mică şi lipsită de lumină, domnul Price zăcea mort.

Margot nu bănuia nici ea nimic şi, informându-se unde se afla cabina domnului Price, îi trimise un mesaj prin care se interesa cum îi merge; iar stewardul, care tocmai împacheta lucrurile mortului, îi răspunse că domnul Price se simte ceva mai bine, dar nu va ieşi astăzi pe punte.

De la băiatul care suna clopotul până la stewardul care îndeplinise comisionul încredinţat de Margot, întregul personal fusese informat până la ora unsprezece că la miezul nopţii trecute fusese asasinat cu premeditare un pasager, dar călătorii nu ştiau nimic.

Domnul Winter, intendentul, se interesă primul de reverendul Price, întrebându-l pe stewardul de la salonul fumătorilor, dacă nu l-a văzut, acesta, care nu numai că ştia de moartea domnului Price, dar ajutase chiar la

transportarea cadavrului pe puntea de jos, îi spuse că fusese cu câteva minute în urmă acolo şi tocmai ieşise.

Această zi, care la început fusese atât de însorită, se dovedi a nu fi la fel de favorabilă pentru navigaţie. Către amiază, Ceramia intră într-o pătură deasă de ceaţă albă, târându-se doar cu zece noduri pe oră şi emiţând la intervale scurte semnale de sirenă asurzitoare.

Aerul vâscos şi rece nu îmbia la plimbare, iar punţile erau atât de umede şi alunecoase încât chiar şi simpla lor traversare era incomodă. Cu toate acestea, spre deosebire de Stella Markham care se retrăsese, Margot rămase în şezlongul ei, înfofolită în pleduri, preferând atmosferei apăsătoare din cabină aerul mohorât de afară. Îşi petrecu o bună parte din dimineaţă cu cumnata ei. Cecile prefera să-şi păstreze anonimatul, până la sfârşitul călătoriei. Margot o convinse totuşi să-şi schimbe cabina cu apartamentul mare şi confortabil pe care-l ocupa ea.

— Apartamentul are două intrări, aşa că poţi pleca şi poţi veni când vrei. Un singur lucru îţi cer. Dacă ai de gând să întreţii relaţii cu domnul Bartholomew, să mă inviţi şi pe mine la întâlnirile voastre.

Cecile zâmbi.

— N-ai de gând să mă ierţi niciodată, nu-i aşa?

— Te iert din spirit creştinesc, răspunse Margot, dar să nu-ţi faci din astfel de întâlniri un obicei. Dacă ai chef să plângi, draga mea, vino să plângi pe umărul meu. E chiar mai confortabil decât umărul ciolănos al lui Jim.

Ceaţa se mai risipi către seară, dar cerul rămase acoperit.

Margot ajunsese să cunoască orele de serviciu ale lui Jim şi, ştiind că era una din nopţile lui mai uşoare, când îl putea întâlni mai devreme, se hotărî să-l aştepte pe puntea bărcilor de salvare, cu mult înainte de ora stabilită. Deocamdată însă şedea în şezlong învelită cu pledul ei mare şi omorându-şi timpul cu o carte. Doamna Markham reveni pe punte cu un aer scârbit şi-şi exprimă aversiunea faţă de

vremea care, spunea ea, îi pune sănătatea la grea încercare.

— Uf! E de-a dreptul sinistru! Nu m-aş mira să ne izbim de un iceberg sau de altceva.

— Nu sunteţi o natură prea optimistă, spuse Margot. Aţi fost vreodată fericită?

Spre surprinderea ei, Stella Markham îi aruncă o privire rătăcită şi totodată furioasă.

— Nu cred că ştii ce este fericirea, dacă-ţi poţi închipui că am fost vreodată fericită sau dacă poţi găsi cea mai mică urmă de fericire în expresia feţei mele. Nu, n-am fost niciodată fericită şi nici n-am să pot fi vreodată. Ce vrei mai mult decât s-o mărturisesc în faţa lui Dumnezeu?

Margot nu răspunse, o privi doar şi văzu pieptul femeii zbătându-se agitat.

— Îmi pare rău, spuse fata cu blândeţe. Încercam numai să spun ceva nostim.

— Bineînţeles că ai fost nostimă.

Mânia doamnei Markham se topi. Stella puse mâna pe umărul fetei:

— Sunt un pachet de nervi în noaptea asta. Mă duc înapoi la cabina mea infernală, să citesc.

Stella Markham îşi simţea trupul bolnav şi inima pustie.

Aşa că se duse direct spre cabină şi-l găsi pe Winter aşteptând-o.

— Dumneavoastră aveţi cheia, doamnă, spuse el.

Ea scoase cheia din buzunar şi deschise uşa. Înăuntru era întuneric. Stella se îndreptă spre dormitor şi aprinse lumina. Era cu mâna încă pe comutator, când auzi o mişcare. În faţa ferestrei deschise un om stătea gata să sară. Era în haină de seară, dar partea de jos a feţei era acoperită cu o batistă.

— Winter! strigă doamna Markham şi intendentul intră imediat.

Mascatul se întoarse şi dădu cu ochii de ţeava unui revolver.

— Ce cauţi aici? întrebă domnul Winter.

Era o întrebare de prisos.

Două sertare erau trase afară şi conţinutul lor fusese împrăştiat vraişte pe canapea. Intrusul nu luase nici o măsură ca să-şi ascundă prezenţa. Patul era răvăşit şi salteaua fusese întoarsă, şifonierul deschis. Insul nu avusese nevoie de lumină în timp ce scotocise prin încăpere, din moment ce avea în mână o lanternă.

— Mâinile sus! spuse Winter. Sus mâinile, domnule!

Cu o mişcare rapidă, doamna Markham smulse batista de pe faţa lui Jim Bartholomew.

— Te recunosc. Eşti prietenul lui Margot.

— În primul rând, daţi-mi voie…

La început, ameninţat cu pistolul, Jim ridicase mâinile. Acum le coborî şi le vârî în buzunare.

— Ce cauţi dumneata aici?

Privirea lui Jim se abătu pe rând asupra grămezilor de obiecte care se aflau de-a valma în încăpere. Zâmbi satisfăcut.

— E o întrebare stupidă, spuse el calm, vă daţi seama că n-am venit aici să fac ordine.

— Ai venit să cauţi ceva, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva, spuse Jim, puteţi lăsa jos revolverul, domnule Winter. Nu e cazul să trageţi.

— E cazul să te târăsc de guler direct la căpitan, spuse Winter.

Era foarte palid, dar Jim nu-şi bătu capul să afle dacă aceasta se datora fricii sau mâniei.

— Nu cred că o vei face, adăugă Jim cu amabilitate. La urma urmei, nu pot fugi de pe vapor, aşa că nu e nevoie să-l deranjezi pe căpitan la ora asta, dacă cumva el ţi-ar permite s-o faci, ceea ce e foarte îndoielnic. Mă cunoşti şi mă poţi găsi când vrei.

— Să presupunem că nu te vom găsi când vrem, domnule Bartholomew, cred că aşa te numeşti?

— Într-adevăr, ăsta e numele meu.

Urmă o pauză penibilă.

— Poţi pleca, spuse doamna Markham.

— S-ar părea că nu aveţi intenţia să mă percheziţionaţi înainte de a pleca, spuse Jim. Cel puţin aşa am dedus.

— Poţi pleca, spuse din nou doamna Markham, arătându-i uşa.

Era mai palidă decât Winter.

— Staţi puţin, spuse Winter, barându-i ieşirea. Nu cred că trebuie să procedaţi aşa, doamnă Markham.

Deşi intendentul era un bărbat voinic şi bine făcut, Jim îl împinse la o parte ca pe un copil şi ieşi pe puntea A.

Presupuse că Margot îl aştepta pe puntea de deasupra, unde o şi găsi.

Între timp, fata fusese în cabină şi-şi schimbase rochia subţire de seară, cu un taior mult mai potrivit pentru un „tête-à-tête”9 în noaptea umedă.

— Mâine, fură primele lui cuvinte, voi fi un respectabil membru al societăţii, cu alte cuvinte voi descinde din clasa întâi împreună cu prietenul meu de la Scotland Yard care este la fel de sătul de motoare şi ulei ca şi subsemnatul.

— Cum asta? întrebă Margot.

— Mâine seară trecem pe lângă far şi puţin după aceea vom ancora la Sandy Hook. În ziua următoare, autorităţile federale vor urca la bord şi, crede-mă, o să avem ce vedea.

Ceaţa se risipise, dar vaporul îşi păstra încă viteza de zece noduri.

— Eşti mai obosit în noaptea asta, nu-i aşa? întrebă Margot. Nu mi-ai mai povestit nimic.

— Am avut o aventură destul de interesantă, răspunse Jim, am să ţi-o povestesc într-una din zilele astea. Sunt într-adevăr cam obosit. Ceaţa asta implică o sarcină în plus pentru noi, cei din sala maşinilor. Echipele s-au dublat şi turele sunt de două ori mai lungi.

— Atunci nu te mai reţin, spuse cu regret fata şi el o luă în braţe.

— Intenţia ta de a mă reţine nu e nouă şi poate că era bine dacă-i dădeai curs mai demult. Dar o poţi relua, bineînţeles în ipoteza că scap din puşcărie.

— Noapte bună Jim. Cred că am să mă duc şi eu la culcare.

El o sărută din nou şi o privi cum se îndepărtează, apoi se întoarse şi porni în sens opus.

Margot ajunsese lângă scară când îşi dădu seama că nu stabiliseră când va fi următoarea lor întâlnire. Îl văzu stând aplecat peste balustradă, în locul unde îl găsise cu Cecile în braţe. Silueta lui se decupa cu claritate pe fondul alb de ceaţă şi fata se opri o clipă să-l privească.

Şi atunci, o altă siluetă se desprinse din umbra bărcilor; Margot văzu ceva ridicându-se şi apoi căzând şi auzi un zgomot surd când acel ceva îl izbi pe Jim, care căzu moale lângă balustradă. Vru să ţipe, dar nu putu. Apoi, înainte să poată scoate vreun sunet sau să facă vreo mişcare, îl văzu pe agresor cum îl ridică pe Jim de picioare, folosind balustrada ca punct de sprijin. Îl ridicase destul de sus, când fata reuşi să ţipe, dar era prea târziu, pentru că, în timp ce silueta neagră se topea din nou în întuneric, Jim cădea peste balustradă şi fata auzi impactul trupului său cu apa. Atunci ţipă din nou şi alergă pe punte spre pupa vasului. Hotărârea ei era deja luată şi, ajungând la marginea punţii, îşi smulse fusta şi, stabilind la lumina reflectorului locul unde se afla Jim, sări drept ca o săgeată în apă.

Era mai puţin rece decât se aştepta şi, când se ridică la suprafaţă, se uită în jurul ei. Văzu umerii negri ai lui Jim şi înotă spre trupul lui care începea să se scufunde. Îl cuprinse cu braţul, încercând să-l tragă mai aproape de rampa luminată a pupei vasului. Apoi ceva plonjă cu zgomot în apă şi o puternică flacără verde ţâşni cam la câţiva yarzi de locul unde se afla Margot. Întorcând capul văzu o baliză roşie, care împroşca lumină de carbid şi-l trase pe Jim într-acolo. I se păru că uriaşa carenă a Ceramiei, vine asupra ei, dar pachebotul coti brusc şi, în aceeaşi clipă zgomotul elicei

se opri. Auzi voci pe punte şi scârţâitul unei bărci care era lăsată la apă. Se agăţă cu disperare de baliză şi începu să înoate ca să se menţină la suprafaţă. Ce se va întâmpla dacă lumina se va stinge, dacă nu vor putea fi găsiţi în întuneric? Vaporul era deja la mile depărtare şi nu avea cum să se convingă, în bezna opacă a oceanului, dacă barca fusese coborâtă; deodată lumina carbidului izbucni din nou făcând apa să scânteieze şi Margot începu să distingă zgomotul ritmic al vâslelor; barca de salvare, care din locul în care se afla, i se părea monstruos de mare, îşi făcu apariţia şi se opri lângă ei.

CAPITOLUL XV.

Îl urcară în barcă mai întâi pe Jim şi apoi pe fată. Margot nu avea pe ea decât bluza şi furoul, şi-şi dădu seama de asta de-abia când barca se afla deja pe punte. Rămase pe loc, până când cineva îi puse o haină pe umeri şi, profitând de acest lucru, alergă spre cabina ei. Făcu o baie fierbinte, se îmbrăcă şi, în pofida protestelor cumnatei ei, ieşi înapoi pe punte să vadă ce se întâmplă cu Jim.

Îl găsi îmbrăcat cu o haină de tweed, în mijlocul unui cerc de pasageri curioşi pe care-i minţea de la obraz:

— Am căzut peste balustradă, spunea el. Domnişoara Cameron m-a salvat… Nu-mi mai amintesc altceva, mi-am pierdut un timp cunoştinţa; când mi-am revenit, datorită luminii de carbid, domnişoara Cameron mă ţinea de urechi la suprafaţă.

Din fericire, ofiţerul de serviciu de pe puntea pupei fusese martorul întregii scene (lucru pe care Jim avea să-l afle mai târziu) şi el aruncase baliza salvatoare. Doctorul îl pansă pe Jim şi, spre consolarea lui Margot, rana nu era prea gravă. Agresorul fusese pesemne grăbit, pentru că nu-i produsese alt prejudiciu decât o mică rană, a cărei cusătură se reducea la două copci.

— Sunt al tău, spuse Jim când rămaseră în sfârşit singuri, dar îţi datorez ceva mai mult decât atât…

— Am să-ţi prezint zilele astea nota de plată, îl întrerupse în grabă fata, dar acum am să mă duc în cabina mea; te las să pălăvrăgeşti cu gândurile tale, adăugă ea şi, strângându-i cu afecţiune braţul, plecă.

Jim fusese adăpostit într-o cabină mare, pe care o împărţea cu cei doi detectivi de la Scotland Yard. Dimineaţa se trezi cu o durere de cap chinuitoare, dar vizitele repetate ale doctorului, preocuparea de a găsi nişte haine, cât şi aerul proaspăt al mării, contribuiră la refacerea rapidă; rămăsese doar o senzaţie de jenă, care luă treptat locul durerii de cap.

În aceeaşi dimineaţă, domnul Winter îl abordă pe căpitanul vasului reclamându-i, în calitate împuternicit al victimei, incidentul care avusese loc noaptea trecută în cabina doamnei Markham.

Ca răspuns, căpitanul îl informă respectuos că acest caz fusese deja semnalat autorităţilor competente.

Faţă de acest răspuns, domul Winter reacţionă cam vehement pentru un englez atât de respectabil şi atât de autentic.

— Presupun că ştiţi, domnule, că acest Bartholomew este urmărit de poliţie şi că s-a emis un mandat de arestare împotriva lui, fiind bănuit de omucidere!

— Ştiu absolut tot în legătură cu acest caz, îi răspunse politicos căpitanul. Dar dumneavoastră sunteţi ofiţer de poliţie?

— Nu, domule, nu sunt, răspunse Winter cu demnitate.

— Atunci puteţi fi liniştit; pe vas se află nişte ofiţeri de poliţie care se ocupă de acest caz şi puteţi fi foarte convins că nu se vor abate de la datorie.

Profitând de absenţa lui Winter, doamna Markham îl abordă pe căpitanul Visconti care lenevea într-un şezlong, strălucitor şi elegant ca întotdeauna. Visconti o văzu pe Stella venind dinspre puntea de comandă şi se execută numaidecât, atunci când ea îi făcu semn cu degetul.

— Eşti bun să vii puţin în cabina mea, căpitane Visconti?

— Madame, spuse el înclinându-se adânc, nimic nu m-ar putea face mai fericit.

— Vreau să-ţi arăt figurina de Tanagra pe care am cumpărat-o anul trecut din Italia, spuse ea îmbietoare şi el o urmă.

Ajunşi în cabină, ea închise uşa şi, cu un gest mai puţin îmbietor, îl împinse pe canapea.

— Ce-ai făcut Tony, spuse ea aproape plângând. Pentru Dumnezeu, de ce a trebuit să-l omori pe Talbot?

Spaniolul îşi aşează chipiul pe scaunul din faţa lui şi rămase cu ochii pironiţi pe covor.

— Crezi că… începu ea.

— A luat legătura cu Siguranţa Statului.

— Cum asta? Când?

Omul pe care îl numea Tony îşi înălţă umerii eleganţi.

— Îl apucase o panică îngrozitoare cu vreo lună înainte; doar ştii asta, madonna. La Paris a trebuit să-l ţin tot timpul cu uşa încuiată, iar la Londra nu l-am scăpat din ochi. Când a aflat că pe vapor se află doi detectivi a intrat din nou în panică. La două zile după ce ne-am îmbarcat, a trimis o radiogramă preliminară la Washington, întrebând dacă mărturia unui gangster poate fi acceptată şi luată în consideraţie şi dacă, denunţându-şi complicii, poate beneficia de o atenuare a pedepsei. Primind un răspuns favorabil, a trimis o nouă radiogramă de data aceasta mai lungă. Pe lângă toate astea, a comis nebunia de a păstra copiile acestor telegrame pe care Winter le-a găsit în cabina lui.

După o tăcere, femeia întrebă:

— Cine sunt detectivii, îi cunoşti?

El încuviinţă din cap:

— Unul din ei este un tip care a lucrat cu Bartholomew în sala maşinilor, iar celălalt a călătorit tot timpul cu clasa întâi.

— Crezi că… au venit pentru noi?

Omul zâmbi.

— În ce te priveşte, nu cred. După câte îmi amintesc, în telegrama lui, Talbot nu pomeneşte că eşti pe vapor.

— Dar vor afla, spuse ea iritată şi, netezindu-şi rochia, se aşeză lângă el, punându-i o mână pe umăr.

— Madonna, spuse Visconti grav, există o şansă pentru dumneata… afară de cazul că Winter… şi se opri muşcându-şi buza.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, aruncându-i o privire rapidă.

— Părerea mea este că nu poţi fi implicată în niciuna din treburile pe care le-am făcut. Afacerea cu colierul de la Moorford, aşa se cheamă locul acela, nu?

Ea dădu din cap.

— Nici nu poate fi pusă pe seama dumitale. E tot afacerea lui Winter. De ce s-a băgat? întrebă el brusc. Am crezut întotdeauna că diamantele erau chiar ale dumitale.

Ea încuviinţă din nou.

— Da, erau singurii bani pe care i-am câştigat cinstit în viaţa mea. Pe vremuri, cineva, care era îndrăgostit de mine, mi-a făcut cadou nişte acţiuni Eastern-Lande şi banii din profitul realizat i-am investit în diamante, cum m-a sfătuit Winter.

— A fost o nebunie, interveni Visconti. E clar că Winter nu voia să ai avere independentă şi bani lichizi proprii. Tot el ţi-a depus bijuteriile în bancă, pentru ca să nu poţi dispune de ele. Să ştii că m-am interesat de soarta acelui colier şi am motive să fiu mai optimist, în legătură cu el.

Apoi, privind-o stăruitor, adăugă:

— Pot să-ţi spun ceva, madonna? întrebă el cu un ton mai confidenţial, care o făcu să-l privească alarmată.

— Nu, mai bine nu, te rog…

El făcu un gest de retragere, dar ochii lui, foarte negri, care-l călăuziseră când implântase cu atâta precizie cuţitul în spatele lui Talbot, erau de astă dată blânzi şi umezi.

— Te iubesc din toată inima, madonna, ştiu că nu-ţi place să ţi-o spun pentru că sunt un om care a făcut atâtea crime

îngrozitoare, dar te implor, aşa cum imploră un copil pe Dumnezeu… făcu o pauză apoi continuă încet: voi face orice ca să te scot din treaba asta, în cazul în care călătoria noastră se va termina rău.

— Şi Winter? întrebă ea, iar spaniolul care făcea pe italianul îşi dezveli dinţii într-un zâmbet bizar.

— Eu nu-l regret pe Talbot, continuă el ca şi când ar fi gândit cu voce tare. L-am cunoscut ca om, era rău. Şi eu am mâinile pătate de sânge, dar şi el. Îţi aduci aminte de fata din Hien… adică n-ai cum, pe atunci nu erai cu noi…

Uşa se deschise cu violenţă şi Winter intră, cu faţa lividă de furie.

— Ce cauţi aici? se repezi el la Tony, ce naiba vrei?

Tony zâmbi.

— De la tine nu vreau decât puţină politeţe, bunul meu Winter, spuse el calm şi ceva mai multă amabilitate în comportare.

— Amabilitate? făcu el; ştii că ne apropiem de farul plutitor de la Fire-Island?

— Nu mă deranjează deloc, spuse vesel Tony. Ba chiar pe o vreme aşa ceţoasă îmi face plăcere să ştiu un far în apropiere.

— Ascultă, Tony, nu mai face pe deşteptul cu mine, ştii foarte bine ce înseamnă un far plutitor pentru oameni ca mine şi ca tine, spuse din ce în ce mai furios Winter.

Abandonase accentul exagerat englezesc ca şi vorbirea tărăgănată şi pedantă, şi azvârlea cuvinte stâlcite, printre dinţi. Cu privirea grea încerca să-l domine pe omul din faţa lui.

— Şi de ce să nu fac pe deşteptul cu tine? întrebă Tony.

Nu părea deloc îngrijorat şi păstra o uşoară indiferenţă care ar fi putut deruta pe oricine în afară de Winter; el însă ştia că în buzunarele acelea bufante degetele spaniolului mângâiau un cuţit cu lama lungă şi că Tony loveşte cu mult înainte ca cel mai îndemânatic om să-şi poată vârî mâna în buzunar după pistol.

Winter zâmbi forţat.

— Treaba ta, n-ai decât să fii vesel, dacă aşa simţi. Dar te asigur că n-ai motive.

— Ce-a spus căpitanul? întrebă doamna Markham.

— Tu ce crezi că a spus, mormăi Winter. Şi-a bătut joc de mine. Ai găsit ceva, Tony?

Spaniolul dădu afirmativ din cap.

— Colierul?

Spaniolul încuviinţă din nou.

— Când dracu i l-ai dat? întrebă Winter bănuitor.

— Alaltăieri, spuse Stella.

Winter îi privi pe rând, cu neîncredere.

— Minţi, spuse el. Unde e colierul? întrebă, făcând un pas către dormitor.

— Nu te mai obosi, spuse cu răceală doamna Markham, colierul a fost depus într-un loc sigur.

Cu faţa schimonosită de furie Winter se repezi la ea. Înainte să ridice mâna şi s-o lovească se auzi o bătaie timidă în uşă.

— Cine e? răcni Winter.

Doamna Markham se îndreptă încet spre uşă, dar Winter o împinse la loc şi deschise el.

Noua venită era Cecile Cameron şi privirile lor se înfruntară o clipă. Apoi încordarea dispăru de pe faţa lui Winter şi un surâs ipocrit îi luă locul.

— Poftiţi, doamnă Cameron, spuse el afabil.

Dar Cecile nu avea ochi decât pentru Stella şi se îndreptă direct spre ea.

— Ia spune, o întrebă Winter, ce ai de gând să faci ca s-o scoţi pe sora dumitale din necaz?

Cecile se întoarse alarmată spre el.

— E în pericol? întrebă ea încet şi Winter mormăi, scos din răbdări:

— Toţi suntem în pericol, nu-ţi dai seama?

— Am să fac tot ce pot, spuse Cecile enervată.

— Ba ai să faci mai mult decât poţi şi cât mai bine, o repezi Winter cu brutalitate. N-ai să-ţi poţi salva sora, dacă n-ai să faci un efort să-i salvezi soţul.

Cecile îi susţinu privirea.

— Am să încerc. Dar împotriva Stellei nu există nici o acuzaţie. Nici măcar nu figurează în evidenţa detectivilor de pe vapor.

— De unde ştii? întrebă repede Winter.

Tony, care asistase până atunci ca un simplu spectator la duelul lor, interveni zâmbind:

— A stat de vorbă cu simpaticul june Bartholomew şi ceea ce spune îmi confirmă cele mai bune speranţe ale mele.

— Speranţele tale? se repezi Winter la el.

— Exact! Speranţele mele. Doresc din tot sufletul ca doamna să nu fie implicată dacă intervine poliţia.

Winter îl privi stăruitor.

— Va să zică asta e, spuse el cu prefăcută blândeţe, ăsta era scopul întâlnirilor surorii tale, al vizitelor ei nocturne! Şi tu susţineai că încearcă să te determine să renunţi la felul ăsta de viaţă. Mă minţeai, nu-i aşa? Aţi complotat toţi să-mi puneţi mie în cârcă asasinarea lui Talbot. Şi Tony face parte din complot?

— Eşti nebun, spuse liniştit Tony. Dacă era după mine, aş fi preferat să-l îndop cu un medicament oarecare şi aş fi lansat ideea că a luat o doză prea mare, pentru ca nimeni să nu poată fi suspectat.

Winter se întoarse încet către soţia lui care, cu ochii închişi, îşi sprijinea capul pe umărul surorii sale. Era ceva înduioşător de patetic în durerea pe care o exprima faţa ei, dar Winter nu era un sentimental…

— Dacă îţi închipui că ai să ieşi basma curată din afacerea asta şi că eu am să fiu ţapul ispăşitor, care face închisoare în timp ce scumpa lui soţie se va juca de-a doamna din înalta societate în Anglia sau la New York, e cazul să-ţi schimbi părerea, spuse el, răsuflând greu. Suntem în aceeaşi oală, Stella sau Magda, sau oricare ar fi numele tău;

sunt gata să aduc dovezi că ai luat parte la toate afacerile noastre din Europa.

— Şi eu sunt gata să aduc dovezi că n-a luat parte, ripostă micul spaniol.

— Tu! exclamă sec Winter.

— De ce nu? La urma urmei nu sunt mai puţin credibil decât tine.

— N-ai decât! spuse Winter îndreptându-se spre uşă.

Brusc, furia pe care şi-o reprimase depăşi toate limitele şi explodă cu o înjurătură. Winter se repezi la soţia lui, al cărei obraz se făcu alb de spaimă, dar când degetele lui îi atinseră beregata, simţi în umărul stâng o împunsătură care-l făcu să ţipe şi să se răsucească pe loc.

— Nu l-am înfipt mai mult de un milimetru, spuse calm Tony, în timp ce Winter îşi coborî privirea pe lama lungă şi subţire din mâna spaniolului. Doar un milimetru! Imaginează-ţi, dragul meu, ce-ar fi fost dacă l-aş fi înfipt şaptezeci – optzeci de milimetri!

Winter deschise uşa şi ieşi fără să răspundă.

Când cele două femei îşi întoarseră privirile spre Tony, acesta avea mâinile goale: cuţitul dispăruse în chip misterios.

CAPITOLUL XVI

— Aici e capătul drumului, spuse Jim Bartholomew.

Margot tresări.

— Unde? întrebă ea privind nedumerită în jur.

O fâşie de ceaţă spânzura încă deasupra mării, dar Ceramia înainta cu viteză maximă.

— Dacă eşti atentă, ai să auzi imediat sirenele din Fire Island.

— Ştii cam multe despre această călătorie având în vedere că n-ai mai fost pe-aici.

— E adevărat că n-am fost în Statele Unite, dar, mărturisi Jim, am avut de-a face cu farul Fire-Island. Am ajuns pe vremuri până aici, la bordul unui crucişător, urmărind un submarin fugar…

În clipa aceea sirena farului plutitor se auzi dinspre provă, urmată de zbârnâitul telegrafului şi apoi, la intervale mai lungi, de zgomotul elicelor.

— Încetinim, spuse Jim.

— Ascultă, zise Margot şi îl cuprinse în braţe, dragul meu, vreau să te întreb.

Jim bănui ce va urma şi tăcu.

— Ce se va întâmpla cu doamna Markham?

El o privi lung.

— Ce ştii tu despre ea?

— Spune-mi ce se va întâmpla cu ea?

— Dar ştii cine e?

Fata încuviinţă din cap.

— Mi-a spus Cecile azi-dimineaţă, e sora ei, cea despre care se spunea că ar fi murit şi este măritată cu omul acela îngrozitor pe care-l prezintă drept intendentul ei.

Jim privi un timp în zare înainte de-a răspunde.

— Frank ştie… toate astea?

— Da, răspunse fata, Cecile i-a spus tot înainte de a pleca, chipurile, spre Scoţia. Frank s-a purtat cu multă înţelegere. Dar nu mi-ai spus ce se va întâmpla cu doamna Markham.

— Nu se va întâmpla nimic. Aşa numitul Mare Cvartet, cum îl poreclise Sanderson, nu era cunoscut sub acest nume nici de poliţia din Anglia, nici de cea din America. Cei pe care-i urmăresc sunt doar Talbot, Trenton şi Romano.

Margot îl privi mirată.

— Romano? sper că nu te referi la micul şi frumosul nostru ofiţer de cavalerie?

— Ba chiar el e, distinsul domn, o lămuri fără menajamente Jim. Însă numele doamnei Trenton n-a apărut în vreun mandat de arestare. Întotdeauna a fost considerată de către cei de la Scotland Yard ca fiind mai mult sau mai puţin o victimă şi am dedus din discuţiile cu cei doi detectivi că poliţia americană şi-a însuşit acest punct de vedere. Pentru mai multă siguranţă, unul dintre ei a întrebat în mod codificat Washingtonul şi ieri-dimineaţă a

primit un răspuns cât se poate de favorabil pentru doamna Trenton. Fireşte, mai rămâne un anume risc şi anume ca Trenton s-o tragă pe soţia lui după el, dintr-un exces de răutate; e un tip diabolic, capabil de orice ticăloşie.

Margot se înfioră.

— Ar fi îngrozitor. Când te gândeşti că biata fată a fugit cu el când era încă elevă. Şi a fost destul de pedepsită pentru inconştienţa ei.

— Sper că pedeapsa ei va lua sfârşit, spuse Jim dând o semnificaţie mai adâncă vorbelor sale, decât putea presupune Margot.

Între timp, Winter se întorsese în cabina soţiei sale şi tocmai împacheta când telegraful începu să zbârnâie şi veni comanda ca motoarele să-şi reducă viteza.

— De ce-or fi încetinit? întrebă distrată Stella.

— N-ai decât să te duci şi să-l întrebi dracului pe căpitan, mârâi bărbatul ei.

— Serios, Winter, devii din ce în ce mai insuportabil. Pe tot parcursul acestei călătorii am încercat să fiu cât mai bună cu tine iar tu ai încercat, şi ai reuşit, să fii cât mai rău.

— Când o să am nevoie de aprecierea ta, am să ţi-o cer, răspunse Winter, şi când am să doresc să-ţi ascult glasul, am să te anunţ. Dar în clipa de faţă să-ţi ţii gura, înţelegi? Până când o să te autorizez să vorbeşti, pentru că mai am ceva de rezolvat cu tine şi cu Tony. E clar?

— De oricare parte a Atlanticului am trăi, pentru noi e tot un infern, spuse doamna Markham, stând cu mâinile în poală şi privind în gol.

— N-ai de gând să taci dracului odată? mârâi Winter ridicând ameninţător mâna. Ţi-arăt eu ţie, ai să dai foarte curând de dracu', doamna mea.

Stella Markham ridică din umeri.

— Vrei să spui că voi lua foarte curând drumul lui Talbot şi cel pe care ai încercat să-l expediezi pe Jim Bartholomew?

Fără să-i mai răspundă, Winter se duse la fereastra dormitorului şi privi afară. Catargul legănat al unei mici

ambarcaţiuni care tocmai dispărea către pupa, îl făcu să se schimbe la faţă.

— Asta e barca poliţiei, spuse el cu altă voce decât cea de până atunci.

Soţia lui ridică din umeri şi se îndreptă spre uşă.

— Unde te duci?

— Pe punte, să văd, spuse ea ieşind.

— Vino înapoi, strigă el şi când văzu că nu-l ascultă, îl străfulgeră bănuiala că ea îi ascundea ceva şi cu un răget de furie se năpusti în urma ei.

Coborî în fugă pe puntea de comandă căutând-o cu privirea. Pe ea n-o văzu, dar dădu ochii cu ceva care-i îngheţă sângele în vine.

Tony se afla la câţiva paşi de intrarea în salon, în mijlocul unui grup de trei inşi necunoscuţi care în mod vădit sosiseră cu şalupa poliţiei, al cărei catarg se vedea deasupra balustradei. Deşi Tony îşi păstrase zâmbetul şi conversa cu dezinvoltură, mâna unuia dintre detectivi, care ţinea strâns braţul spaniolului, explica de la sine situaţia.

Winter se răsuci pe loc, vrând să se întoarcă din drum, dar un al patrulea necunoscut, în spatele căruia se afla Jim Bartholomew îi bară trecerea pe culoarul îngust.

— Eşti aşteptat, Trenton, spuse necunoscutul, şi dacă ai un pic de minte, n-ai să-mi faci greutăţi. Mâinile sus!

Aşadar, jocul se isprăvise; nu mai avea cum să scape şi Trenton, cu faţa fleşcăită, vânătă şi îmbătrânită ridică mâinile. I se puseră cătuşele şi, apucându-l de braţ, necunoscutul îl conduse către grupul în centrul căruia se afla Tony Romano; în câteva secunde, domnul Winter, alias Trenton, îşi schiţă un plan.

— Bună dimineaţa, dom' şef, spuse el, recunoscându-l pe unul dintre poliţişti.

— Bună dimineaţă, Trenton, îi răspunse acesta sec.

— Ştiţi că unul dintre noi a murit? i se adresă Winter detectivului de la Scotland Yard, dar în locul lui răspunse Romano:

— Da, e mort de-a binelea, spuse el vesel, sunt cel mai în măsură s-o certific pentru că eu l-am omorât. Şi acum, dragul meu Winter, spuse către complicele său, cred că nemaiavând nimic de adăugat, îi putem urma pe aceşti domni.

— O clipă, spuse Trenton cu voce răguşită, căutaţi trei oameni, nu-i aşa?

— Doi vii şi unul mort fac trei, spuse ofiţerul de poliţie.

— Ei bine, veţi mai lua încă unul viu…

Tony Romano, care era încă fără cătuşe, continua să zâmbească şi să păstreze un aer de zeflemea pe obrazul delicat şi oacheş.

— Prietene, interveni el, ai auzit ce-a zis domnul ofiţer, sunt în căutarea a trei inşi, dintre care doi vii şi unul mort. Mai vrei ceva?

— Da, mai vreau, mârâi sfidător Trenton.

— Eşti abject, spuse Tony, şi vei obţine cu totul altceva decât ceea ce vrei.

Vorbise atât de calm, cu un ton care-i trăda atât de puţin intenţiile, încât până şi ofiţerul care-l ţinea se relaxase.

Încordându-şi muşchii braţului, Tony zvâcni înainte, iar cei care-l păzeau avură impresia că vrea să-şi cuprindă într-o ultimă îmbrăţişare tovarăşul de suferinţă.

— Ei, gata acum! spuse cu severitate ofiţerul, desparte-i, Riley! n-avem timp de sentimentalisme.

În clipa aceea văzu că pe obrazul lui Trenton, care stătea cu bărbia proptită de umărul spaniolului, era întipărită o expresie de groază.

— Şi eu cred că e gata, spuse Romano, şi când se dădu un pas înapoi, Trenton se prăbuşi grămadă.

— Poftiţi şi cuţitul domnilor, spuse cu amabilitate spaniolul, aruncându-l pe punte şi, în timp ce i se puneau cătuşele, continuă cu volubilitate: n-o să mai aveţi nici o bătaie de cap cu el; şi către cei care încercau să oprească sângele care curgea din rana lui Trenton: e mort de-a binelea, vă asigur! La fel a murit şi amicul nostru Talbot E mai bine aşa, nu-mi

surâdea câtuşi de puţin ideea să compar la proces cu un asemenea ticălos.

Tony fu dus imediat sub punte, unde fu percheziţionat.

— Cred că veţi găsi cea mai mare parte din bijuteriile furate de aceşti trei oameni în sacii pantalonilor de călărie ai amicului Romano, spuse calm Jim.

Romano zâmbi:

— Te cred, altfel ce rost ar fi avut aceşti ridicoli pantaloni bufanţi, spuse el cu sânge rece. Unde le puteam adăposti mai bine decât aici, spuse el bătându-şi coapsele cu mâinile încătuşate, aceste veşminte valorează trei milioane de dolari.

Din uşa deschisă a punţii F, un culoar ducea direct către ambarcaţiunea poliţiei. În drum spre ea, Romano se întoarse o clipă spre Jim.

— Salutările mele respectuoase celor care s-au purtat frumos cu mine, spuse el privindu-l stăruitor pe Jim şi acesta înţelese că mesajul era adresat Stellei Markham.

— De asemenea, vă rog să-i cereţi scuze domnişoarei Cameron pentru incursiunea pe care am făcut-o în cabina ei, voiam să mă conving că ceva se află la loc sigur, ca să pot fi liniştit. Aş fi încântat dacă acel ceva ar rămâne în continuare acolo.

CAPITOLUL XVII.

Tony Romano fu arestat şi cele două cadavre fură luate, iar pasagerii de pe Ceramia aflară abia atunci despre tragedia care se desfăşurase fără ştirea lor, pe vas.

Apoi, Jim o căută pe Stella Markham. Nu era singură. Era cu Cecile care o ţinea strâns îmbrăţişată.

— Vor să mă aresteze? întrebă speriată Stella.

Jim făcu semn din cap că nu.

Ezită să-i vorbească despre ultima ispravă a spaniolului prin care acesta îşi pierduse şi cea mai mică şansă de a scăpa de scaunul electric.

— N-a mai fost nevoie să le justific prezenţa dumneavoastră pe vas, doamnă Trenton, spuse Jim,

singurul om care v-ar fi putut denunţa e mort.

Ea-l privi întrebătoare.

— Tony? Tony a făcut asta pentru mine?

În aceeaşi seară, în camera de hotel pe care o ocupa Cecile, sora ei începu să le povestească.

— Am fugit de la şcoală cu bărbatul meu. Era, evident, mult mai bătrân decât mine, dar exercita un fel de fascinaţie asupra mea, oricum a fost o adevărată nebunie. Nu făcea parte din categoria mea socială, aşa că lipsa lui de educaţie era explicabilă şi, până la un punct, chiar scuzabilă, pentru că speram, în naivitatea mea, că datorită inteligenţei sale putea să ajungă foarte sus. Dar John Trenton n-a fost decât un tâlhar; un tâlhar cu inima şi cu mintea. Mi-a trebuit însă mult timp să înţeleg asta şi între timp m-am obişnuit. Când am ajuns să-mi dau seama cu cine am de-a face, n-am fost atât de îngrozită, cum era firesc să fiu. Reuşea să prezinte situaţia noastră atât de atractiv, încât îmi găseam eu însămi scuze pentru compromisul pe care-l făceam, rămânând alături de el. Am asistat pasivă la cele mai multe din escrocheriile lui, pe care le-a continuat mult timp, până când o femeie-detectiv inteligentă a început să ne urmărească.

Jim zâmbi.

— De ce zâmbeşti, domnule Bartholomew?

— Foarte curios, răspunse Jim. Am crezut că dumneata erai acea femeie-detectiv, când am început să întrezăresc câte ceva din această poveste.

Stella negă din cap.

— Nu, ea n-a părăsit niciodată America. Dar ne-a arestat pe mine şi pe Winter, şi când a început procesul am pus-o la curent pe sora mea cu ceea ce ni se întâmpla. După ce am ieşit din închisoare, Winter s-a ocupat un timp de tâlhării mărunte, apoi a început să lucreze la nivel din ce în ce mai înalt, datorită, în primul rând, asocierii cu Talbot care era expert în furturile de bijuterii. Am venit în Europa unde au avut loc spargerile pe care le cunoaşteţi; Winter era cel

care concepea întregul plan, iar Tony şi Talbot îl executau. Eu nu aveam altceva de făcut decât să pozez în doamnă din înalta societate. Trăiam pe picior mare, în case închiriate, luxos mobilate, la început în nordul Angliei, apoi în sud. Fireşte, Winter trecea drept intendentul meu. (Pe faţa ei se ivi un zâmbet obosit.) Paradoxal, pentru că, în realitate, el era stăpânul, iar eu sclava lui. Ah, a murit! exclamă ea deodată cu patimă. Mă bucur că a murit! Dacă aş putea l-aş împinge cu mâinile mele în iad.

Stella rămase un timp vibrând de încordare, apoi izbucni în plâns.

— Cred că am aflat tot ce trebuia să ştim, doamnă Cameron, i se adresă Jim lui Cecile. Dar soţul dumitale ştie?

— I-am spus absolut tot, răspunse aceasta.

Jim ieşi din cameră, luând-o şi pe Margot.

Erau în drum spre ascensor, când fata îl întrebă:

— Ce-ai căutat în cabina Stellei? Pentru că e clar că marinarul misterios pe care l-a văzut strecurându-se prin fereastră erai tu. Ce sperai să găseşti?

— Speram să găsesc două lucruri, spuse el. Unul l-am găsit, este vorba de al doilea inel cu „Fiicele Nopţii”. Ţi-aminteşti ce ne-a spus Cecile, că tatăl ei le-a dăruit ambelor fiice un asemenea inel. Cu prilejul celei de-a două vizite la Stella Markham am găsit inelul despre care am toate motivele să cred că este originalul furat de la Luvru şi, în consecinţă, contez pe o recompensă substanţială. Cel de-al doilea lucru pe care-l căutam, nu l-am găsit şi acest eşec mă costă foarte mult. După cum ştii, n-am descoperit bijuteriile care au fost depozitate de doamna Markham la bancă şi care, indiferent de provenienţa lor, constituie astăzi, după toate probabilităţile, singura ei avere. Iar banca rămâne cu un deficit de 112.000 de lire sterline pe care le-a plătit societăţii de asigurare, ca să nu mai vorbim de responsabilitatea morală faţă de clientela noastră. Să-ţi arăt inelul.

Îl scoase din buzunarul vestei şi i-l arată. Părea, într-adevăr, duplicatul inelului pe care doamna Cameron îl purtase la Moor House în preziua tuturor acelor întâmplări.

Margot îl luă şi-l admiră, punându-l în deget, apoi i-l restitui.

— Sanderson căpătase fotografia doamnei Markham, purtând acest inel, şi probabil că o suspecta. Indus în eroare de aparenta onestitate a jovialului Winter, îl invită pe acesta în noaptea plecării doamnei Markham de la Moorford, cu intenţia de a-l chestiona. Cum o suspecta pe Stella pentru asemănarea ei cu femeia din fotografie, i-a cerut probabil lui Winter unele date asupra patroanei sale, pe care dorea să le confrunte cu cele din cazierul primit de la poliţie, al doamnei Trenton, pentru a stabili dacă cele două femei nu sunt una şi aceeaşi persoană. Presupun că acesta a fost mobilul întâlnirii între Sanderson şi Winter, presupunere pe care însă n-o pot verifica, ambii protagonişti fiind morţi.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Prin urmare, Winter soseşte noaptea la bancă. S-ar putea ca doamna Markham, care urma să plece în aceeaşi noapte, să-l fi aşteptat în maşină, dar n-am nici un indiciu sigur în privinţa asta.

Îngrozit probabil de fotografia prin care Stella putea fi identificată, Winter l-a somat pe Sanderson să i-o dea, ameninţându-l că-l omoară. Atunci Sanderson a scos revolverul meu ca să se apere. A fost o luptă, dovadă scaunul răsturnat; Winter care era un om foarte puternic a reuşit probabil să-i ia revolverul, l-a împuşcat pe Sanderson, i-a smuls fotografia şi a fugit prin culoar în clipa când am intrat eu în biroul meu.

— Şi bijuteriile? Ce s-a întâmplat cu ele?

— Am să-ţi spun ce s-a întâmplat. În timp ce stăteam uitându-mă la Sanderson, am intuit că doamna Markham este implicată cumva în treaba asta. Am luat cheile, am descuiat seiful, aşteptându-mă să nu mai găsesc bijuteriile.

Sanderson îmi spusese de dimineaţă că Winter ceruse să vadă pachetul şi chiar desfăcuse puţin un colţ pe care-l lipise apoi cu o etichetă; mi-a mai spus că, în timp ce se îndeletnicea cu asta, Winter îi atrăsese atenţia asupra unui individ care se afla în dreptul ferestrei şi despre care spunea că patroana lui, doamna Markham, nu-l putea suferi. Am scos deci pachetul din seif, l-am pus pe masă şi, fără nici o scuză pentru un bancher şi un custode, am rupt sigiliile, am desfăcut pachetul şi am găsit, aşa cum mă aşteptam, cutia de sticlă goală.

— Dar cum s-a întâmplat? întrebă fata.

— Winter a folosit un truc foarte simplu şi anume substituirea. Când a venit în dimineaţa aceea la bancă, a adus un pachet identic cu cel din seif. În timp ce-i distrăgea atenţia lui Sanderson, făcându-l să se uite spre fereastră ca să vadă pe cineva, a schimbat între ele cele două pachete. Când am găsit cutia goală am înţeles că era isprava lui Winter şi am priceput cum îl păcălise acesta pe Sanderson. Dar mi-am dat seama că doamna Markham este deja plecată şi Winter era şi el probabil în drum spre Southampton împreună cu ea. Trebuia să iau imediat o hotărâre. Am scos două sute de lire din sertarul în care-mi ţineam propriii mei bani, m-am repezit acasă, am luat în grabă sacul de călătorie care era deja pregătit pentru vizita la Londra, unde aveam intenţia să-mi petrec noaptea de sâmbătă şi am luat ultimul tren spre Exeter. Restul îl ştii.

— Dar ce sperai să găseşti pe vapor? întrebă Margot.

Jim râse.

— Speram să-l găsesc pe criminal. Şi eram sigur că te găsesc pe tine.

— Ei, poftim! Omul ăsta vorbeşte despre ambele lucruri, le spune pe amândouă dintr-o singură răsuflare, spuse indignată fata. Şi mai speră să mă îndrăgostesc de el şi să-l iubesc.

— Sunt sigur că ai s-o faci, răspunse Jim, pentru că ţi-am mărturisit cinstit că singurul lucru care m-a făcut să-mi

păstrez mintea limpede şi inima uşoară a fost că te ştiam lângă mine.

Margot îi aruncă o privire pătrunzătoare, vrând parcă să-l cerceteze cât mai în profunzime. Uşa ascensorului se deschise de trei ori dar întrebarea ofiţerului „mergeţi jos?” rămase fără răspuns.

— Aşa crezi tu? întrebă Margot.

— Bineînţeles că aşa cred, spuse el cu un aer indignat.

— Ar fi minunat, îngăimă ca pentru ea fata. Dar nu mi-ai spus ce-ai descoperit totuşi în legătură cu colierul…

Jim îşi desfăcu necăjit mâinile.

— Buzunarele pantalonilor de călărie ai lui Tony erau destul de încăpătoare pentru a adăposti o respectabilă cantitate de bijuterii furate în decurs de zece ani. Dar, printre ele, nu s-a găsit nimic ce-ar fi putut aduce cu colierul doamnei Markham. Şi lucrul acesta, adăugă Jim, rămâne un punct obscur în desfăşurarea anchetei, lucru care mă afectează şi în calitatea mea de bancher, şi în cea de participant la recompensă. Nu înţeleg unde au dispărut.

— Biata doamnă Markham, spuse Margot, pe care perspectivele financiare ale lui Jim n-o interesau prea mult. Şi biata Cecile. Cum se vor termina toate astea?

— Dumnezeu ştie!

— Apropo, am uitat s-o întreb pe Stella cine e prietena ei din New York, căreia trebuie să-i dau cutia cu bomboane.

— Cum? întrebă Jim cu un subit interes. Ce prietenă?

— O fată care urmează să mă sune pentru o cutie…

Jim o apucă de mână strigând:

— Unde e cutia aceea?

Fata îl privi cu ochii mari de mirare.

— Doar nu-ţi închipui că…

— Trebuie s-o văd.

Se repeziră amândoi pe culoarul hotelului şi, sfidând orice convenienţe, Jim o urmă pe fată în odaia ei. Margot deschise geamantanul şi, tremurând de emoţie, scoase pachetul în care se afla cutia.

Jim îl desfăcu. Deschise capacul şi oftă dezamăgit:

— Sunt într-adevăr bomboane, spuse el, doar dacă… şi Jim dădu la o parte stratul de bomboane şi scoase un obiect a cărui strălucire trecea prin hârtia în care fusese învelit.

— Draga mea, spuse el emoţionat, bomboanele astea ne vor asigura viitorul atât prin recompensa pe care o vom primi cât şi prin perspectivele pe care le deschid carierei mele de bancher.

— Viitorul nostru a fost asigurat când ai fost scos din mare, spuse liniştită Margot.

Jim examină colierul şi scoase un fluierat admirativ.

Deodată îşi aminti ceva.

— Tony a intrat în cabina ta?

— Italianul? întrebă mirată fata. Da, cel puţin aşa bănuiesc… Dar n-am înţeles de ce.

— Ca să se asigure că această cutie e acolo, la adăpost de Winter şi, eventual, de poliţie. Bănuia că Stella ţi-a dat-o în grijă şi voia să se convingă şi să se liniştească. Astea au fost chiar cuvintele lui. O iubea.

— Sau cel puţin părea că o iubeşte, spuse Margot mai neîncrezătoare.

— A iubit-o cu adevărat şi a salvat-o cu aceeaşi generozitate cu care m-ai salvat tu când ai plonjat în mare, numai în furou.

Margot îl privi mustrătoare.

— Credeam că nu erai în stare să constaţi acest lucru… domnule Jim Bartholomew.

— Şi te surprinde că totuşi l-am constatat?

1 Pasărea moartă – în l. franceză în original (n.tr.)

2 Nosey – cel care-şi bagă nasul peste toi (engl.).

3 Să-l scoată din luptă. (în lb. franceză, în text)

4 Grade Fahrenheit

5 Marta şi Maria – personaje biblice, surorile lui Lazăr, cel înviat de Iisus. (n.trad.).

6 Curent cald al Oceanului Atlantic, (n.trad.)

7 Pe drum – în lb. franceză în text. (n.trad.)

8 Joc de cuvinte – în lb. engleză colier se spune dog collar (zgardă de câine) (n.trad.)

9 Întâlnire între patru ochi. în lb. franceză în text. (n.trad.)